DEB STOVER

# O chestiune de încredere

Traducerea şi adaptarea în limba română de CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

## Capitolul 1

Gordon Lane ieşi din râul rece de munte si se uită după prosop.

Dispăruse. Din nou.

- Tu ce-ai păzit aici? bombăni el, văzând rânjetul tâmp de pe figura setterului irlandez, câinele său. De ce nu latri măcar la el, Max?

Sigur că Gordon ştia răspunsul: câinele era pe jumătate orb şi surd din cauza vârstei înaintate.

Câinele nu-i răspunse, aşa încât Gordon îşi întoarse privirea spre dealul împădurit unde se ascundea inamicul lui invizibil.

- Bine măcar că mi-ai lăsat boxerii. *Foarte* drăguţ din partea
ta.

Era de-a dreptul furios şi, în plus, îi îngheţau şi bijuteriile dintre picioare.

Se uită în jos, aproape aşteptându-se să vadă ţurţuri prinşi de acea parte a anatomiei lui. Până aici, totul era

în regulă. Se întoarse înspre copacii din jur şi ameninţă cu pumnul.

-Jur că într-o bună zi voi mânca pastramă de urs la cină, si ce va rămâne din tine, va mânca Max.

Ursul - glumețul din zonă - nu aparținea nimănui. Îl primise o dată cu proprietatea. Deşi Gordon nu-l întâlnise deloc până atunci, animalul îşi lăsa urmele labelor întipărite în pământ. Evident că nimeni nu-i spusese despre el, înainte de a cumpăra proprietatea.

Deodată Gordon auzi un zgomot neaşteptat - si nedorit. Motorul unei maşini. Si intrusul, în loc să-şi continue drumul, opri în fața cabanei lui. *Splendid. Perfect.*

Nu prea-i venea să se îmbrace în haine uscate, cu apa şiroindu-i pe corp, dar nici să înghețe nu-i convenea. Ezită un moment, trecându-i prin minte câteva gânduri şugubețe. De ce nu? În definitiv, el nu invitase pe nimeni.

- Ce zici, Max?

Câinele dădu din coadă.

- Mda, bine.

Gordon îşi luă pe el şortul şi hotărî să se-ntoarcă la cabană înainte ca ursul să revină. Apoi începu să urce în fugă, desculț, printre copaci, spre cabană.

Dar ceva îl ciupi de un loc *foarte* intim.

Tinându-şi respirația, coborî privirea. O mulțime de furnici roşii îi invadaseră pantalonii scurți şi se plimbau pe el, ciupindu-l întruna.

Urlând de durere, încercă disperat să se scuture de furnici. La naiba cu musafirul nepoftit şi cu acel urs afurisit! Acum tot ce-i trecea prin minte era să scape de boxerii plini de furnici şi să-şi răcorească înțepăturile.

Ce era mai rău - să-i înghețe acea zonă a anatomiei sau să-l

ardă?

-Au!

O furnică îl ciupi de o zonă foarte sensibilă.

Nici nu intra în discuție. Mai bine să înghețe.

*

* *

Taylor Bowen se uită lung la cabana în stil rustic, nevenindu-i să creadă. Probabil c-o luase în direcția greşită. Era sigură că aici nu era Digby.

Deschise portiera şi ieşi. De zece ani nu mai simțise un asemenea frig.

-Brrr! Cât de repede uităm.

Temperatura scăzută amplifica mirosul acelor de pin care acopereau solul. Îi fusese dor de parfumul lor, deşi nu-şi dăduse seama până în acest moment. Frumusețea deosebită a peisajului, în combinație cu incredibila linişte din jurul ei, o făcea să se simtă complet singură.

Si vulnerabilă.

Se uită, temătoare, în jur, aproape aşteptându-se să vadă apărând cine ştie ce sălbăticiune, care s-o mănânce de vie. Greu de crezut că se născuse şi crescuse în aceşti munți. Îşi fixă mai sus, pe nas, ochelarii de soare şi îşi dădu de pe frunte o şuviță de păr.

Avea un pulovăr albastru, deci nu se potrivea cu Scufița roşie. N-o pândea nici un lup rău de după vreun copac. Desigur, asta însemna că nu exista nici casa bunicii de la capătul drumului.

Strângându-şi mai aproape de corp pulovărul, ca să nu mai simtă răcoarea dimineții, urcă pe veranda casei. Exact când ridică mâna să bată la uşă, un urlet sfâşie tăcerea.

- Ce naiba a fost asta? se întrebă ea după ce coborî în fugă de pe verandă, şi se opri lângă maşină. Vreo pisică sălbatică? Vreun animal rănit?

O străbătu un fior când îşi aduse aminte de-o întâmplare din trecut.

- Au! se auzi un alt țipăt.

- Ăsta nu-i un animal.

Deschise din nou portiera şi, luându-şi trusa medicală de pe scaunul pasagerului, fugi în direcția de unde venise țipătul.

Printre copaci, îi atrase atenția strălucirea unui râu şi ea se grăbi, aproape alunecând pe ultima parte a traseului. Se uită în jur după vreun semn de viață - uman sau de alt fel.

Un pic mai departe de ea, un bărbat dansa pe malul râului, lovindu-se peste pantaloni şi înjurând, în timp ce în jurul lui sărea fericit un câine. Bărbatul se învârtea şi țopăia, neştiind că este privit.

Nu părea rănit. Poate-ar fi trebuit să plece înainte de a fi văzută, evitând amândoi o situație stânjenitoare. Dar când se întoarse să plece, el urlă din nou; apoi totul păru că se derulează cu încetinitorul. Bărbatul îşi roti brațele şi căzu, rostogolindu-se, în apă.

Ducându-şi mâna streaşină la ochi, Taylor fugi spre râu, în timp ce el ieşea pe mal, scuturându-şi apa din păr.

Indiferent de comportamentul bizar al bărbatului, Taylor nu-l putea lăsa acolo. Trebuia să se asigure că n-avea nimic. Chiar dacă nu era rănit, ar fi putut muri din cauza hipotermiei, la fel de bine cum ar fi putut muri şi înecat. Fără a mai sta să-şi scoată sandalele, intră în apă.

O privire rapidă îi arătă că tipul avea ochii închişi şi gemea

încet. Deci, respira - şi asta era bine. Se părea că el n-o auzise când se apropiase prin apă.

O voce interioară insista să-i privească încă o dată chipul . Din cauza părului argintiu, crezuse că era mai bătrân, când îl văzuse de la distanţă. Si deodată îl recunoscu.

*Gordon.* Gâtul i se contractă şi pulsul îi atinse un nivel critic. Instinctul de a-l verifica dacă era rănit devenise o chestiune foarte personală. Se va face bine - trebuia să se facă bine.

Cu mâinile tremurându-i, puse trusa pe un bolovan şi o deschise, întrebându-se cât de grav era rănit. După ce smulse stetoscopul din geantă, se apropie de el. Căută din priviri vreun semn de sângerare şi îi atrase atenţia părul argintiu, creţ, care-i acoperea pieptul.

El gemu din nou şi îşi schimbă un pic poziţia, deşi ţinea ochii tot închişi.

- Sper să fi murit monştrii ăştia mici, însetaţi de sânge, pentru că eu am îngheţat, bombăni el.

Câinele - să fi fost Max? - lătră, răspunzându-i afirmativ.

- Să fi m-murit? se bâlbâi ea.

Gordon deschise un ochi s-o privească.

- Ce naiba...

Taylor se ridică brusc, aproape căzând în apă. Mormăind, se ridică şi el în fund.

- Între furnici şi buni samariteni, n-ai cum să...

Făcu ochii mari când o recunoscu.

- Taylor?

Câinele făcu: Ham.

Taylor se scutură, încercând să-şi revină, şi făcu un pas spre el.

- Am... am crezut că eşti rănit.

- Taylor, repetă el.

Simţi vocea lui gravă în stomac. Înghiţi în sec şi încercă să-şi ferească privirea, dar eşuă lamentabil.

- Eşti rănit?

- Te-ai întors acasă!

Uimirea îi făcea vocea mai plină, amintindu-i unde se afla... şi cine era *el.* Gordon îşi masă tâmplele şi zâmbi în colţul gurii.

- Mă ridic imediat. Ai terminat să te joci de-a doctorul?

Taylor încercă să ignore subînţelesul cuvintelor şi zâmbetul lui, dar nu putu. Chiar se jucaseră de-a doctorul... cândva.

- N-am terminat încă să te consult.

Îl vedea prima oară de când părăsise Digby. Durerea îi străpunse inima.

În ciuda amintirilor amare care o bombardau acum, văzu acelaşi licăr maliţios în ochii lui. Gordon nu-şi pierduse deloc simţul umorului, deşi avea impresia că acum, pentru el, era mai mult un mecanism de autoapărare. Ei bine, n-avea de gând să se lase mai prejos.

- N-am terminat încă să te examinez, repetă ea.

- Exa...

Închise o clipă ochii şi oftă prelung.

- Presupun că acum chiar eşti doctor. Râse nervos şi clătină din cap. Ştii, nu te-am recunoscut... de prima dată.

Vocea lui se transformă într-o şoaptă.

Bine că nu era rănit, pentru că ea abia reuşea să se comporte profesional. Ca să nu mai vorbească de ce simţea acum, când îl revedea după atâta vreme.

În minte i se strecură o amintire delicioasă. Si-l aminti pe

Gordon aşa cum era cu zece ani în urmă, sărutând-o, dorind-o...

Cât de mult îl dorise şi ea.

Când el încercă să se ridice, se clătină şi o făcu să revină la realitate.

- Chiar eşti rănit, zise ea, făcând încă un pas spre el. Te-ai lovit la spate? A fost o căzătură urâtă.

- Ah, da, am căzut. Crede-mă, nu vrei să ştii de rănile mele.

- Cred că o radio...

- Nu-i nevoie.

Chicotind, se ridică cu o mişcare lină.

- Vezi? N-am nimic.

Câinele lătră din nou.

- Este Max? îl întrebă ea, uimită. Cred că are în jur de doisprezece ani.

- Treisprezece.

Gordon stătea atât de aproape, încât îl putea *simţi,* deşi nu îndrăznea să-şi plece privirea. Însă o mică voce dintr-un ungher întunecat al minţii ei o îndemna s-o facă.

În loc să procedeze aşa, îşi muşcă interiorul obrazului şi îşi lăsă capul pe spate ca să întâlnească privirea lui. Ochi superbi, bronz frumos, păr argintiu, lung, şi o constituţie înaltă şi musculoasă - genul de bărbat la care visează toate femeile.

Era ca un zeu zâmbitor de bronz, nemaiavând nimic din acel puşti acneic pe care-l iubise odinioară la nebunie. Sau din băiatul care îi promisese iubire veşnică, apoi îi frânsese inima.

Ceva scăpără în profunzimea ochilor lui şi, pe moment, îi făcu inima să stea în loc. O privea pătrunzător, cercetător.

Şi el îşi aminteşte, îşi spuse ea. Smulgându-se din şuvoiul amintirilor şi revenind la realitate, îl studie, căutând vreun semn

de instabilitate.

- Ai căzut, nu-i aşa?

- Mda, oarecum, dar am avut motive serioase. Îşi coborî privirea. Se pare că totuşi apa mi-a fost de ajutor.

Fără să se gândească, Taylor îi urmări ochii. Boxerii albi, bineînțeles uzi, i se lipiseră de piele, făcând imaginația ei să zburde. Pe lângă fizicul impresionant, pe partea inferioară a abdomenului, partea interioară a coapselor şi, presupuse ea, şi în alte zone mai intime se vedeau o mulțime de ciupituri de insecte.

- Ai fost...

- Înțepat, sfârşi el, aruncându-i încă un zâmbet ştrengăresc, când ea îşi ridică din nou privirea spre el.

- Înțepat, repetă ea, prosteşte.

Cu toate acestea, deşi era stânjenită, curiozitatea era şi mai mare, determinând-o ca, în final, să-l întrebe:

- Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

- Mi-au intrat furnicile în chiloți.

Făcând un semn spre malul râului, îi explică în continuare.

- Ca un prost, mi-am lăsat chiloții pe pământ când m-am dus să înot, iar câinele minune, aici de față, nici măcar n-a mârâit când ele mi-au invadat nădragii.

- Înțeleg.

Chiar înțelegea - şi îşi amintea cum, odinioară, în timpul liber, scăldatul în pielea goală fusese activitatea lor favorită. Avea o memorie mult prea bună pentru binele ei.

Străduindu-se să se concentreze pe momentul actual, Taylor se ridică şi se întinse după trusa medicală. Apa înghețată îi învinețise picioarele, iar sandalele îi erau distruse.

- Ei bine, din moment ce nu vrei să-mi urmezi sfatul şi...

- Nu.

Era ca şi cum i-ar fi spus: „Gata, nu mă mai bate la cap".

O înconjură, atingând-o în treacăt, făcând-o să simtă prin pulovăr pielea răcorită de apa rece ca gheața. Iar faptul că era aproape gol, n-o ajuta deloc, ba dimpotrivă.

Taylor îl urmări cu privirea, peste umăr. El se aplecă şi începu să se stropească cu apă, indiferent la spectacolul pe care-l oferea.

În ciuda stânjenelii de mai devreme, Taylor nu-şi putea împiedica dorința să se manifeste. Avea douăzeci şi opt de ani şi trecuse mult, *mult* timp de la ultima oară. În timpul facultății şi rezidențiatului, viața ei amoroasă fusese aproape inexistentă. Cu excepția lui Jeremy, care era drăguț, dulce, *sigur...*

Gordon arăta perfect echipat pentru a-i satisface această foame, dar avea alte probleme mai importante de care trebuia să se ocupe. Chiar dacă mai puțin atrăgătoare, erau infinit mai importante. În afară de asta, el o rănise în cel mai dur mod posibil. Tocmai acest fapt o împiedica să dea frâu liber instinctului.

Cu inima sfărâmată, Taylor îi spusese mamei sale întreaga poveste, cum o trădase Gordon. Fiindcă părinții ei se pregăteau să se pensioneze şi să se mute în Florida, hotărâseră s-o trimită la mătuşa ei. Incapabilă să-l mai vadă pe Gordon, Taylor îşi rugase părinții să-i promită că nu-i vor spune lui Gordon unde a plecat.

Acum se întorsese de unde plecase.

Oare Gordon ştia ce ştia şi ea? Cu siguranță că-şi dăduse seama de ce plecase atât de rapid.

Trăgând adânc aer în piept, încercă să se gândească la altceva. Pentru moment. Mai târziu, când va rămâne singură, ştia că

aceste amintiri vor reveni în forță. Ei bine, va trebui să le facă față.

Dar, mai întâi de toate, avea o obligație față de cetățenii din Digby. Oftă, înlăturând dezamăgirea care-i amenința hotărârea.

Ar fi trebuit să se afle într-un spital mare, să lucreze în cercetare, şi nu să stea într-un râu rece, de munte. Suspinând, îşi reaminti sieşi că, fără ajutorul financiar al oraşului Digby, n-ar fi reuşit să termine Facultatea de medicină.

- Îți place ce vezi? o întrebă el, întorcându-se spre ea cu o mişcare fluidă.

Taylor strânse din buze şi îşi lăsă intenționat privirea să-l măsoare de sus până jos. Bineînțeles, ştia că n-avea nici o şansă să-l facă să se ruşineze, dar trebuia să-l înfrunte într-un fel.

- De fapt, am alte treburi, mai importante, de rezolvat.

Îi întâlni ochii şi făcu un pas spre mal.

- Din moment ce nu vrei să mergi la spital, măcar lasă-mă să te conduc la cabană.

El ridică o sprânceană şi dădu din cap.

- Ți-a mai spus cineva că eşti cumplit de încăpățânată?

- Mda, tu.

El oftă, iar ea ştiu că amândoi erau la fel de bântuiți de trecut. *Perfect.* Iată că există totuşi o urmă de dreptate pe lumea asta.

- Ei bine, din moment ce amândoi ne îndreptăm în aceeaşi direcție, presupun că poți veni şi tu.

Îi mai aruncă un zâmbet, iar Max îi urmă, lătrând.

- Bine.

Ieşi din apă şi începu să urce panta abruptă. Aceasta era prima zi pe care şi-o petrecea din nou în Digby şi nici măcar nu

găsise încă oraşul. Oh, da, şi totul mergea ca pe roate.

-Apropo, mulţumesc, spuse el atât de încet, încât ea aproape că nici nu-l auzi.

Gratitudinea lui o surprinse. Ar fi trebuit să-l urască şi descoperi, fără prea mare surprindere, că nu era deloc aşa. Probabil fiindcă acum se maturizase.

În acest moment, singura cale de ieşire din situaţia asta era să glumească. Cel puţin pentru el funcţiona ca mecanism de autoapărare; de ce n-ar funcţiona şi pentru ea?

Oprindu-se din drum, zâmbi uşor. N-ar fi trebuit, dar nu se putea abţine să-i arunce un zâmbet ironic peste umăr, întrebându-l:

- Poftim? Ai spus ceva?

El o privi nedumerit.

- Mulţumesc.

- Aha, da. Ea ridică dintr-o sprânceană şi, măsurându-l din cap până-n picioare, adăugă: Nu. *Eu* sunt cea care îţi mulţumeşte.

El râse, un râs din suflet, vibrant, care umplu pădurea şi încălzi inima lui Taylor. Chiar dacă se schimbase enorm, rămăsese totuşi Gordon.

Râsul lui încetă brusc, făcând-o să-şi ridice privirea de pe buzele lui spre ochi.

În ei se citea: „Eşti liberă să te serveşti cu tot ce vrei".

Înghiţind cu greutate, Taylor se întoarse şi porni din nou să urce, conştientă acut de prezenţa lui şi a lui Max, care îi urma la câţiva paşi în spatele lor. Amintindu-şi-l pe Gordon cum stătea aplecat în râu, îi apăru pe buze un zâmbet răutăcios.

Ar fi trebuit să fi plecat mai devreme şi să-l lase acolo.

*

*    *

Aşadar, Taylor se întorsese acasă.

Incredibil, dar adevărat. Gordon privi legănatul seducător al şoldurilor ei, în timp ce urca dealul în faţa lui. *Mda - Taylor, în carne şi oase.*

De ce revenise? Dar mai important decât asta era de ce naiba ar mai conta?

Aducându-şi aminte de ultima dată când o văzuse, strânse din dinţi ca să nu-i scape o înjurătură. Ea îl părăsise degeaba.

Deşi îi jurase dragoste eternă, îl părăsise fără nici o remuşcare. De ce? Pentru că n-avusese încredere în el.

Îşi privi boxerii uzi, îngrijorat. Dacă n-ar fi fost oaspetele lui neinvitat, şi-ar fi scos pantalonii... nu strica un pic de prudenţă. Până la urmă nu mai simţi nici o ciupitură. Se părea că exterminase toate furnicile.

Îl durea capul; ciupiturile îl mâncau. Da, avea nevoie de nişte îngrijiri medicale, dar putea să se descurce şi singur. Zilele când se juca de-a doctorul cu Taylor erau de mult apuse.

*Taylor.* De ce trebuia ca salvatorul lui să fie femeia care-i zdrobise inima? Bine, atunci fuseseră adolescenţi, dar asta nu îmblânzea deloc amintirea.

- Un urs!

Ţipătul ei străpunse calmul dimineţii, când ajunseră pe deal, în dreptul cabanei. Aproape gol cum era, Gordon o rupse la fugă şi ajunse imediat lângă ea, şi văzu motivul groazei ei: zeci de urme de urs.

Max se opri şi scheună.

- Măi, ce câine bun de pază eşti!

În mod normal, Gordon ar fi considerat ridicolă reacţia lui Taylor, dar îşi aminti că atunci, pe vremea când ea avea cam zece

ani, își petrecuse câteva ore îngrozitoare într-un depozit, pândită de un urs rănit. Aşa că teama ei era de înțeles.

- La naiba! Oftă profund şi privi spre maşină. Ah, uite prosopul meu.

Taylor merse de-a-ndăratelea până se lipi cu spatele de un copac şi scăpă geanta de piele din mână; îi căzură şi ochelarii de soare.

Sperând s-o liniştească, Gordon zâmbi uşor.

- Cel puțin, mi le înapoiază de fiecare dată. Altfel, aş fi cheltuit o avere pe prosoape.

- Un u-urs?

Gordon o privi cu coada ochiului. Se albise complet la față şi privea lung spre maşină. Max se apropie şi îşi îndreptă spre ea ochii adoratori.

- A plecat ursul. Oricum, nu-ți va face nici un rău.

- Sper.

Mormăind, sperând să pară relaxat, Gordon se duse la maşina ei şi îşi luă prosopul care fusese cândva alb.

- Vezi, ursul ăsta e bătrân şi nu lasă pe nimeni să-l vadă. Este inofensiv, repetă calm, întorcându-se lângă ea.

Când o privi din nou pe Taylor, ochii acesteia deveniseră chiar şi mai mari, deşi nu scosese nici măcar un sunet şi abia mai respira. Max scheună iar.

Gordon ar fi vrut s-o atingă - îşi dorea cu disperare s-o facă. De ce i-ar mai păsa de ea? După terminarea liceului, îl scosese complet din viața ei. Ba nu - *îl* scosese complet din viața ei.

Se iubiseră atât de mult.

*Ah, încetează, Lane!* Gândea ca un adolescent îndrăgostit. Îşi plângea singur de milă.

Deodată genunchii ei cedară şi alunecă la rădăcina copacului, cu spatele încă lipit de acesta. Avea faţa tot albă, iar mâinile îi mai tremurau. Max o linse pe obraz şi pe-o ureche, iar ea nici măcar nu clipi.

Gordon se ghemui lângă ea, rezistând tentaţiei de a-i lua chipul în mâini şi a-i da la o parte din ochi părul mătăsos. Acum era gelos pe bătrânul Max.

- E-n regulă. Ursul a plecat.

Ea nu scoase nici un sunet, dar cel puţin îl privi. Era un progres.

- Nu eşti parfumată, nu-i aşa? o întrebă într-o doară.

Groaza din ochii ei era reală, dar reuşi să clatine din cap.

- Foarte bine. Chicoti, sperând s-o liniştească. N-am văzut eu aşa ceva, dar am auzit că urşilor le place la nebunie parfumul. Si ăsta nu-i un lucru prea plăcut, din câte am auzit.

Imediat ce rosti gluma nevinovată, ştiu că făcuse o greşeală. Încercă s-o prindă de mâini, dar înainte de a o putea atinge, ea sări în picioare şi o luă la fugă spre maşină.

Intuiţia îi spunea să fugă după ea, dar raţiunea îi cerea să rămână pe loc. Oricum, ea se urcase deja în maşină şi pornise motorul. Când el făcu un pas spre maşină, ea demară în trombă şi se îndepărtă. Gordon atinse cu piciorul ceva moale. Uitându-se să vadă despre ce era vorba, văzu trusa medicală şi ochelarii de soare.

- La naiba!

Îl asaltară alte amintiri când luă geanta şi băgă ochelarii în ea. Amintiri pe care nu şi le dorea.

- Revino-ţi, bombăni el, pornind pe urmele lui Max.

Acum trebuia s-o găsească. Cel puţin asta îi oferea o scuză -

nu c-ar fi avut nevoie de una.

La câțiva pași înainte de verandă, încremeni. Deodată își dădu seama de ce se afla ea aici - probabil era noul doctor. Știa că orașul semnase un contract cu un student la medicină, dar identitatea acestuia fusese complet necunoscută. De ce acceptase Taylor să-și dăruiască trei ani din viață orașului Digby?

Bucuria, uimirea și furia începură să se lupte în sufletul lui.

De ce nu-i spusese primarul cine urma să fie doctorul? Apoi o altă amintire îl făcu să zâmbească. Fostul primar, Reynolds, selectase personal candidatul. Chiar înainte de a muri, Reynolds făcuse o remarcă despre Tom Bradshaw, noul primar din Digby, pe care atunci Gordon n-o înțelesese:

„Mi-aș vinde sufletul să mai apuc să trăiesc să văd moaca pe care o va face Tom când va trebui să se aplece și să tușească la indicația noului doctor".

- Șmecherul ăla bătrân. Oftă adânc și spuse, chicotind: Taylor.

Când deschisese ochii și o văzuse cum îl privea, crezuse c-a murit. Nu putea fi raiul - cel puțin nu corespundea concepției lui.

Privi în jos spre Max.

- Era reală, băiete?

- Ham.

- Mă temeam c-ai să spui asta, zâmbi el.

# Capitolul 2

După ce găsi intersecția nou-nouță, Taylor se învârti în cerc aproape o oră, înainte de a da peste vechiul drum familiar ce ducea la Digby. Dacă l-ar fi găsit de prima oară, ar fi condus direct spre oraş.

Si ar fi evitat întâlnirea cu Gordon.

Cum o privise...

- Gata, ajunge!

Parcă maşina şi încercă să nu se mai gândească la el.

Digby nu se schimbase prea mult în ultimii zece ani. Aproape că nici nu-i venea să creadă că fusese plecată. Stomacul i se încordă. *Dar am plecat.* Si pentru un motiv al naibii de bun. Clipind ca să evite apariția lacrimilor, se întoarse să-şi ia geanta şi trusa medicală, dar cea din urmă lipsea. Brusc îşi dădu seama ce se întâmplase.

- Oh, nu!

Îşi uitase trusa acasă la Gordon. În minte îi reveni imaginea lui, cum stătea aplecat deasupra râului. De ce nu fusese şi el o brută,
ori măcar să chelească, sau *orice* care să-l facă mai puțin atrăgător. Părul care-i albise prematur îl făcea doar mai sexy. Nu era drept.
Va trebui să meargă mai târziu după trusă, sau poate va trimite pe cineva. Da, asta era o idee mult mai bună... şi sigură.

Se uită vizavi şi descoperi imediat casa. Vechea locuință a părinților ei. Când secretara primarului îi spusese că era de închiriat şi era şi mobilată, Taylor ceruse imediat s-o închirieze. Probabil că fusese renovată de un investitor înțelept.

Casa în care copilărise ea era disponibilă. Părinții ei se pen-

sionaseră şi plecaseră în Florida, însă Taylor fu invadată de amintiri care-i încălzeau sufletul. Casa fusese renovată, dar i se păstrase arhitectura şi patina vechimii.

Pini şi brazi înalţi umbreau încă spatele casei; tufa de trandafiri preferată a mamei sale era încă în colţul curţii, încărcată de boboci. Era cam devreme pentru flori. Spera să nu fie distruse de vreun îngheţ târziu.

Inspirând adânc, deschise poarta şi scoase cheia din buzunarul blugilor. Păşi pe verandă, strângând cheia în mână. *Acasă.*

- *Pentru moment,* murmură ea, permiţându-şi această singură fantezie.

În următorii trei ani aceasta va fi casa ei; apoi îşi va căuta un loc de muncă în cercetare, undeva în ţară, oriunde s-ar fi aflat acesta. Un loc potrivit, aşa cum îşi dorea ea. Fu străbătută de un fior când se gândi câte mistere medicale aşteptau să fie descoperite...

Ambiţia vieţii ei - visul ei.

Pe măsură ce uşa se deschidea, îi creştea în piept o presiune insistentă. Vederea i se tulbură şi clipi ca să şi-o limpezească, refuzând să accepte tumultul de emoţii care o asaltau.

Este o situaţie temporară, Taylor, îşi reaminti.

Telefonul începu să sune, făcând-o să tresară. Traversă camera ca să răspundă.

- Da, zise ea, dregându-şi vocea.

- Sunt primarul Bradshaw. Bun-venit în Digby, doctore Bowen, răsună puternic în receptor o voce masculină prietenoasă.

- Mulţumesc.

- Eu am venit la Digby abia acum cinci ani, continuă el.

Secretara mi-a spus că, pentru dumneavoastră, aceasta este revenirea acasă.

- Păi... Este doar temporar.

- Sper că vă veți schimba punctul de vedere. După mai multe secunde de tăcere, el continuă: Sper că secretara mea a rezolvat eficient problema cu casa.

- Da, este foarte bine.

- Minunat. Din păcate, situația nu stă la fel şi cu noua clinică.

- Oh?

Îi răsunară în minte clopoțeii de alarmă. Se şi vedea practicând medicina chiar aici, în curtea casei.

- Vremea proastă din primăvara asta a întârziat lucrările. Se auzi un oftat prelung. Acum este gata doar exteriorul clădirii.

- Înțeleg.

Taylor numără în gând până la zece şi se aşeză pe scaun.

- Si atunci unde îmi voi consulta pacienții?

- Este doar ceva temporar. Am făcut deja alte aranjamente.

- Oh...?

- Da, cabinetul temporar îl veți avea la... ăăă... clinica din Digby.

- Stați puțin. Taylor îşi masă fruntea. Vreți să spuneți că Digby are deja o cli...

- Păi, nu chiar. Dacă puteți veni în Bulevardul Drumond nr. 311 pe la prânz, am să vă explic totul. Din cauza companiei de asigurări, asta este singura alternativă.

*Bulevardul Drumond nr. 311.* Adresa nu-i suna familiar. Taylor îşi evaluă opțiunile.

- Sigur, domnule primar.

- Se va rezolva totul, doctore.

Taylor murmură ceva politicos şi închise telefonul. Ceva îi spunea că Bradshaw încerca s-o tragă pe sfoară.

- Eşti paranoică. Clătinând din cap, se ridică şi luă cheile maşinii. E timpul să despachetezi.

Apoi va încerca să găsească o modalitate prin care să-şi recupereze trusa medicală. Fără să mai aibă de suferit.

*
* *

Lui Gordon nu-i plăcea să întârzie. Numai asta, şi ar fi fost suficient să-i strice buna dispoziţie. În plus, o mai întâlnise şi pe Taylor, în dimineaţa asta. Acest fapt punea capac la toate.

Trebuia să-şi schimbe vechiul jeep - din cauza lui întârziase. Era a treia dimineaţă în mai puţin de o lună când fusese nevoie să-l împingă cineva în josul dealului, ca să ajungă în oraş.

Cu trusa medicală a lui Taylor sub braţ, coborî din jeep şi trase cu ochiul, pe furiş, pe fereastră, ca să vadă ce pacienţi avea în sala de aşteptare. Johnson şi pisica ei - la fel de nevrotică precum stăpâna - era exact ce-i mai trebuia.

Trăgând adânc aer în piept, îşi adună toată răbdarea pe care o mai avea - şi nu era prea multă - şi merse la uşa din spate. Aceasta se deschise înainte chiar ca el să-şi fi găsit cheile.

- Bună dimineaţa.

Vocea veselă a lui Sue Wheeler îl făcu să-şi dorească să răcnească mai tare decât cel mai feroce pacient al lui.

- Bună? De ce eşti totdeauna atât de...

- Bine dispusă? zâmbi ea, răutăcioasă. E o treabă foarte dificilă, dar cineva trebuie să fie.

Sue era o secretară excelentă şi o prietenă bună, dar câteo-

dată eterna ei bună dispoziție era de-a dreptul enervantă.

- Nu-mi amintesc să fi fost o condiție a postului tău.

- De parcă ai fi dat vreun anunț la ziar. Să știi că am martori. Îi întinse halatul alb. Mi-ai spus doar că trebuie să răspund la afurisitul ăla de telefon înainte să te înnebunească pe tine. Şi asta fac, şi mai îndosariez fişele pacienților tăi, iar tu mă plăteşti pentru asta. Îți aminteşti?

Gordon puse trusa medicală pe colțul mesei, apoi îmbrăcă halatul. Max mirosi geanta şi oftă. Nu era nimic de mâncare. Bătrânul câine porni legănat spre biroul lui Gordon de la capătul holului, unde se făcu covrig, pe o pernă. Se muta de acolo doar când venea soarele pe el.

*Norocosul.* Gordon îşi întoarse privirea spre Sue, o mamă singură, atrăgătoare - îşi dăduseră întâlniri de câteva ori, dar rămăseseră prieteni. Ea îşi dorea romantism şi magie într-o relație, dar din cine ştie ce motiv, aceste sentimente nu apăruseră între ei. După părerea lui Sue, nu le era scris în stele să fie împreună.

*Stele. Magie. Abureli.* Odinioară avusese parte de toate acestea şi uite unde ajunsese acum. După părerea lui, romantismul şi magia erau supraestimate. Ce era rău într-o relație... singură?

Bineînțeles, evenimentele petrecute cu zece ani în urmă ridicaseră atât o barieră, cât şi o legătură între el şi Sue.

Şi o făcuse pe Taylor să plece.

Îşi masă fața şi îşi dădu seama că era neras. *Să fim realişti, Lane.* Lipsa de încredere a făcut-o pe Taylor să plece.

Păcat că lucrurile n-au mers între el şi Sue. Îi plăcea la

nebunie fiul acesteia. Ryan era fără-ndoială cel mai precoce puşti de zece ani din Digby.

*Nu le era scris în stele.* Dar avea dreptate - faptul că-l plăcea pe fiul ei nu era suficient ca să facă să meargă o căsnicie. Bine, cel puțin, că unul dintre ei a fost suficient de rațional, ca să admită acest lucru.

*La naiba!* Avea nevoie să muncească - orice care să-l facă să nu se mai gândească nici la trecut şi nici la Taylor.

- Am văzut-o pe doamna Johnson în sala de aşteptare.

- Mda. Un început excelent de săptămână, spuse ea ridicând din umeri, şi îi dădu lui Gordon mesajele telefonice. Lucrurile se mişcă puțin cam încet pentru o zi de luni, dar sunt sigură că se va remedia, după-amiază.

*S-au petrecut deja câteva lucruri destul de interesante.* Privirea lui Gordon alunecă pe trusa medicală şi stomacul i se contractă din nou. Nu şi-o putea scoate pe Taylor din minte. Pe tot parcursul colegiului se gândise la ea, iar când se întorsese în Digby continuase să spere...

- La naiba!

- Aşadar, de ce-ai întârziat? Din nou probleme cu maşina? îl întrebă Sue, țistuind din limbă când el confirmă. Când ai de gând să vinzi rabla aia?

Gordon o privi peste umăr, îndreptându-se spre uşă.

- Presupun că a venit vremea, recunoscu el, înghițind în sec. Dar are o valoare sentimentală.

- Hm. Mie-mi zici? Conduci jeep-ul ăsta de pe vremea liceului.

-Mda. Vocea îi sunase ciudat chiar şi pentru urechile lui.

După ce-şi drese glasul, adăugă: Presupun că e vremea să las deoparte trecutul.

Cu totul.

- Cam aşa, presupun că aşa ar trebui, confirmă ea, şi se îndreptă spre colţul biroului, ridicând trusa medicală.

Replica lui referitoare la trecut o făcu pe Sue să se închidă în sine. La naiba, cât o invidia el pentru capacitatea ei de a izola suferinţa, deşi ceva îi spunea că această izolare era superficială.

Cât de afectată va fi Sue când o va vedea pe Taylor?

- Ce geantă frumoasă! Este nouă? îl întrebă.

Schimbarea subiectului nu va face să dispară suferinţa.

- Mda, dar nu-i a mea.

Gordon îşi ţinu respiraţia cât citi Sue ecusonul de pe ea.

- Doctor Bowen? şopti Sue şi dădu drumul ecusonului, ducându-şi mâna la gură. Vai, Doamne...

- Ea este noul doctor.

- Taylor?

- Da.

Între ei se lăsă tăcerea şi Gordon urmări fluctuaţiile expresiilor din ochii ei.

- Păi, asta-i bine, zise Sue, aparent încercând să se convingă mai mult pe sine de acest lucru. Femeile sunt cei mai buni doctori. Ah, doctor pentru *oameni,* am vrut să spun. Încercă să zâmbească, dar fără a izbuti. Aşadar, deja... ai văzut-o.

- Mda.

Gordon strânse din dinţi. Nici unul nici celălalt nu simţea nevoia să rememoreze trecutul. Durea al naibii de tare.

- Nu cred c-ar trebui s-o mai las pe doamna Johnson şi pe

Splendoare a ei să aştepte.

Gordon deschise uşa şi traversă holul spre sala de aşteptare, ştiind că Sue nu va lăsa lucrurile aşa, uitând problema. Acum, că-i trezise amintirile, îl invadă sentimentul de vinovăție.

În uşa sălii de aşteptare, Gordon răsuflă uşurat. Splendoare a doamnei Johnson era tot singurul lui pacient. Diminețile de luni erau, de obicei, foarte aglomerate, spre deosebire de celelalte zile ale săptămânii, când programul era foarte lejer. În concluzie, Digby nu avea nevoie de un medic veterinar cu normă întreagă.

- Bună dimineața, doamnă Johnson, spuse el zâmbind. Îmi pare rău c-am întârziat. Am avut iar probleme cu maşina.

Doamna Johnson îşi luă în brațe bătrâna pisică albă şi se ridică. Făcu o pauză şi-l privi din cap până-n picioare.

- Hm. Si cred că-ți ia destul timp ca să strângi tot părul ăsta, în fiecare dimineață.

Cu nasul în vânt, îl ocoli şi intră în sala de consultații.

- Da, doamnă. Îmi ia câteva minute, admise Gordon, dându-şi ochii peste cap.

- Gordon, mă bucur că te-am prins, se auzi o voce puternică peste sunetul clopoțeilor de deasupra uşii de la intrare. Trebuie să vorbesc cu tine. E ceva foarte important.

-Aşteaptă la rând, Tom, îi zise doamna Johnson peste umăr. Splendoare are grețuri.

*Grețuri?* Gordon întâlni privirea primarului. Acesta se uita la doamna Johnson cu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce aude - o expresie de milioane. Probabil că doamna iar citise romane siropoase.

- Mă întorc în câteva minute, Tom, zise Gordon

punându-şi
o mână pe umărul bătrânei, Splendoare are mare nevoie de mine acum.

- Dar o să stea aici până după amiază, comentă primarul.

Gordon se încruntă şi îi deschise uşa doamnei Johnson să intre cu pisica. Îşi privi ceasul şi clătină din cap.

- Nu, nu cred că-mi va lua atâta timp.

Sue se uită la Gordon şi îi făcu semn din priviri, peste birou.

- Domnule primar, ce surpriză plăcută. Calul dumneavoastră are din nou colici?

Închizând uşa în urma lui, Gordon mulţumi Cerului pentru secretarele vesele şi diplomate din toată lumea.

- Aşadar - spuse el, întorcându-se spre pacientul său şi spre doamna Johnson - povestiţi-mi despre Splendoare şi... greţurile ei.

*
* *

Taylor stătea pe trotuar privind lung semnul din faţa clădirii. Clinica veterinară din Digby.

Primarul omisese ceva important când îi spusese unde-l va întâlni. După ce verifică şi a doua oară corectitudinea adresei, se plimbă prin faţa clădirii câteva minute, uitându-se la ceas de mai multe ori înainte de a porni spre intrarea în clinică, ridicând din umeri. Asta era prea de tot. Nu putea practica medicina într-o clinică veterinară.

*Nu* va practica medicina într-o clinică veterinară. Dacă oamenii din Digby voiau cu adevărat să aibă un doctor, atunci ar putea face alte aranjamente. Acesta era absurd.

Convinsă că îşi ţinea temperamentul sub control şi că luase

deja hotărârea corectă, Taylor intră în clinică, anunțată de clopoțeii de deasupra uşii. Uitându-se mai bine, văzu că era vorba despre o zgardă de pisică, cu clopoței pe ea.

Bineînțeles, ce altceva?

De pe scaunul de lângă biroul secretarei se ridică un bărbat masiv. Ținuta lui se potrivea cu vocea pe care o auzise mai devreme la telefon.

- Doctor Bowen? o întrebă el, întinzându-i mâna.

- Da, iar dumneavoastră probabil că sunteți domnul primar Bradshaw, răspunse ea, controlându-şi vocea.

- Îmi cer scuze pentru acest mic inconvenient, dar sunt sigur că vom putea ajunge la o înțelegere, câteva săptămâni.

- Săptămâni? îl întrebă Taylor ca un ecou.

- Aici? repetă şi femeia din spatele biroului.

Taylor se întoarse spre secretară.

- Vrei, te rog...

Cuvintele îi înghețară pe buze când văzu despre cine era vorba. Era imposibil!

- Taylor.

- Vă cunoaşteți? le întrebă primarul.

Taylor îşi îndreptă ochii spre podea şi confirmă. De ce nu luase în calcul şi posibilitatea de a da peste Gordon *şi* Sue, în Digby? Era, totuşi, un oraş mic.

Sigur, presupusese că se mutaseră, ca majoritatea colegilor lor. În Digby nu prea puteai găsi de lucru. Toată afacerea era de-a dreptul comică.

-Da, am... am iăcut şcoala împreună, spuse Sue aproape în şoaptă.

Taylor trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Dacă Sue putea să se comporte astfel, atunci putea şi ea. Adunându-şi curajul, se întoarse din nou spre Sue.

- Ai ştiut ceva despre asta?

Pe buzele lui Sue era afişat un zâmbet uşor şi ochii îi străluceau. Arăta de parcă ar fi putut izbucni în plâns dintr-un moment în altul, dar Taylor îi susținu privirea şi încercă să pară cât mai impasibilă.

- Nu, răspunse în sfârşit Sue. N-am avut nici o idee şi sunt sigură că nici G... şeful n-a avut.

Ambele femei se întoarseră spre primar.

- Ei bine? îl întrebară la unison.

Tipul roşi puternic şi încercă să-şi lărgească gulerul cămăşii. Chelia
i se umezi deodată şi scoase o batistă ca să-şi şteargă transpirația.

- Îmi pare rău, dr. Bowen, dar cum v-am explicat la telefon, ninsoarea târzie şi compania de asigu...

- Da, am înțeles asta. Taylor trase aer în piept, încercând să găsească o altă soluție. Dar mi se pare imposibil să tratezi oamenii bolnavi într-o clinică pentru animale.

Taylor se întoarse din nou spre Sue. Să se comporte matur şi profesional nu corespundea cu starea ei de spirit din acest moment. Totuşi, expresia îndurerată din ochii lui Sue o opri. Deşi ar fi trebuit s-o dispreţuiască, nu putea să fie crudă cu ea.

Sue ridică din umeri.

- E destul de curat aici. Avem un laborator, aparat radiologie şi chiar şi un bloc operator. Cred că oarecum e logică propunerea primarului.

Taylor îşi ridică privirea în tavan. Nu-i venea să creadă că, la început, îşi va practica meseria într-o clinică veterinară.

- Eu nu văd cum am putea păstra lucrurile separat. De exemplu, sala de aşteptare.

- Acesta este un oraş mic, dr. Bowen, spuse primarul, vorbind acum pe un ton mai coborât, supus. Oamenii de aici sunt obişnuiţi să meargă împreună la aceeaşi clinică, băcănie, ferometal...

- La aceeaşi clinică, disponibilă pentru toate speciile, cu sau fără blană? ridică Taylor dintr-o sprânceană. Asta-i departe de ideal, dar n-aş putea să-mi văd pacienţii în curtea casei mele, temporar?

- Compania de asigurări... oftă primarul. M-am certat până n-am mai putut cu Smith, dar neno... netrebnicul ăla nici n-a vrut să audă. El s-a gândit la acest spaţiu. A spus că e mai simplu să vă adauge la poliţa acestei clădiri, deja existentă, până va fi gata noua clinică.

Taylor îşi înălţă din nou privirile spre cer. Fusese avertizată în privinţa companiilor de asigurări.

-Aşadar n-am de ales.

-Aşa se pare, spuse Sue. Dar domnul primar nu l-a informat încă pe şeful meu despre această situaţie. Vi-l amintiţi? Ştiţi dumneavoastră, tipul care plăteşte chiria, echipamentul, îmi semnează cecul...?

- Ei bine, sunt sigur că imediat ce îi voi explica situaţia, va înţelege, se oferi primarul, legănându-se pe călcâie.

Sue se ridică şi porni spre fundalul camerei. Întorcându-se spre Taylor, zise:

- Aşteaptă-mă aici, tocmai mi-am amintit ceva.

Ieşi din cameră şi reveni după câteva clipe, cu trusa medicală în mână.

- De unde ai...

În cealaltă parte a sălii de aşteptare se deschise o uşă prin care ieşi o doamnă micuță, cu părul alb, cu o pisică albă în brațe.

- Vai, dar Splendoare nu suportă mâncarea pentru pisici, doctore.

- Da, îmi dau seama după greutatea ei, spuse bărbatul.

Vocea bărbătească o îngheță pe Taylor. *Oh, Doamne!*

- Şi acum vreau să-mi promiteți că o veți ține pe Splendoare pe această nouă dietă alimentară, doamnă Johnson.

- Va muri de foame.

- Vă asigur că pisica asta n-are nici o şansă să moară de foame, dar s-ar putea să facă o vreme greva foamei. Credeți-mă, va mânca şi mâncare pentru pisici, când i se va face suficient de foame.

Femeia cu pisica se dădu la o parte şi din spatele ei apăru un bărbat înalt, îmbrăcat într-un halat alb.

- Gordon, şopti Taylor.

Îşi apăsă fruntea, întrebându-se cum ajunsese în situația asta. El era medic veterinar. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Asta îşi dorise el dintotdeauna...

Într-un oraş mic ca Digby era imposibil să nu întâlnească, chiar şi accidental, cunoscuți. Cu toate acestea, situația de față depăşea orice aşteptare.

Îi aruncă lui Sue o privire acuzatoare, dar bărbia tremurătoare a femeii şi lacrimile abia stăpânite o făcură pe

Taylor să-şi uite replica. De ce nu-i spusese Sue?

-Nici măcar un ton mic? îl rugă femeia.

-Nici măcar.

-Biata Splendoare!

-Va fi mult mai sănătoasă cu această dietă. Să încercăm metoda asta o lună, apoi vom vedea cum se simte şi vom mai vorbi. Bine?

-Oh, bine.

Gordon o conduse pe doamna Johnson la uşă, apoi se întoarse spre biroul secretarei.

-Gata, Tom, spuse el, făcând câțiva paşi înainte de a îngheța.

Privirea îi pendulă de la Taylor la primar, la Sue, şi înapoi la Taylor.

-Taylor?

-Gordon.

-Si voi doi vă cunoaşteți? îi întrebă primarul, încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile.

-Da, răspunseră simultan amândoi.

-Ei bine, asta ar trebui să uşureze mult situația, zise Bradshaw, ducându-se să-l bată pe umeri pe veterinar. Vezi tu, Gordon, noua clinică va fi gata abia peste câteva săptămâni, aşa încât noi ne...

- Noi? întrebă Taylor, vrând să-i dea clar de înțeles lui Gordon că ea nu era de acord cu acest plan.

Primarul o privi vinovat.

-Bine. *Mă* întrebam dacă ai putea... să împarți clinica cu doctorița Bowen până atunci, pentru că Smith nu acceptă altă soluție.

- Să-mi împart... clinica? întrebă Gordon, făcând ochii mari, întunecându-i-se chipul. Cu...

- Doctor Bowen.

Primarul chicoti şi dădu din cap.

- Secretara mi-a spus că doctorița a locuit aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama că are deja prieteni în oraş. Nu-i aşa că situația este cum nu se poate mai bună?

Privirea lui Gordon se plimbă de la primar la Taylor. Părea prins în capcană. Supărat. Disperat.

Nu-mi vine să cred

- Ea spune că nu stă decât până la sfârşitul contractului, dar sper să se răzgândească, adăugă Bradshaw, fără să observe tensiunea din cameră.

- Înțeleg, zise Gordon.

Neabătut, primarul continuă:

- Doctorița Bowen era puțin îngrijorată că aici nu-i suficient de curat, dar...

- Destul de *curat?* îşi întoarse Gordon brusc privirea spre ea.

- Păi, n-am spus chiar asta, începu Taylor, realizând prea târziu că aceasta era o problemă delicată.

- Când ai vizitat ultima oară un spital adevărat, *doctore?*

Mai făcu un pas spre ea - atât de aproape, încât Taylor îi putea

simți parfumul slab al săpunului. Săpun... şi altceva. Ceva mai intim.

- Când, Taylor? repetă el.

- În urmă cu câțiva ani.

Oftă şi clătină din cap. Toată experiența ei medicală se rezu-

mase doar la spitale. Până acum.

- Mă îndoiesc că cele mai multe dintre ele aveau blocuri operatoare. *Sterile.*

Taylor clipi, dar rezistă tentației de a face un pas înapoi. Nu-i plăcea să recunoască, dar el avea dreptate.

- Îmi cer scuze, *doctore* Lane, spuse ea încet, zâmbind supusă, știind ce avea de zis. Ai dreptate, te rog să mă scuzi.

-Am? Să te scuz?

Surpriza provocată de reacția ei îl făcu, pentru moment, vulnerabil. Dintr-un anumit motiv - mândrie? - Taylor nu rezista nevoii subite de a le demonstra, lui şi lui Sue, că ea depăşise evenimentele trecutului.

-Aveți absolută dreptate. Pentru îngrijire medicală de rutină, sunt sigură că aceste facilități vor fi mai mult decât adecvate. Unde să-mi atârn stetoscopul?

Doamne, dă-mi putere. Repede.

Gordon ridică dintr-o sprânceană şi expresia lui uimită se transformă într-una amuzată. Gura i se arcui sugestiv.

- Urmați-mă, doctore, zise el, aruncându-i un rânjet asemănător cu al unei pisici care urmărea mişcările unui canar.

Taylor, ești într-o mare încurcătură.

# Capitolul 3

Erau singuri.

Nu se gândise c-ar putea rămâne singură cu el, când acceptase ca Gordon s-o conducă, de-a lungul holului, în spatele clinicii. El deschise o uşă şi fu întâmpinată de un miros familiar, de dezinfectant.

-Aceasta e sala de operații. Satisfăcătoare, doctore?

-Gordon, îmi cer scuze. Am... am făcut o presupunere, doar. Se uită prin încăperea imaculată. Una eronată, după cum văd, adăugă ea, atingându-i braţul.

Imediat îşi dădu seama că făcuse o greşeală, pentru că amândoi fură străbătuți de un fior. El îşi coborî ochii spre mâna ei. Înghiți cu greu de mai multe ori şi fruntea i se acoperi de broboane de transpirație.

Când o privi din nou, expresia de pe fața lui era alta. Indignarea de până atunci dispăruse, fiind înlocuită de ceva care o făcea să-şi piardă răsuflarea. Pasiunea pe care o văzuse dimineața în ochii lui revenise.

În forță.

Ea îşi înghiți nodul din gât şi îşi umezi buzele. Avuseseră atâtea experiențe comune.

Atât de multă suferință.

Intensitatea din ochii lui dispăru brusc. Clipi şi o privi iar.

-Ei bine? Eşti mulțumită de clinică?

Tonul lui şi felul în care a întrebat-o îi dădu de înțeles lui Taylor că era vorba despre clinica lui, iar ea era un intrus.

- Foarte profesională. Oricum, cu excepția unei urgențe majore, n-am de gând s-o folosesc la operații.

El închise uşa şi înaintă pe hol.

-Aici sunt cuştile, zise pe un ton oficial. Nu cred că vei avea nevoie de această parte a clinicii.

-Nu, nu cred.

Ochii o ardeau, dar se concentră asupra împrejurimilor, gonindu-şi din minte gândurile referitoare la tot ce-a fost. Si la ce ar fi putut fi. De ce se chinuia singură?

-Salut, prietene, zise el, oprindu-se lângă o cuşcă mare. Cum te mai simţi azi, Peticel?

Străduindu-se să-şi ignore suferința, Taylor îşi fixă atenția spre frumosul cocker din cuşcă.

-Este superb.

-Mda, cred că da.

-Este al tău?

Gordon oftă şi scărpină câinele după ureche.

-Nu, Max n-ar suporta.

Peticel îl privi pe Gordon cu ochi plini de adorație. Taylor îl înțelegea perfect.

-Este al meu.

Taylor tresări şi se întoarse spre noul-venit. Un băiat - preadolescent, presupuse ea - stătea în pragul uşii, cu o expresie insolentă pe chip.

- Ryan, de ce nu eşti la şcoală? îl întrebă Gordon ridicându-se, ignorând schelălăitul câinelui, care mai voia să fie în centrul atenției.

- Este prânzul. Am venit să-l văd pe Peticel. Se va face bine?

O clipă Gordon îşi coborî privirea, apoi îşi ridică ochii spre băiat.

- Se simte mai bine, dar voi şti mai multe după ce voi primi

rezultatele analizelor. Mama ta ştie că eşti aici?

*Mama?* Taylor îl privi pe Gordon. În sufletul ei apăru o suspiciune, făcând-o să-şi dorească s-o ia la fugă. Băiatul lui Sue?

- Păi... nu prea.

Băiatul îşi coborî ochii în pământ şi se legănă nervos pe picioare.

- Aşadar, Sue nu ştie că tragi chiulul?

- Plec înainte să mă vadă.

Băiatul lui Sue şi al lui Gordon?

- Prea târziu. Te-am văzut deja, spuse Sue din spatele băiatului, ciufulindu-i părul roşcat. Nu mai mult de un minut, Ryan. Altfel o să întârzii la şcoală. Ai engleza, nu?

- Mda, mormăi Ryan, schimbându-şi poziţia, apoi se uită în sus la Gordon.

- Dă-i drumul, zise acesta zâmbind şi înclinând capul spre câine. Potaia asta cerşeşte un pic de atenţie. Acordă-i-o tu.

- Mişto!

Taylor se dădu un pas înapoi, să-i facă loc lui Ryan la cuşcă. Întreaga faţă a copilului se lumină de dragoste. Peticel dădu din coadă şi începu să sară de bucurie.

Taylor prinse cu coada ochiului expresia de pe chipul lui Gordon şi se întrebă încă o dată care era natura relaţiei lui cu băiatul. Si cu Sue. Nu semăna deloc cu Gordon, dar băiatul părea să aibă vârsta potrivită.

Evenimentele din trecut îi reveniră în minte şi trebui să facă din nou un efort ca să-şi recapete controlul.

După ce se adunară toţi în biroul lui Gordon, Ryan îl întrebă:

- Deci, când pot să-l iau acasă?

-Nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea să-l iei azi după ce termini orele.

-Ce bine! strigă Ryan fericit, aruncându-i mamei sale un zâmbet radios. Ai auzit, mami?

-Da, am auzit, răspunse Sue, privindu-l solemn. Acum ai face mai bine să te speli pe mâini şi să te întorci la şcoală.

-Bine, zise copilul, dându-şi ochii peste cap. Mă întorc după ore să-l iau pe Peticel.

Ryan se opri şi o privi pe Taylor, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

-Ea cine e?

- Nu fi nepoliticos, spuse Sue clătinând din cap, evitând privirea întrebătoare a lui Taylor.

Ea făcu un pas înainte şi-i întinse puştiului mâna.

-Mă numesc Taylor Bowen.

Tu eşti copilul lui Gordon?

Băiatul îi strânse mâna, apoi se îndreptă spre chiuveta din colţ să se spele pe mâini, iar când se întoarse, Sue îi întinse un şerveţel de hârtie.

-Taylor a locuit aici, îi explică fiului său. Ea este noul doctor.

Ryan o privi cu ochi mari şi rămase cu gura căscată.

- O fată?

Gordon, Sue şi Taylor izbucniră în râs, deşi puţin cam nervos, dar Ryan îşi susţinu punctul de vedere.

- N-o să mă dezbrac când o să merg la doctor.

Taylor îşi luă o expresie serioasă.

- Te asigur, Ryan, că nu-ţi voi cere să-ţi scoţi hainele decât dacă va fi absolut necesar.

Taylor întâlni privirea lui Gordon. Ochii lui se fixară pe ea,

reamintindu-i trecutul. Fuseseră atât de tineri. Se iubiseră atât de mult. Cu atât de multă... pasiune.

Când se uită din nou la Ryan, văzu pe chipul lui suspiciunea. Băiatul o privi pe Taylor, apoi pe Gordon şi din nou pe Taylor.

- Vii la cină în seara asta? îl întrebă Ryan pe Gordon.

- Păi, n-am fost invitat, zise Gordon zâmbind spre Sue.

*Nu sunt căsătoriți.* Taylor simți o imensă uşurare. Divorțați? Gordon n-ar fi acceptat niciodată să stea departe de copil. Căută în ochii lui Sue un posibil răspuns la întrebările ei.

Sue roşi şi trase adânc aer în piept. Chiar dacă nu stăteau una lângă alta, Taylor ştia că cealaltă femeie tremura. Îi întâlni ochii mari, imploratori.

Taylor clipi, nevenindu-i să creadă. Se temea că îi va povesti fiului ei ce se petrecuse cu zece ani în urmă? Chiar dacă avea motive să fie supărată - şi fusese - nu era o fire răzbunătoare. Oare Sue nu-şi mai amintea acest lucru? Taylor clătină uşor din cap, sperând să risipească îngrijorarea femeii. Ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit vreodată să strice imaginea mamei în fața copilului. Indiferent cine era aceasta... sau ce făcuse.

Sue îi zâmbi lui Taylor, uşor încurcată.

- Cred că ar fi bine să veniți *amândoi* la cină.

Gordon îşi mută greutatea pe celălalt picior, stânjenit, iar Taylor roşi şi mai puternic. Căutând o scuză, spuse:

- Oh, eu chiar nu pot să...

- Prostii, zise Sue, luându-şi băiatul de mână şi pornind spre uşă. Să-i băgăm în cap băiatului ăsta că femeile sunt la fel de deştepte ca bărbații.

- Ah, mami!

Sue se opri şi se uită peste umăr, ignorând protestele fiului

ei. Îi aruncă lui Taylor o privire plină de gratitudine... şi ceva mai mult decât atât. Regret?

- S-o aduci la ora şase, Gordon. Am un pic de treabă până atunci, iar tânărul aici de faţă va trebui să se întoarcă la şcoală. Ce ziceţi?

Uşa se închise în urma ei, iar Taylor şi Gordon rămaseră din nou singuri.

Gordon se uită pieziş la ea.

- Sue...

- Se străduieşte prea mult? sfârşi Taylor în locul lui.

Se sprijini de marginea biroului, hotărâtă să-şi păstreze calmul. Va fi înţelegătoare şi indiferentă în privinţa acestei probleme. Orice s-ar fi întâmplat.

- Se pare că ne vom petrece seara împreună, comentă ea, blestemându-şi tonalitatea vocii.

Ochii lui scăpărară subtil, dar puternic.

- Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie neplăcută, spuse ea, când văzu că el tace în continuare.

*De ce îmi cer scuze?* Ea fusese cea trădată.

Gordon înconjură biroul şi deschise un sertar.

- N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

După ce scotoci câteva secunde prin sertar, scoase o cheie şi i-o întinse.

- Este de la uşa din faţă, dar se potriveşte şi la cea din spate, îi explică el.

- Mulţumesc, zise Taylor luând cheia. Toată situaţia asta este, probabil... stânjenitoare pentru tine.

- Taylor, eu...

Oftând, ridică din umeri şi îşi întoarse privirea.

- Presupun că aşa a fost scris.

*Aşa a fost scris.* Nu prea ştia ce-a vrut să spună prin asta.

-Aşa a fost scris? repetă ea, detestându-şi tremurul apărut în voce. În dimineața asta, la râu, apoi trusa medicală, clinica, şi acum trebuie să mă conduci la cină acasă la Sue? E prea mult chiar şi pentru destin.

Gordon râse, iar expresia i se încălzi.

- Probabil ar fi un film bun.

- Mda, o comedie neagră.

Râseră amândoi, iar Taylor consideră binevenită această detensionare a atmosferei. Îi făcea plăcere să-i audă iar râsul, deşi o mulțime de întrebări fără răspuns continuau să nu-i dea pace. În special una anume.

Se ridică şi se întoarse spre uşă.

- Ei bine, ar trebui să găsesc un loc unde să-mi despachetez lucrurile.

Zâmbi, sperând ca el să nu vadă ce se ascundea sub masca de pe chipul ei.

- Îmi poți indica o cameră pentru consultații, pe care s-o împrumut o vreme?

Gordon păru nervos când se ridică şi o urmă în hol.

- Sunt chiar două camere la capătul holului, care comunică între ele şi pe care nu prea le folosesc.

- Perfect - un birou şi o cameră de consultații. Din moment ce este doar temporar, n-are rost să-mi instalez o altă linie telefonică sau să-mi angajez o secretară, aşa că aş vrea s-o plătesc pe Sue pentru munca depusă suplimentar.

- Mi se pare corect.

Până aici totul este bine, îşi spuse ea.

- Si voi... voi încerca să nu te deranjez.

Gordon se opri brusc şi se întoarse spre ea.

- Taylor, asta nu se poate... iar tu ştii acest lucru.

- Voi încerca totuşi, şopti ea, fermecată de privirea lui intensă.

- Poți folosi camera asta ca birou - ai o masă şi două scaune.

- Si o fereastră. Mulțumesc. E foarte bine. Îşi masă ceafa şi se întinse, închizându-şi ochii. Orele îndelungate de condus îşi spun cuvântul.

- Probabil vrei să te odihneşti un pic înainte de cină.

- E o idee bună.

Chiar va merge la Sue, la cină, *cu* Gordon? *Fii tare, Taylor.* Se strădui să zâmbească şi trase cu ochiul în camera de alături.

- Ah, ce bine! Dulapuri pentru medicamente.

- Ai adus cu tine şi medicamente? Le ai în maşină? Te ajut să le aduci înăuntru acum; apoi trebuie să mă pregătesc pentru pacienții de după-amiază... Dacă voi avea.

- Mulțumesc.

Îl ocoli şi porni pe hol, străbătând sala de aşteptare. Scoțând cheile maşinii din buzunarul blugilor, se grăbi spre maşină. Cum mâinile îi tremurau, scăpă cheile în praf.

- Le ridic eu, zise Gordon, aplecându-se.

*întotdeauna a fost un gentleman.* Când se ridică, privirile li se întâlniră si rămaseră aşa; apoi el zâmbi uşor, detensionând momentul.

- Hai să luăm cutiile cu medicamente, zise el.

Taylor deschise portbagajul, iar Gordon scoase o cutie mare din maşină.

- De unde să te iau diseară? o întrebă. Nu mi-ai spus unde

locuieşti.

Aruncându-i un zâmbet răutăcios, ea îi răspunse încercând să ignore durerea intensă din suflet:

- Tot de acolo de unde m-ai luat şi ultima oară.

*
* *

Gordon opri jeepul în faţa unei case mici în stil victorian şi se uită lung la ea. Semăna a *déjà vu.*

Aceeaşi casă. Acelaşi jeep. Aceeaşi fată...

Nu, nu o fată. o femeie. Taylor, în versiunea fetei, îl bântuise toată viaţa lui de adult. Acum, femeia care devenise îi transformase viaţa simplă, bine organizată, într-o versiune pentru adulţi a poveştii „Alice în ţara Minunilor".

Iar el urmărise iepurele alb.

Amintirile îi năvăliră în minte. Enervat că nu le putea stăvili, ieşi din jeep şi se sprijini de el.

Oricât de dulci sau dureroase ar fi fost, amintirile nu vor putea schimba faptul că Taylor n-avusese încredere în el. în afară de asta, planurile ei de viitor nu includeau nici oraşelul Digby, nici pe el. *„Ea spune că stă numai în perioada contractului, dar sperăm s-o putem convinge să se răzgândească", spusese primarul.*

Revenind cu gândurile în prezent, Gordon păşi pe trotuar şi deschise poarta. Parfumul trandafirilor îi ajunse la nări.

Uşa casei se deschise, iar el încercă să zâmbească. Taylor stătea în prag şi îl privea lung prin plasa contra ţânţarilor, expresia de nesiguranţă de pe chipul ei făcând-o să arate la fel ca fata pe care o văzuse ultima oară în acelaşi prag.

- Bună seara, spuse el.

Si-ar fi dorit ca soarele să fi apus deja. Întunericul i-ar fi ascuns tulburarea.

- ‘Seara, replică ea, dând la o parte plasa. Intră, până merg eu să-mi iau pulovărul.

Deşi n-ar fi vrut, Gordon o urmă în sufrageria familiară; apoi ea urcă în grabă scările, lăsându-l singur cu trecutul. În gât i se puse un nod, iar stomacul i se strânse. *La naiba!*

Privind în jur, văzu pianul şi din nou amintirile dădură năvală.

- Gata.

Apoi o văzu la picioarele scării. Arăta... incredibil.

- Sper că m-am îmbrăcat adecvat, spuse ea încet, îndemnându-l pe Gordon s-o privească.

- Păi, e-n regulă. Sue e adepta ținutelor comode.

- Mda, mi-am adus aminte.

Trăgând adânc aer în piept, el ridică din umeri şi zâmbi.

- Stă foarte aproape, dar nu trebuie să întârziem, dacă mai ținem la viețile noastre.

Ieşiră din casă, iar el închise uşa în urma lor. Ea scoase cheia şi o încuie. Asemenea măsuri de siguranță păreau deplasate în Digby, dar actualul proprietar al casei părea să aibă o altă părere.

- Oh, nu-mi vine să cred. Taylor rămase pe verandă şi privi lung jeepul. Acelaşi?

- Mda, acelaşi.

O urmă pe potecă, apoi pe trotuar. Fără să ezite, ea se urcă pe scaunul pasagerului, şi zâmbetul ei îi trezi alte amintiri.

- Nu-mi vine să cred că-i acelaşi.

Râsul ei îl făcu să vibreze, stârnindu-i sentimente de afecțiune şi căldură.

Am dat de belea.

- Pune-ți centura, spuse el, luptându-se cu dorința de a o

strânge în brațe.

După ce își fixă și el centura, porni motorul.

Riscă o privire spre ea înainte de a coti pe o altă stradă. La naiba, continua să zâmbească. De ce nu putea fi și ea nepoliticoasă și arogantă? Sau urâtă? Ar fi fost excelent. Si sigur.

Dar nu. Era teribil de frumoasă; la fel de frumoasă ca întotdeauna; în plus, avea formele unei femei mature.

În sfârșit ajunseră în dreptul casei lui Sue.

- Am ajuns.

Ieși de pe stradă și parcă lângă o mașină ciudată. Uitându-se încă o dată după ce opri motorul, Gordon mormăi. Ba nu, mașina nu era deloc ciudată. Ci dureros de familiară.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Taylor, îngrijorată. Te simți bine?

- Nu, și nici nu cred că vreunul din noi se va simți după ce vom intra. Se întoarse spre Taylor oftând. Ghici, cine vine la cină?

- Noi, nu? zise ea.

Gordon îi făcu semn cu degetul peste umăr, spre mașina albastră.

- Doar dacă Sue mai cunoaște pe cineva din acest oraș care să aibă o mașină exact ca asta, ceea ce mă îndoiesc; altfel vom.

- Vom *ce?* Gordon Lane, nu mă mai tachina și spune-mi a cui este mașina.

El își dădu ochii peste cap, apoi o privi.

- A mamei mele.

- Oh!

Taylor se prăbuși înapoi pe scaun.

- Asta înseamnă.

- Cam aşa ceva, confirmă Gordon, prinzându-se strâns cu ambele mâini de volan. Asta înseamnă că a auzit de sosirea ta, şi pun pariu că Ryan a tras cu urechea la discuțiile lor.

- Despre... noi, adăugă ea inutil. Oftă. Va fi interesant.

- Ba chiar ceva mai mult, zise el râzând.

- Ce-i aşa de amuzant?

El se întoarse spre ea şi, văzându-i expresia şocată, îi explică:

- Toată situația asta.

- Care situație?

- Asta. Noi. *Ironia* situației. Te-ai gândit la asta?

Râsul încetă subit. Se priviră lung, intens.

Deodată o lovitură puternică în capota jeepului îi făcu pe amândoi să tresară.

- Salut, Gordon, zise Ryan, lovind din nou în capota maşinii. Hai repede înăuntru. Mama ta este aici. Stie o mulțime de poveşti. Bineînțeles, eu nu cred nici juma' din ele.

- Îhm. Mda, sunt sigur că ştie, spuse Gordon, aruncând o privire rapidă spre Taylor.

Si, fără nici un alt cuvânt în plus, coborâră din maşină şi intrară toți trei în casă.

# Capitolul 4

Când intrară, Sue îi zâmbi lui Taylor.

- Îți mulțumesc pentru invitație, spuse Taylor, deşi gândea exact contrariul

De ce se lăsase convinsă de Sue? Oh, la naiba, ştia de ce. Pentru că trebuia să trăiască printre aceşti oameni în următorii trei ani, şi trebuia să facă pace cu ei - sau măcar să demonstreze că putea ignora trecutul - ca să-şi poată păstra sănătatea psihică.

- Bună, Taylor, îi răspunse Sue, supusă, însă zâmbetul îi era larg şi sincer. Mă bucur c-ai putut veni. E şi Priscilla aici. Este în bucătărie.

- Mda, am auzit, zise Gordon din spatele lui Taylor.

Ryan trecu pe lângă ei cu un avion-jucărie în mână, scoțând tot felul de sunete pe care Taylor n-ar fi crezut că le poate scoate un om.

Sigur, mama ei spusese adeseori că băieții se comportă câteodată mai puțin omeneşte. Acum înțelegea şi ea de ce. Fratele ei era cu doi ani mai mare, dar îşi aducea aminte de comportarea lui, de multe ori inumană.

- Cina e aproape gata, spuse Sue, întorcându-se spre bucătărie. Mă gândeam să mâncăm în grădina din spatele casei, e o vreme foarte frumoasă.

- Ceva miroase fenomenal, comentă Gordon, luând-o pe Taylor de braț şi conducând-o în bucătărie. Dac-aş mânca aici în fiecare seară, m-aş face de trei sute de kile.

*De ce nu mănânci aici în fiecare seară?* Taylor îi aruncă o privire piezişă şi înghiți nodul care i se pusese în gât. Întrebările fără răspuns o tulburau.

Bucătăria era curată şi spațioasă, cu dulapuri albe şi faianță.

Tot designul interior al acesteia aducea cu stilul rustic francez.

Taylor încercă să-şi gonească amintirile de pe vremea adolescenței lor, când ea şi Sue fuseseră, practic, nedespărțite.

Într-un fel, pierderea celei mai bune prietene a ei o duruse la fel de mult ca pierderea primei iubiri. Trase aer în piept cu putere şi expiră încet.

- Sue, ce să mai adaug la salate? întrebă Priscilla Lane, intrând pe uşa din spate.

- Nimic, e suficient.

Sue luă o tavă, se strecură pe lângă ea şi ieşi pe uşa din spate.

Priscilla strânse din buze când fiul ei se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Bună, mamă. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Doamna Lane îl bătu uşor pe umăr şi înclină capul spre Taylor.

- Aşadar, văd că te-ai întors, în sfârşit, acasă.

- Mă bucur să vă revăd, doamnă Lane.

Pulsul lui Taylor se acceleră, şi transpiră la ceafă. Odinioară, Priscilla Lane fusese ca o a doua mamă pentru ea.

- Sunt aici temporar, adăugă Taylor.

- Din câte am auzit, trei ani, zise doamna Lane, ridicând din umeri. Crezi că vei rezista atâta vreme, sau o să fugi din nou?

- Mamă!

Vocea lui Gordon era un avertisment, care însă trecu neobservat.

- Acesta-i adevărul.

Doamna Lane îşi ridică bărbia şi ochii ei albaştri o străpunseră pe Taylor.

- A fugit o dată... ar putea fugi şi a doua oară. Ai grijă să nu

mai iei şi inima băiatului meu, de data asta.

- Poate ar trebui să...

- Laşii fug, continuă bătrâna, întorcându-se să ia nişte şervețele albastre. Provii dintr-o familie bună. Arată-ne c-ai fost crescută cum se cuvine, doctore Bowen. Arată-ne că n-a dispărut complet fata care ai fost.

Fără să mai spună nici un cuvânt, doamna Lane dispăru din nou pe uşa din spate. Gordon întâlni privirea lui Taylor şi-i ceru scuze din priviri.

Doamna Lane are dreptate, nu sunt o laşă.

Strânse din umeri şi trase aer în piept. Dacă nu-i va lăsa pe Gordon şi Sue s-o afecteze, totul va fi în regulă.

Dar o afectau. Amândoi.

Ryan trecu din nou pe lângă ei, cu avionul său.

- Peticel e fericit că-i din nou acasă, spuse băiatul, în timp ce avionul lui se prăbuşea în picaj, apoi se ridică brusc, cu efectele sonore de rigoare.

- A ieşit iar afară? îşi întoarse Gordon atenția spre copil.

- M-da, dar va dormi în patul meu, în noaptea asta, zâmbi Ryan. Mami mi-a spus că are voie, pentru că a fost bolnav.

Gordon râse şi îl bătu uşor pe umăr. Copilul se opri, în sfârşit.

- Aminteşte-mi să-l văd înainte să plec.

- Sigur.

Ryan îşi reluă joaca.

- Hai să mâncăm, zise Gordon. Suntem aşteptați, adăugă el, arătând spre uşă.

Tăcută, Taylor îl urmă în curtea din spatele casei, luminată de două felinare. În mijloc se afla o masă lungă acoperită cu o

faţă de masă albă şi pe ea se aflau pahare albastre.

- Tu stai aici, Taylor, îi arătă Sue un scaun spre capătul îndepărtat al mesei. Gordon? îi indică un scaun alături de Taylor; Ryan, aici.

- Sue mi-a spus că prostul ăla de Tom Bradshaw vrea ca Taylor să lucreze în clinica ta, zise mama lui, servindu-se cu salată.

- Aşa este, admise Gordon, luând o chiflă din coşul aflat în faţa lui, după care îl pasă mai departe.

- Si cât veţi împărţi clinica?

Expresia de pe chipul mamei lui era acuzatoare.

De parcă eu mi-aş fi dorit asta!

- Până se vor termina lucrările la clinica ei.

O privi pe Taylor, dorindu-şi s-o reducă la tăcere pe mama lui. Întrebările acesteia îi tulburau pe amândoi.

- Primarul n-a indicat o dată precisă, spuse Taylor, dându-i şi lui Gordon untul. Am uitat să-l întreb, dar am s-o fac mâine.

Mama lui luă untul de la Gordon şi îşi roti privirea de jur-împrejur.

- Ei bine, să consulţi oameni într-o clinică veterinară este ridicol, dacă vă interesează părerea mea.

*Dar nu ne interesează.* Gordon muşcă din chiflă şi se înecă cu dumicatul. Îl înghiţi cu o gură de ceai, întrebându-se cum reuşise să se aşeze exact lângă Taylor. Suspiciunile îşi făcură apariţia şi îi aruncă o privire lui Sue. *Aha!*

Nu cumva? Ar fi putut face asta? Ar face-o?

Obrajii lui Sue se înroşiră. Doamne-Dumnezeule, femeia chiar se străduia să-i combine. Oftă şi clătină din cap, sperând ca Sue să înţeleagă şi să se potolească, însă ea sări în picioare.

- Mă duc să aduc spanacul. Sper să vă placă.

- Sună minunat, zise Taylor.

- Taylor, ce mai fac părinții tăi? Mi-e dor de mama ta, deşi îmi trimite o scrisoare de Crăciun, în fiecare an.

Vocea mamei lui îl făcu pe Gordon să tresară, aducându-l brusc la realitate.

- Sunt bine, doamnă Lane.

- Spune-mi Priscilla, te rog. Aşa cum îmi spuneai odinioară. Si fratele tău cel chipeş? Mike, nu?

- Este medic în Denver.

- Denver? Bătrâna păru surprinsă - lucru puțin obişnuit. Si nici măcar nu ne-a vizitat. Este doar la cincizeci de mile de aici.

- E foarte ocupat, dar sunt sigură că va veni să mă viziteze. Zâmbi. De fapt, mi-a promis că-mi caută o bursă în cercetare. Dacă nu, voi pleca înapoi, în Est.

- Si cum rămâne cu Digby?

Taylor clipi şi se jucă cu şervețelul.

- Stau aici doar trei ani.

- Ei bine, poate îți vei schimba părerea până atunci, spuse doamna Lane. În mai multe privințe.

*Ce dracu'... ?* Vocea mamei lui Gordon părea mult mai caldă şi prietenoasă. O trata pe Taylor de parcă nu se întâmplase nimic. De fapt, avea impresia că chiar îşi dorea ca ei doi să.

Nu.

- Îmi pare rău că mai devreme am fost un pic cam dură cu tine, dar s-a manifestat instinctul matern, am vrut să-mi protejez copilul.

Gordon se înecă şi bău din nou un strop de ceai.

- Si chiar dacă Gordon se apropie de treizeci.

-Douăzeci şi nouă, o corectă el, sfărâmând între dinți, furios, o bucată de gheață din ceai.

-După cum am spus, chiar dacă se apropie de treizeci de ani, continuă mama lui nestingherită, va rămâne întotdeauna băiețelul meu.

Ryan pufni.

- Ai grijă, şmechere, murmură Gordon. Îți mulțumesc, mamă, dar, în cazul în care n-ai observat încă, sunt destul de mare ca să-mi port singur de grijă.

-Aşa zici *tu.*

Gordon îşi ascunse fața în mâini şi mormăi.

-Nu-mi vine să cred.

-Nu eşti singurul.

Vocea lui Taylor îl surprinse şi privi printre degete. Era încă roşie la față şi ochii îi scăpărau, iar buzele îi erau strânse într-o linie fină.

Era enervată, exact ca atunci când fratele ei îi luase împrumut bicicleta, fără să-i ceară voie, după care i-o lăsase în dreptul curbei, unde maşina care colecta gunoiul trecuse peste ea, distrugându-i-o.

- Doamnă Lane - Priscilla - cred că acum zece ani s-au întâmplat mai multe lucruri pe care nu le ştii.

Taylor trase adânc aer în piept şi îşi puse paharul pe masă.

- Fii sigură că nu m-am întors ca să-ți rănesc, *băiețelul.*

Privirea lui Taylor se mută pe el, când rosti ultimul cuvânt. De

data asta Ryan râse.

Priscilla se crispă şi clătină din cap, morocănoasă.

- Bine, Taylor. Bun-venit acasă, atunci.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Sue.

Gordon îşi descoperi fața şi urmări gazda cum se apropia cu un castron aburind şi îl punea pe masă.

- Nu vrei să ştii.

Sue se uită mai întâi la Taylor, apoi la mama lui Gordon.

- Mda, cred că ai dreptate, zise ea, luând o lingură. Cine vrea spanac?

Gordon oftă şi îşi îndreptă din nou privirea spre Taylor. Mesteca, furioasă, salata, iar în ochi îi dansau licăriri victorioase.

- Spanac, Gordon? întrebă Sue.

- Da, mulțumesc, răspunse el zâmbind strâmb.

După două pahare de vin şi după ce depănară toate evenimentele semnificative care se derulaseră în perioada dintre grădiniță şi liceu, împreună cu Priscilla - femeia părea să-şi fi revenit complet şi să-i fi trecut supărarea neîntemeiată - Taylor era gata de plecare. Mâine urma să fie prima ei zi de lucru, ca medic.

# Capitolul 5

Taylor verifică conținutul trusei medicale. Cu toate medicamentele pe care le lăsase ieri la clinică, ar trebui să fie gata pentru a-şi începe cariera medicală. Mai luă o ultimă înghițitură de cafea şi se îndreptă spre maşină.

Înainte de a ajunge, simți o senzație ciudată în ceafa. Mergând mai încet, se uită de jur-împrejur prin curte, aşteptându-se să vadă pe cineva urmărind-o. Când nu văzu pe nimeni, râse şi îşi continuă drumul spre maşină.

Pietrişul de pe drum dispăruse cu timpul, lăsând locul numai pământului bătătorit. Imediat observă urmele. Urme de urs.

Inima îi sări în piept şi i se tăie respirația. Un frison îi traversă şira spinării şi un strat de sudoare rece îi acoperi pielea.

Din nou avea zece ani şi se ascundea de un urs rănit în depozitul abandonat. Animalul o zărise când rămăsese în urma prietenilor şi o fugărise până la adăpostul nesigur. Mormăind şi pufăind, ursul încercase să dărâme construcția, în timp ce Taylor țipa şi se ruga cu toată puterea ei, până când prietenele sale şi părinții acestora reuşiseră să facă suficient zgomot pentru a alunga ursul.

Iar acum, în jurul maşinii ei apăruseră o mulțime de urme de urşi. În oraş.

Aruncă, speriată, o privire în jur, apoi intră repede în autoturism, trântind portiera în urma ei. Înăuntru îşi sprijini fruntea de volan, aşteptând ca respirația să-i revină la normal.

Mai fuseseră cazuri în care urşii coborâseră în oraş, în această perioadă a anului, căutând, de obicei, mâncare în tomberoanele de gunoi. În seara asta îşi va parca maşina în fața casei. Cât mai aproape de uşă. Si se va opri şi la ferometal ca să

cumpere un nou senzor pentru detectorul de mişcare. Îi va fi de ajutor.

Încet, îşi reveni şi porni maşina în marşarier, până la şosea.

Ajunsă la clinică, folosi cheia pe care i-o dăduse Gordon şi deschise uşa din spate. Clipi de câteva ori, aşteptând să i se acomodeze ochii cu noua lumină, mult mai puţin intensă decât strălucirea soarelui din Munţii Stâncoşi.

- 'Neaţa, Taylor, o salută Sue, trecând pe lângă ea în goană. Gordon va fi în sala de operaţii toată dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Cum putea să se mişte atât de repede la ora asta matinală? *Cu siguranţă Ryan moştenise viteza de mişcare de la mama sa.* Taylor avea nevoie de mai multă cafea, apoi va trebui să vorbească cu Sue despre aranjamentele care trebuiau făcute. De asemenea, va trebui s-o plătească pentru munca suplimentară. În definitiv, îşi creştea singură copilul.

Problema asta încă o nedumerea pe Taylor, dar refuză să se gândească acum la acest lucru. Astăzi va fi prima oară doctor. Îşi lăsă trusa medicală în ceea ce trecea, temporar, drept biroul ei, şi plecă în căutarea cafetierei pe care o zărise ieri. Aroma ajunse la ea încă înainte de a o fi zărit. Luă o ceaşcă şi şi-o umplu cu lichidul maroniu.

Sorbind, se rezemă câteva clipe de perete şi îşi aminti ce-i spusese Sue cu câteva minute în urmă. Dacă Gordon va fi toată dimineaţa în sala de operaţii, probabil nu va avea mulţi pacienţi îmblăniţi şi cu patru labe în sala de aşteptare. Poate că va avea şi ea un pacient. Poate doi.

Deşi nu se aşteptase să practice acest gen de medicină, tot voia să se facă utilă şi să fie ocupată. În plus, era prima ei expe-

rienţă ca medic independent. Zâmbi şi ridică ceaşca de cafea, toastând pentru prima ei zi de muncă.

- Taylor, aici erai? apăru de după colţ capul lui Sue. Avem o urgenţă.

Femeia dispăru la fel de repede cum apăruse, Taylor neavând ce face altceva decât s-o urmeze.

O văzu pe Sue intrând într-una din sălile de consultaţii şi Taylor fugi pe hol după ea, întrebându-se de ce nu dusese pacientul în biroul ei. Oprindu-se în uşă, descoperi motivul. Aproximativ treizeci de kilograme de blană aurie erau întinse pe masa din oţel inoxidabil.

- Ce.?

- E grav? întrebă o femeie din partea cealaltă a camerei.

Taylor o privi şi observă ochelarii fumurii, înţelegând că acest
câine era ochii ei.

- Ce s-a întâmplat? zise ea, ridicându-şi mânecile.

Se îndreptă spre pacient, uitând de orice altceva. Atâta timp cât nu era urs, se descurca.

- Încerca să mă protejeze, suspină femeia. Era un geam spart la magazin.

Sue aplicase o compresă pe piciorul rănit al animalului.

- Câinele s-a aşezat între ea şi geam. Se uită la Taylor cu lacrimi în ochi, implorând-o din priviri. Are nevoie de copci, iar Gordon este prins cel puţin încă o oră.

- Eu.. .Taylor se uită la femeie şi apoi la câine, acceptând în cele din urmă. Poţi să-l întrebi pe Gordon ce sedativ să-i dau câinelui şi în ce doză? Taylor puse mâna pe compresa de pe piciorul animalului, mirată cât de liniştit şi tăcut era. Ce fetiţă

cuminte, spuse ea. Își spuse că pusul copcilor la piciorul unui câine nu era cu mult mai diferit decât pentru un om păros. O s-o roage pe Sue s-o ajute la rasul blănii din jurul rănii, apoi va avea grijă de rană. Cum o cheamă?

- Blondi, răspunse stăpâna. Eu sunt Sally Bradshaw.

- Eşti cumva rudă cu primarul?

- Tom este fratele meu. Locuiesc cu familia lui.

Taylor ridică colțul compresei să se uite la rană. Sue avea dreptate în ce priveşte copcile. Un ciob de sticlă îi făcuse o tăietură profundă care va sângera continuu dacă nu se va interveni. Câinele tresări şi schelălăi când aplică iarăşi compresa, dar nu încercă să se ridice.

- Dacă vrei, poți să stai lângă capul lui Blondi, Sally.

Femeia se ridică de pe scaun şi, pipăind peretele, ajunse la masă, apoi îşi puse mâinile pe capul câinelui.

- Uite-o pe fetița mea, murmură ea.

Chiar dacă primul pacient al lui Taylor era un câine, şi Sally era pacientul ei, într-un fel. Blondi era ochii lui Sally, şi era rănită. Indirect, trata un om.

- Cred că se va face bine, Sally, spuse Taylor. După ce punem copcile şi oprim sângerarea, va trebui doar să avem grijă să nu se infecteze.

- Asta-i bine, zise Sally, mângâind capul câinelui. Este foarte sănătoasă.

- Văd, de aceea sunt şi eu încrezătoare că se va face bine.

- Piciorul este. este afectat definitiv?

- Nu sunt absolut sigură, dar vom vedea cu timpul, oftă Taylor. O să-i facem nişte radiografii ca să fim siguri că nu s-a rupt osul, dar este puțin probabil să se fi întâmplat aşa ceva.

- Vă mulțumesc, doctore.

- Cu plăcere - şi era sinceră.

Sue veni cu o tavă de metal pe care se afla o seringă şi tot ce era necesar pentru a pune copcile. Puțin timp după aceea, câinele adormise, rana fusese bandajată, iar Sally stătea pe scaun exact lângă masa de consultație, cu mâinile pe capul lui Blondi.

Taylor îşi scoase mănuşile şi le aruncă în coşul roşu din colț. Întâlni privirea lui Sue, care înclină uşor din cap.

- Te-ai descurcat de minune, doctore.

Satisfacția o inundă pe Taylor, împreună cu un sentiment pe care nu-l mai simțise din liceu: o legătură sufletească cu Sue Wheeler.

- Mulțumesc. Si tu la fel.

- Aş vrea să rămân aici cu Blondi, spuse Sally.

- Sigur, răspunse Sue. Îl sun pe fratele tău, şi va fi aici în câteva minute.

- Mulțumesc, zise Sally.

- Aş vrea să se uite şi Gordon la ea înainte de a o lua acasă, să fie sigur că a trecut efectul sedativului.

Taylor nu se îndoia de capacitatea sa de a pune copci pe rănile simple, dar Blondi era un câine, în definitiv.

- Văd că situația este sub control, doctore.

Vocea masculină o sperie pe Taylor, făcând să i se taie respirația. Înghiți cu greu şi întâlni privirea apreciativă a lui Gordon.

- Mulțumesc.

- Doctore Lane, doctor Bowen i-a salvat viața lui Blondi.

- Mă bucur că a fost aici să te ajute, Sally, spuse Gordon. Mă duc să verific mesajele şi să văd dacă mai e cineva în sala de aşteptare.

Gordon se uită la bandaj şi îi făcu semn lui Taylor că totul este în ordine.

-Totu-i în regulă, Sally, spuse el. Am să rog pe cineva să ți-o aducă acasă, cu un guler la gât ca să nu-şi roadă bandajul.

-Bine. Mulțumesc.

Trebuie să mă întorc în birou şi să termin de aranjat lucrurile, spuse Taylor, încercând cu disperare să scape.

-Las uşa deschisă, Sally, spuse Gordon, punând o mână pe brațul lui Taylor. În momentul în care o simți sau o auzi pe Blondi că s-a trezit, strigi după noi, şi unul din noi va veni imediat. Bine? Si o să-i spun lui Sue să-ți aducă un suc, da?

-Mulțumesc.

Taylor era prinsă. Gordon îşi mută mâna de pe braț pe spatele ei şi o conduse afară din cameră, dându-i lui Sue instrucțiunile pe care tocmai i le spusese şi lui Sally, apoi trecură prin sala de aşteptare, îndreptându-se spre noul birou al lui Taylor.

Mirată, Taylor se trezi în cameră cu uşa închisă, în brațele lui Gordon. Privind adânc în ochii ei, el îşi aplecă gura spre buzele ei.

Starea de şoc momentană lăsă loc unei cascade de bucurie. Sărutul lui era profund, umed şi pătrunzător, iar ea îi răspunse cu mult prea mult entuziasm. Era la fel de dulce cum fusese şi cu zece ani în urmă, iar inima i se umplu de un sentiment pe care refuză să-l identifice.

Deodată, el o eliberă, iar ea se clătină, aproape pierzându-şi echilibrul. Îl privi lung, prosteşte, în ochii turcoaz.

- De ce? şopti ea, nesigură dacă fusese sărutată sau pedepsită.

- Trebuia să văd dacă mai e la fel cum îmi amintesc.

Stomacul ei se contractă şi Taylor respiră adânc.

- Si a fost?

Nu c-ar fi trebuit să-i pese.

El oftă şi puse mâna pe clanţă.

- Chiar mai bine.

Tonul lui exprima clar dezamăgirea în urma testului. Taylor îşi ridică bărbia şi se luptă cu dorinţa de a i se arunca în braţe. Nasul şi gâtul o ardeau, dar încăpăţânarea nu-i permitea să plângă.

El deschise cu putere uşa şi o închise încet în urma lui. Taylor îşi odihni obrazul pe suprafaţa rece a mesei şi închise ochii strâns.

- Taylor tocmai a plecat. Sue îşi puse mâinile pe biroul lui şi se aplecă spre el. Este aici de mai bine de o săptămână. *Trebuie* să vorbeşti cu ea, Gordon.

*Mda, aproape întotdeauna avea dreptate, dar nu şi de data asta.* Afişă o mină calmă şi apucă un creion pe care începu să-l învârtească între degete, ca să-şi ocupe mâinile cu ceva.

- Dar am vorbit cu ea. În fiecare zi.

- Despre... ce s-a întâmplat? păli Sue. I-ai spus totul?

Gordon închise ochii, amintindu-şi.

- Nu, n-am vorbit despre asta. Întâlni privirea lui Sue. Si nici n-o să vorbim. S-a sfârşit, Sue. Las-o moartă.

Ea clătină foarte încet din cap.

- Te minţi singur, amice. Nici pe departe nu s-a sfârşit.

Stomacul lui Gordon se strânse brusc, iar creionul se rupse în două.

-Ai grijă, Sue. Vocea îi scăzuse la nivelul unei şoapte. Ai grijă

încotro te aventurezi...

Avea suficiente amintirica să-l omoare cu zile. Nu mai avea nevoie şi de asta.

Ea îl privi lung, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gândurile.

- Trebuie să discuți cu Taylor, repetă Sue, iar expresia i se îmblânzi. Gordon, am văzut cum vă uitați unul la celălalt. Tensiunea sexuală este atât de intensă, încât ai putea...

- Opreşte-te!

Sue izbi cu palma în masă.

- Nu, nu mă opresc. Închise ochii şi trase aer în piept, apoi îl privi implorator. Este numai vina mea, Gordon. A mea. Începură să-i tremure buzele. Nu pot schimba trecutul, dar pot încerca să fac ceva în privința viitorului. Trebuie. Pentru mine este o tortură.

- Ah, la naiba, nu plânge! El îşi trecu nervos degetele prin păr şi înconjură biroul. Vino-ncoace, zise el, luând-o în brațe. Nu-i vina ta. Taylor ştia ce face când m-a părăsit. N-a avut încredere în mine. Nu pot uita asta. S-a terminat. Uită ce s-a întâmplat. Eu am uitat.

Ce mincinos!

Ea-l împinse şi îl privi în ochi, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

- Am trăit cu această vină zece ani, Gordon. *Zece ani.*

- Nu trebuie să...

- Ba da, trebuie. E vina mea că te-a părăsit, şi amândoi ştim asta.

- Dacă ar fi avut încredere în mine...

- Ce mai contează acum? întrebă Sue, şi buzele începură din

nou să-i tremure. Era rănită şi confuză. De aceea a plecat - *singurul*motiv pentru care a plecat, şi amândoi ştim asta. Din cauza mea...

- Nu plânge. Te rog, nu mai plânge, zise Gordon, strângând-o din nou la piept.

- Vorbeşti cu ea? Se depărtă din nou de el, pironindu-l cu privirea. Vorbeşti?

- Nu ştiu.

Gordon o mângâie pe braț şi înghiți nodul dureros din gât. Taylor încercase să vorbească despre trecut în noaptea când jeepul se oprise pe drum. Nu voia să repete situația. Niciodată. Durea al naibii de tare.

- Nu încă. Poate. Nu ştiu.

- Mai gândeşte-te, spuse ea cu glasul tremurând. Te rog.

Gordon tăcu câteva secunde, privind dincolo de Sue, în trecut.

- O să mă mai gândesc, îi promise el.

De parcă ar fi putut să nu se mai gândească la Taylor. Îi ocupa gândurile în fiecare moment liber. Dar lui Sue îi scăpase ceva foarte important.

- Te-ai gândit vreodată...?

- Ce? întrebă ea.

- Că *tu* ar trebui să vorbeşti cu ea?

Ochii lui Sue se măriră. Se smulse din îmbrățişarea lui şi începu să se plimbe prin cameră, nervoasă.

- Eu? întrebă ea din nou, oprindu-se şi rozându-şi unghiile. Nu ştiu dacă acum mă mai ascultă, după...

- Ce te face să crezi că mă va asculta pe mine?

Oftând, aruncă cele două bucăți de creion pe masă şi le privi

cum se rostogolesc.

- E târziu. Du-te acasă.

- Ai promis că te mai gândeşti.

- Crede-mă, mă voi gândi, afirmă el, strângând din dinţi. Ce mai face Peticel?

- A mai avut niţel nasul înfundat azi-noapte şi încep să cred că Ryan are dreptate când spune că este din cauza vremii. A fost mai rece în noaptea care a trecut. Nu s-au întors de la laborator rezultatele analizelor?

- O să le dau mâine un telefon să mi le citească.

Îşi masă bărbia, mulţumit că reuşise să schimbe subiectul, dar supărat că aflase de câinele lui Ryan că este iar bolnav.

- Sună-mă dacă se agravează situaţia şi spune-i lui Ryan să-l aducă la clinică după ore. Poate aflu ceva; e o enigmă.

- Nu-i singura. Aştept să te gândeşti la ce-am discutat despre Taylor. Mi-ai promis. Amândoi sunteţi prea încăpăţânaţi ca să recunoaşteţi asta, dar sunteţi înnebuniţi unul după celălalt.

- Aşa a fost în tre...

- Pe mâine, îi aruncă Sue peste umăr, fluturându-şi degetele şi pornind în viteză spre uşa din spate.

- Întotdeauna trebuie să ai ultimul cuvânt, bombăni el, ridicându-şi mâinile spre cer şi dând din cap nemulţumit.

Femeile. Nu le va putea înţelege niciodată. Chiar şi mama lui îşi îmblânzise atitudinea faţă de Taylor, invitând-o să participe la activităţile comunităţii şi să vină la biserică.

Ceea ce îi reaminti că trebuia să meargă la primărie, în seara asta, pentru a participa la o întrunire a consiliului orăşenesc. Îşi privi ceasul.

- S-a zis cu cina mea.

După ce îşi luă haina din mers, îi lăsă ultimele instrucţiuni lui Hank - fost camionagiu, care se pensionase, iar acum lucra nopţile la clinică - şi se îndreptă spre jeep, ajungând la limită la şedinţă.

Câteva minute mai târziu îşi parcă maşina în faţa primăriei, singura clădire din oraş cu trei niveluri, şi urcă în fugă treptele de piatră. Holul din faţa sălii de şedinţă era ticsit de oameni. Ciudat, la aceste întruniri participau, de obicei, foarte puţine persoane, doar dacă nu se întâmplase ceva controversat.

Spera să nu se discute din nou despre ridicarea limitei pariurilor la jocurile de noroc. Ar fi însemnat sfârşitul orăşelului, iar el îl iubea. Legalizarea pariurilor schimbase irevocabil Cripple Creek. Cât timp va face parte din consiliul orăşenesc, el se va opune. Din fericire, majoritatea cetăţenilor gândeau la fel ca el.

Chiar şi Asociaţia femeilor, din cadrul bisericii, se afla aici, cu prăjituri şi punci. Aici se petrecea ceva serios. Luă din mers o prăjitură de pe o tavă şi o îndesă în gură, neluând în seamă sprânceana arcuită a mamei sale când trecu pe lângă ea în goană.

- Ah, uite-l, spuse primarul Bradshaw, în timp ce Gordon fugea să-şi ocupe locul. Ai cam întârziat.

- Îmi pare rău, Tom, zise Gordon, aşezându-se.

Îi chemă pe ceilalţi trei membri ai consiliului. Toţi cetăţenii oraşului păreau să se fi adunat aici în această seară. O fi fost aşa de ocupat, încât îi scăpase ceva important?

- Şedinţa a început, bătu Tom cu ciocanul de lemn, luându-şi rolul în serios. Mă bucur că văd atâtea persoane care au venit să-l întâmpine pe noul nostru medic.

*Taylor.* Oftând, Gordon îşi masă ceafa şi se întrebă cum putuse să uite aşa ceva. Sigur, motivul uitării era acelaşi pentru

care se adunaseră aici atâția oameni.

- Fiindcă sunt în oraş doar de cinci ani, n-am ştiut că dr. Bowen a fost o localnică, chicoti Tom. Însă câțiva dintre dumneavoastră mi-ați povestit atât de multe despre ea, încât am impresia că aş cunoaşte-o de când lumea.

*Mama.* Gordon îşi dori să alunece sub masă de ruşine.

-Dr. Bowen a absolvit cu felicitări liceul local, continuă Tom, a făcut parte din echipa de fotbal, a fost preşedinta clubului de ştiință şi a făcut parte din echipa de dezbateri a liceului...

*încă mai este bună la asta.* Gordon ignoră cuvântul lui Tom şi cercetă mulțimea adunată în sală. Taylor stătea în primul rând, picior peste picior. Fusese acasă să se schimbe, după orele de serviciu. Părul îi cădea cârlionțat pe umeri. De când se întorsese în oraş era prima oară când Gordon o vedea cu părul despletit.

Îți venea s-o mănânci, nu alta.

Din spatele sălii se auzi o melodie, distrăgându-i lui Gordon atenția de la femeia care-i furase inima şi îi tulburase viața. Doamna Johnson se desprinsese de Splendoare doar cât să acompanieze la pian corul de femei al bisericii.

Când corul începu a treia melodie, Gordon îşi înăbuşi un căscat şi îşi îndreptă atenția spre Taylor. Ea făcu ochii mari când li se întâlniră privirile. Si ea îl urmărise. *Te-am prins.* Ei bine, el era la fel de vinovat ca şi ea.

Formația muzicală a liceului luă locul corului, pe scenă. Gordon îşi impuse să-şi ia privirea de la Taylor. Formația începu să cânte o melodie despre care Gordon n-avea nici cea mai mică idee, ca de altfel nici ceilalți. După ce se termină cântecul, lumea îi aplaudă, iar primarul ocupă din nou podiumul.

- Dr. Bowen, în numele tuturor cetățenilor din Digby,

Colorado - zise el zâmbind, ca la alegeri - bun-venit acasă!

*Acasă?* În gâtul tinerei se fixă un nod, ca şi în stomac. Primarul o invită pe podium, iar când ajunse acolo, privi prin sală. Atâtea figuri familiare. Uluitor, dacă ţinea seama cât timp fusese plecată. O durere ciudată îi străpunse inima. Toată situaţia asta era ca şi cum şi-ar fi găsit un pulovăr pe care-l pierduse demult şi acum îl încerca să vadă dacă i se mai potriveşte.

Dar Digby nu se mai potrivea - sau, mai degrabă, ea nu se mai potrivea.

Primarul îi strânse mâna şi-i făcu loc, arătându-i microfonul. Trăgând adânc aer în piept, merse la microfon şi îl coborî la nivelul său.

- Vă mulţumesc tuturor pentru acest minunată primire.

Rezistă să nu pronunţe cuvântul *acasă,* deşi îi persista în minte, refuzând să dispară, în ciuda eforturilor sale susţinute. Toţi ochii o priveau, aşteptând, iar ea îşi dădu seama deodată că nu-şi putea nega rădăcinile. Oamenii aceştia o cunoşteau şi le făcea plăcere s-o poată considera una de-a lor. În definitiv, se născuse şi crescuse aici. Si tot aici se îndrăgostise.

- Când eram mică, aveam un doctor, continuă ea. Presupun că mulţi dintre dumneavoastră şi-l mai amintesc pe dr. Eddington. Multe capete se înclinară şi un murmur străbătu mulţimea. La nouă ani, m-a tratat când mi-am rupt clavicula căzând de pe bicicletă. Acela a fost momentul când m-am decis să mă fac medic.

Totul era adevărat. O asaltă un val de amintiri şi mai trase o gură de aer. Vorbitul în faţa publicului era destul de stânjenitor, iar acum, pe lângă asta, mai trebuia să facă faţă şi fantomelor trecutului - inclusiv lui Gordon.

- Si tot de aceea l-am rugat pe domnul primar să dea clinicii

numele doctorului Eddington. Aplauzele şi ovaţiile irupseră, iar Taylor trebui să aştepte. Asta, atunci când se va deschide, bineînţeles.

Urmară alte râsete, şi profită de ocazie pentru a-i arunca o privire primarului, a cărui faţă era roşie ca racul. Gordon stătea lângă primar, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Taylor se întoarse din nou spre mulţime şi văzu multe figuri mai puţin enervante decât a lui Gordon.

-Vă mulţumesc încă o dată pentru această minunată primire.

# Capitolul 6

Nimic nu mergea cum trebuie. Mai întâi acel urs nesuferit i-a furat iar prosopul, apoi maşina i se stricase în drum spre serviciu. Ca să pună capac la toate, găsi sala de aşteptare plină, iar Sue era într-o dispoziție extrem de proastă, pentru care va da, probabil, vina pe ciclu sau pe vreo altă problemă femeiască.

-Încă puțin şi-ar fi fost o mie, bombăni Gordon, verificându-şi agenda cu programări.

-A venit Blondi să-i scoți firele, spuse Sue, vizibil indispusă.

-Ai dormit prost? ridică Gordon dintr-o sprânceană, dându-şi seama imediat că a făcut o greşeală.

Sue şi îl privi cu subînțeles.

- O cauți cu lumânarea, doctore? îl întrebă ea, zâmbindu-i insidios. După Blondi, urmează Splendoare şi doamna Johnson.

-Eşti ca dr. Jekyll şi doamna Hyde, câteodată, ți-am mai spus asta?

-Azi doamna Hyde este înarmată, periculoasă şi cu un nivel scăzut de estrogeni. Ai grijă. Îl privi, clipind drăgălaş. Cine ştie, poate-ai să mă vezi, curând, urlând la lună.

- Bine, madam. Se uită de jur-împrejur, prin sala de aşteptare. Ăştia toți sunt pacienții mei?

- M-nu, îi răspunse Sue, luând agenda cu programările lui Taylor. Doar trei.

-Taylor are pe cineva?

-N-a venit încă.

Gordon îi cercetă expresia.

-Stia că are programări, în dimineața asta?

- Doar două figurau în agendă. Majoritatea au venit neprogramați, oftă Sue.

- Hmm. Si eu credeam că numai veterinarii şi coafezele se confruntă cu astfel de probleme, zise Gordon, punându-şi sub braţ fişa lui Blondi şi intrând în sala de aşteptare. Sally şi Blondi, aveţi chef să scăpaţi de nişte copci?

- Unde este doctorul cel nou? întrebă Gladys Jones. Aştept aici de-o veşnicie.

- N-am idee.

Doamna Jones îşi tamponă delicat nasul cu un şerveţel.

- Sunt alergică la câini, ştii.

Gordon strânse din dinţi şi o luă pe Sally de braţ.

- Am s-o rog pe Sue să-i dea dr. Bowen un telefon şi să se intereseze ce s-a întâmplat. Între timp, afară este o bancă pe care puteţi aştepta, dacă preferaţi.

- N-am de gând să-mi pierd rândul, comentă doamna Jones, uitându-se la ceilalţi pacienţi. *Eu* am fost prima.

-Am sunat-o deja, zise Sue, în timp ce Gordon trecu de biroul acesteia. Nu răspunde nimeni la ea. Poate are probleme cu maşina.

Era puţin probabil ca amândoi să aibă probleme cu maşina în aceeaşi dimineaţă, cu toate că astfel de probleme se iveau tot timpul. Încruntându-se, Gordon le conduse pe Sally şi Blondi în sala de consultaţii. Taylor nu era lipsită de responsabilitate. Dacar fi ştiut că are pacienţi programaţi, ar fi venit. Doar ceva foarte serios ar fi putut-o împiedica să sosească.

Să se fi întâmplat ceva rău? Oare acea casă era un loc sigur? Fusese verificat coşul şemineului? Sau luase foc instalaţia electrică? Nu, ar fi auzit dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva.

- Cred că Blondi se simte mult mai bine acum, spuse Sally când Gordon săltă câinele pe masă. Totuşi ar prefera să scape de

aceste fire.

- Gâdilă când se vindecă. E normal. Gordon scoase bandajul, dând la iveală tăietura aproape vindecată. Taylor a făcut o treabă excelentă. *Pe unde-o fi umblând?* Rana lui Blondi se vindecă frumos, continuă el. Nu-i nici un semn de infecție.

- Ce bine! zise Sally fericită, mângâind blana aurie a câinelui. Nu ştiu ce m-aş face fără ea. Este o listă lungă de aşteptare, şi în plus, n-ar mai fi... Blondi.

Gordon îşi drese glasul, bucuros că rana nu fusese mai serioasă.

- Ei bine, cred că va rămâne cu tine încă multă vreme de acum încolo. E sănătoasă şi e bine îngrijită.

- Tot ce-i mai bun e pentru Blondi.

Gordon scoase firele, apoi gulerul din jurul gâtului câinelui. Imediat ea începu să-şi lingă rana. Zâmbind, o scărpină după ureche.

- Sănătoasă şi frumoasă ca la început, fetițo, de cum îți va creşte blana.

- Mulțumesc, doctore, spuse Sally zâmbind.

Gordon le conduse pe Sally şi Blondi la uşa principală a clinicii, şi rămase acolo, uitându-se la cerul care se întuneca rapid. Unde era Taylor? Deodată un fulger lumină cerul şi răsună un tunet.

- Are cine să te ducă acasă, Sally?

- Mă aşteaptă Tom cu maşina. Vă mulțumesc încă o dată şi vă rog să-i mulțumiți şi dr.Bowen, pentru mine.

- Aşa voi face.

*Dacă va apărea.* O privi pe Blondi conducând-o pe Sally direct la maşina lui Tom Bradshaw.

Câțiva pacienți comentară întârzierea lui Taylor, când el se întoarse în sala de așteptare aglomerată. Se opri la biroul lui Sue și luă fișa lui Splendoare.

- Sună din nou la Taylor, te rog.

- În ordine.

- Bine, Splendoare și doamna Johnson, sunteți următoarele.

- Vai, doctore, Splendoare este deprimată, se plânse doamna Johnson în timp ce intra în sala de consultații.

Parfumul femeii îi produse lui Gordon usturimi la ochi; machiajul acesteia era atât de gros și strident, încât le-ar fi ajuns tuturor femeilor din Digby.

După ce-i spuse că dieta lui Splendoare era un succes și că starea depresivă era doar temporară, până se va adapta noului stil de viață, mult mai sănătos, Gordon le escortă în sala de așteptare, care devenise, între timp, și mai aglomerată.

- Asta-i o nebunie, zise el uitându-se la Sue. Ai mai sunat-o?

- Tot nu răspunde nimeni.

- Poate-ar trebui să meargă cineva să vadă dacă nu s-a întâmplat ceva, continuă el arcuindu-și o sprânceană. Te superi dacă mergi tu?

Sue își mușcă buzele.

- Cred că eu ar trebui să rămân aici să mențin ordinea. Telefonul sună și Sue reuși cu îndemânare să evite un alt comentariu. Ești un laș, continuă după ce puse telefonul în furcă. Mai ai un singur pacient, după care poți pleca să vezi ce-i cu ea.

Gordon își îngustă privirea, întrebându-se dacă nu cumva Sue încerca din nou să-i combine. Cu toate acestea, sugestia ei era logică. El mai avea un singur pacient, iar Taylor o sală plină. Si Sue era cu siguranță mai potrivită decât el să mențină liniștea.

- Bine, e-n ordine.

Făcu vaccinurile şi o verificare rapidă cockerului familiei Smith, apoi le dădu drumul. Se opri la biroul lui Sue.

- Nici o veste de la Taylor?

- M-nu.

Gordon îşi scoase halatul.

- Reprogramează-i pacienții în după-amiaza asta. Mă întorc repede.

Se urcă în jeep, dar nu reuşi să-l pornească. Un alt fulger lumină cerul, aşa încât renunță imediat la ideea de a merge pe jos până acasă la Taylor. Se întoarse rapid în clădire şi împrumută cheile de la maşina lui Sue.

Când dădu colțul, pe strada Aspen, văzu maşina lui Taylor parcată pe marginea drumului. Opri lângă ea. O găsi în spatele maşinii, aplecată peste motor.

- Se pare că este posibil ca *amândoi* să avem probleme cu maşina, în aceeaşi zi.

Taylor îşi ridică ochii şi clătină din cap.

- Îmi pare rău. Stiu că mă aşteaptă pacienții. Mă pregăteam s-o împing până la clinică.

- Lasă-mă să arunc şi eu o privire, zise Gordon ridicând din umeri. Hm, maşină străină.

Taylor oftă.

- Si? O mulțime de oameni conduc maşini străine.

- Stiu, şi nici pe ei nu-i înțeleg. Ai verificat dacă are benzină?

- Am alimentat chiar aseară, când m-am întors acasă.

Norii se rupseră şi ploaia torențială, rece ca gheața, îi udă în câteva clipe.

- Urcă şi încearcă din nou motorul! îi strigă el.

-Ai să te uzi.

- Prea târziu, îi zâmbi el, tremurând sub torentul de ploaie. Încearcă motorul.

Taylor urcă în maşină şi învârti cheia. Se auzi motorul turân- du -se o dată şi atât. După câteva clipe, renunţă şi ieşi afară, cu trusa medicală şi geanta.

- Las-o baltă! strigă ea ca să acopere zgomotul ploii şi al tunetelor. Am avut dreptate când m-am gândit să renunţ.

El închise capota şi fugiră amândoi spre maşina lui Sue, gâfâind. Stergându-şi apa de pe frunte, Gordon porni motorul.

-Nu-i n-nimic m-mai rece ca p-ploaia de v-vară, în m-munţi.

-N-nu m-mai s-spune.

El o privi cum stătea acolo şi tremura, cu ploaia picurând de pe ea, şi i se tăie respiraţia. Rochia galbenă, acum udă leoarcă, i se lipise de corp ca o a doua piele, facându-i foarte vizibile sfârcurile.

Taylor se întoarse spre Gordon, iar acesta îşi ridică brusc privirea de pe sânii ei ademenitori. Îşi dădu imediat seama că ea ştiuse ce-i captase atenţia.

-Eu, ăă...

-Am face mai bine să mergem direct la clinică, spuse ea.

-Nu, eşti udă leoarcă, iar Sue ţi-a reprogramat deja pacienţii.

- Oh, atunci hai acasă la mine ca să mă schimb, şopti ea, dându-şi părul ud de pe faţă. Si s-o sunăm pe Sue.

El se întoarse şi, privind prin parbriz, porni ştergătoarele. Geamurile erau total aburite. Chicotind, o privi pe Taylor.

-Se pare că reuşim totdeauna să aburim geamurile, spuse el încet, oprindu-se din râs.

Ea întoarse capul să vadă, în timp ce el porni maşina în josul dealului, spre casa ei.

Taylor deschise portiera.

-Mulțumesc că m-ai salvat.

El opri motorul şi se întoarse s-o urmărească încă o dată pe această femeie uluitoare.

-Mă înnebuneşti.

Ea deschise larg portiera.

-Nu, nu-i adevărat, Gordon, spuse ea, muşcându-şi buzele şi întorcându-şi din nou capul.

Oftând, o privi cum sare din maşină şi o ia la fugă spre uşa din față. Ce naiba ar trebui să facă? O dorea. Ardea de dorința s-o atingă, s-o guste, s-o țină în brațe. Nu se putea gândi decât la Taylor Bowen... şi la tot ce avuseseră.

Si la ce pierduseră.

Supărat, deschise brusc portiera şi o urmă în sufrageria micuță. Frustrarea făcea ca stomacul să i se strângă dureros.

- Îți aduc un prosop. Taylor dispăru în bucătărie şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu două prosoape roz. Uite telefonul. Sun-o pe Sue cât mă schimb eu.

Oftând, el îşi scoase pantofii şi îşi şterse fața şi gâtul, apoi se îndreptă spre telefon. Sue răspunse la primul apel. Tonul acesteia şi zgomotul de fond îl avertizară pe Gordon că situația se înrăutățise şi mai tare, în urma lui.

-Maşina lui Taylor s-a stricat, îi spuse el. Ai o primă pentru asta, Sue. Îmi pare rău că te-am lăsat acolo cu o ceată de nebuni.

-Nici o problemă, răspunse ea pe un ton suspicios de dulce. Nu te grăbi. Am reprogramat deja şi pacienții tăi. Ia prânzul cu ea.

*Ia prânzul?* Nu semăna cu Sue Wheeler pe care o cunoştea el şi de care se temea.

- Bine, sigur, consimţi el, consultându-şi ceasul. Ne întoarcem pe la unu.

- Următoarea programare a lui Taylor este la ora paisprezece.

Se auzi lătratul unui câine şi un strănut.

- Eşti sigură, Sue?

- Foarte sigură. Am totul sub control, adăugă ea, râzând nervos. Nu mă descurc eu de fiecare dată?

Gordon ezită.

- Da, în privinţa asta ai dreptate. Îşi drese glasul. Bine, atunci ne întoarcem la două, dar dă-mi un mesaj pe pager dacă intervine ceva. Poate că într-o bună zi o să avem şi aici un releu, ca să putem folosi celularele.

- Mai e până atunci, râse ea din nou.

După care se auzi tonul.

Închise telefonul şi începu să se şteargă din nou pe cap, storcând apa din părul strâns în coadă la ceafa. Poate că avea timp să dea şi el o fugă acasă, să se schimbe. Nu, n-o va lăsa acolo singură pe Sue mai mult decât va fi cazul.

- E totul în ordine? îl întrebă Taylor de lângă scară.

El se întoarse spre ea, strângând încă prosopul roz în mână. Îşi schimbase rochia galbenă cu un pulovăr şi o pereche de blugi prespălaţi. Era încălţată cu o pereche de ghete nou-nouţe.

- Văd că te-ai dat bătută, zâmbi el.

- Mda, am renunţat la sandale şi rochii de vară până voi coborî din munţi.

Amintindu-şi că ea plănuia să plece, se întristă, dar se strădui să-şi ascundă acest sentiment.

-Aş putea să folosesc storcătorul tău pentru blugii şi cămaşa mea? o întrebă ridicând din umeri și zâmbind.

- Sigur, dar n-ar trebui să ne întoarcem? răspunse ea, făcându-i semn s-o urmeze. Să înțeleg că Sue ne-a reprogramat pacienții?

- Exact.

- Când trebuie să ne întoarcem? îl întrebă peste umăr, în timp ce-l conducea spre bucătărie.

- Pe la două.

-Atât de târziu? Deschise o uşă verde. Aici e spălătoria.

- Sue mi-a spus că i-a reprogramat pe toți după-amiază. Se pare că vom termina diseară târziu.

Se apropie de uşa îngustă şi se uită în jos la gazda lui. Ochii ei verzi străluciră, când un tunet se auzi în depărtare. Trăsnetul lovi undeva în apropiere, făcând podeaua să vibreze sub picioarele lor.

Era atât de aproape de el. Atât de accesibilă. Se sprijini într-o mână de perete şi dădu drumul prosopului. Încet, o mângâie pe obraz cu dosul degetelor. Ea închise ochii şi răspunse mângâierii, trezind în venele lui un infern de senzații.

El îi cuprinse bărbia cu mâna şi îi ridică fața. Ochii ei se deschiseră larg, în privire citindu-i-se acelaşi conflict ca şi cel din sufletul lui.

- Nu, şopti ea cu buzele tremurând. Te rog.

Cuvintele ei avură efectul unei găleți cu apă rece ca gheața. Gordon strânse pumnii şi îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

- Iartă-mă.

Ea intră în bucătărie, depărtându-se.

- Mai bine aş suna pe cineva să vină la maşina mea, cât te

usuci tu. Pot să încălzesc nişte supă.

El îşi drese glasul.

-Ar fi minunat. Mulţumesc.

Intră în spălătorie şi închise uşa, apoi îşi goli buzunarele pe capacul storcătorului. Puse aparatul pe viteză maximă, se rezemă de el şi aşteptă. Blugii erau doar umeziţi, aşa că nu-i luă prea mult timp.

Sue îi spusese c-ar trebui să vorbească cu Taylor. Iată o ocazie perfectă. Erau singuri. Aveau la dispoziţie câteva ore. Iar el era în chiloţi, cu Taylor de cealaltă parte a uşii.

La naiba, nu te duce acolo.

Îşi reaminti cuvintele lui Sue. Masându-şi ceafa, cântări opţiunile. Dacă-i va spune totul lui Taylor, ea îşi va da seama ce greşeală făcuse, cu zece ani în urmă. Dar ce importanţă ar mai avea acum?

Îşi reaminti ziua când mersese la ea acasă şi aflase că plecase. Mama ei refuzase să-i vorbească, dar tatăl lui Taylor nu ezitase. Îi spusese că fetiţa lui era prea bună pentru un ticălos fustangiu ca el, şi asta fusese tot. Pe Gordon începuse să-l ardă gâtul din cauza lacrimilor pe care şi le reţinuse. Băieţii nu plâng, iar el, pe atunci, era deja bărbat.

Un bărbat cu inima frântă.

Taylor îl rănise în cel mai crud mod. Nu-l iubise la fel de mult cum o iubise el. Dacă l-ar fi iubit, ar fi venit la el şi i-ar fi cerut să-i spună adevărul. În loc să procedeze aşa, ea fugise şi aruncase dragostea lor ca pe o pereche de şosete vechi.

Nu venise la el ca să afle adevărul. De ce i l-ar dezvălui el acum? Era evident că pentru ea nu conta. Nu, nu va avea această iniţiativă. Dacă voia Sue să-i spună, era treaba ei. În ce-l privea

pe el, Taylor era cea care-i datora explicații. Totul se rezumase la un singur aspect: încredere.

*

* *

În momentul în care ușa spălătoriei se închise, Taylor se sprijini de masa din bucătărie și numără în gând până la zece. Gordon aproape c-o sărutase din nou. Chiar mai rău, și ea și-ar fi dorit s-o sărute.

- Nu poți face așa ceva, murmură ea.

Gordon o înșelase cu cea mai bună prietenă a ei. Cum îl putea dori acum?

Nu-l dorea. Era doar o simplă problemă hormonală. Se putea controla.

- Demonstreaz-o.

Strângând din dinți, luă cartea de telefon și o deschise la depanări auto. Avea două nume, în Digby. Unul dintre ele îi suna familiar, așa încât îl formă pe acesta. Explică situația, apoi își spuse numele și adresa.

- Auzisem că te-ai întors în Digby, zise bărbatul de la celălalt capăt al firului. Pun pariu că nu mă mai ții minte.

Ea se uită din nou la numele mecanicului, încercând să-și amintească.

- Păi, numele îmi sună cunoscut, dar...

- Vai, sunt distrus, spuse el râzând. Fratele tău și cu mine am jucat base-ball, în liceu.

Sigur. Fratele ei, Mike, jucase base-ball în liceu cu unul dintre prietenii lui, Rick Miller.

- Rick, da, mi-am adus aminte.

După câteva minute de discuții amicale, Taylor aranjă să-i fie dusă mașina la atelierul lui, apoi deschise o cutie cu supă de

legume şi o puse la încălzit.

Se părea că Gordon urma să se ascundă în spălătorie încă multă vreme de acum încolo. *Foarte bine.* Se comporta copilăreşte. Si de ce nu-i dăduse nici o explicație în legătură cu cele întâmplate între el şi Sue, în noaptea absolvirii?

Ryan semăna leit cu mama lui, aşa încât n-avea nici un indiciu. Poate-ar trebui să-l întrebe pe puşti care era adevărul. Nu, dacă l-ar fi întrebat, Gordon ar fi crezut că-i păsa. Iar ei nu-i păsa, desigur.

Mă rog, nu prea mult. Bine, chiar dacă Gordon nu era tatăl lui Ryan, faptul că se culcase cu cea mai bună prietenă a ei chiar după ce se despărțise de ea, rămăsese o realitate. Îşi îndreptă ochii spre uşa închisă a spălătoriei. Ce dracu' făcea înăuntru? Bineînțeles, era aproape gol.

Potoleşte-te.

Trase adânc aer în piept şi se aşeză la masă. De acum înainte nu va mai reacționa la gesturile lui Gordon, şi nu-l va mai încuraja când îi va mai face avansuri. Nimic.

Îi voi povesti despre Jeremy.

Uşa spălătoriei se deschise cu un scârțâit şi Gordon ieşi, lipăind desculț, cu şosetele în mână.

- S-au uscat toate, spuse el. Mulțumesc.

- Masa este aproape gata.

Turnă supa în două boluri.

- Te ajut cu ceva?

- Sigur. Este o carafă cu ceai de fructe în frigider. Îl urmări punând gheață în pahare, apoi umplându-le cu ceai. Văd c-ai învățat să te descurci singur, ca un veritabil burlac.

- M-da.

De ce nu-i spunea odată ce voia să audă? *Nu, nu-mi pasă,* gândi ea. Luă un coş şi îl umplu cu felii de pâine, apoi se aşeză în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. Nu-i păsa deloc de viaţa lui Gordon.

Mincinoaso!

- Aşadar... nu te-ai însurat până acum?

De ce-l întrebase tocmai asta? Simplă conversaţie. Nimic mai mult. Cel puţin, nu-l întrebase despre Sue.

- Nu, răspunse el, luând o lingură de supă. Mulţumesc pentru masă.

- Cu plăcere.

Taylor îşi mâncă tăcută supa, sperând ca el să-i ofere informaţii suplimentare.

- Dar tu? o întrebă el după o vreme, speriind-o.

- Eu ce?

- Te-ai măritat?

Bine, era o întrebare cinstită.

- Nu, şcoala m-a ţinut prea ocupată. *Spune-i despre Jeremy.* Ştii cum este.

El mai luă o lingură de supă, apoi o privi lung mai mult timp.

- Nu-mi vine să cred că n-au existat studenţi la medicină care să-ţi bată la uşă.

- Păi, de fapt...

Telefonul sună, iar ea sări să răspundă. Exact când îşi găsise curajul să-i vorbească despre Jeremy.

- Alo?

- Taylor, sunt Rick Miller.

- Dar văd că eşti rapid, nu glumă, spuse ea, mirată că-l auzea atât de curând.

- Am fost să mă uit la maşina ta.

- Cât de grav e? îl întrebă, rezemându-se de masă. Se mai poate face ceva?

Rick râse, apoi spuse:

- O canistră de benzină fără plumb ar rezolva imediat problema.

- Dar... Taylor rememoră evenimentele serii trecute. Îşi amintea cu claritate când pusese benzină. I-am făcut plinul aseară. Este vreo scurgere pe undeva?

- Am verificat. Nu-i nimic.

- Eşti sigur?

- Sigur, dar am s-o iau să-i fac nişte teste suplimentare.

- Bine, mulţumesc.

Taylor stabili să-şi ia maşina a doua zi, apoi puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Gordon.

- Ciudat.

- Ţi-a furat cineva benzina?

- În Digby?

Râzând nervos, se întoarse la masă şi mai luă o înghiţitură de ceai.

- I-am făcut plinul, şi ar fi trebuit să-mi ajungă multă vreme, în oraşul ăsta.

El dădu din cap şi mai luă o gură de ceai.

- Ori are o scurgere pe undeva, ori ţi-a furat cineva benzina.

- Asta a spus şi Rick.

Gordon îşi consultă ceasul.

- Cred c-ar fi timpul să ne întoarcem la lucru.

- E-n ordine. Taylor strânse vasele şi le lăsă în chiuvetă, apoi îşi luă trusa medicală şi geanta. Sunt gata.

Gordon îi ținu uşa deschisă.

- Bine, măcar, c-a stat ploaia.

El se oprise cu mâinile în buzunare, pe peluza din fața casei.

Când îl văzu cum stătea în fața casei în care crescuse, privind orizontul, fu asaltată de amintiri. Retrăi multiplele momente când o aşteptase, chiar aici pe verandă. Nimic nu contase mai mult pentru ea, în tinerețe, decât să-l vadă pe Gordon Lane.

Nimic.

Şi nimic n-o duruse mai mult decât pierderea lui.

# Capitolul 1

Gordon deschise brusc uşa şi se îndreptă spre biroul secretarei sale, când văzu sala de aşteptare goală.

- Oho, ce schimbare! exclamă el, aruncându-i lui Sue un zâmbet satisfăcut. Îți mulțumesc pentru cum te-ai descurcat azi.

- Asta mi-e meseria. Îşi subție privirea şi îl urmări, suspicioasă. Ce s-a întâmplat?

- M-am gândit serios la ce mi-ai spus.

Îşi împreună mâinile la spate, legănându-se pe călcâie.

- Si...?

- Nu pot să-ți spun deocamdată nimic. Se apleacă şi o sărută pe obraz. Taylor mai este aici?

Sue zâmbi şi oftă prelung.

- Asta înseamnă că te-ai hotărât să.

- Poate, ridică Gordon din umeri. Mai e aici?

- Da, cu ultimul pacient, răspunse Sue, muşcându-şi buza. Gordon, mă bucur foarte mult.

- A dispărut doamna Hyde?

Ea clătină din cap, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

- Oh, uite ce mi-ai făcut! Râzând, se şterse cu un şervețel. La sfârşit vreau un raport complet.

- Sunt unele lucruri pe care un bărbat nu le poate spune nici măcar secretarei sale, o tachină el, sperând să fie ceva de spus. În afară de asta, nici nu ştim dacă se va schimba ceva.

- Sunt sigură că se va schimba totul.

- Nu, nu cobi.

Sue râse din nou.

- De când ai devenit tu superstițios?

- Sunt doar prudent. I-am dat liber lui Hank în seara asta, din moment ce n-avem nici un pacient peste noapte. Mai am de completat nişte fişe. Se întoarse să plece. Ah, era să uit, au venit rezultatele analizelor lui Peticel şi nu apare nimic deosebit în ele. Ne-am întors de unde-am plecat.

-Trebuie să fie vreo alergie, zise Sue, clătinând din cap. Dar la ce?

- Asta mă întreb şi eu. Încearcă să ţii un jurnal cu dieta lui, apoi vom examina împrejurările. Din nou.

- Văd că nu prea avem ce altceva să facem.

-Spune-i lui Ryan să nu-i dea să mănânce resturi din mâncarea lui şi, dacă vrei, te rog să-i spui lui Taylor c-aş vrea s-o văd înainte să plece.

- Dacă vreau? Va fi plăcerea mea.

Începu să sune telefonul şi Sue răspunse:

- Clinica veterinară din Digby. Îşi roti privirea spre Gordon. Da, este şi Clinica medicală. Deocamdată.

El se îndreptă spre propriul birou, cu sufletul plin de speranţă şi, pentru prima oară de când venise Taylor, era fericit. Sigur, l-ar putea răni cumplit dacă ar refuza să-i dea o a doua şansă, dar numai aşa va şti cum stau lucrurile.

- Îi transmit mesajul, răspunse Sue la telefon.

Inflexiunile vocii ei îl determinară să se oprească şi să se întoarcă spre ea. O auzi citind un număr de fax pe care tocmai îl notase, apoi confirmă că-i va spune lui Taylor să-i trimită o schemă cum să ajungă din Denver în Digby.

În sfârşit, venea fratele ei, în vizită. Nu-l mai văzuse pe Mike Bowen din ziua absolvirii. Dar de ce trebuia să-i spună lui Mike cum să ajungă aici? Curios să afle când vine, Gordon aşteptă până

ce Sue închise telefonul.

- Era Mike? o întrebă el.

Sue tresări.

- Credeam că eşti în birou. Era gata să fac un infarct.

- Îmi pare rău. Arătă spre mesaj. Ne vizitează Mike?

- Nu, mesajul era din partea altcuiva.

Puse hârtia pe marginea biroului, printre alte hârtii, şi scoase agenda cu programările lui Gordon.

-Ai o programare mâine la ora nouă. Îşi arcui o sprânceană. O să reuşeşti să vii cu maşina ta?

-Nici nu ştiu dacă mă va duce azi acasă. Oare Sue schimbase deliberat subiectul? La nouă. Voi fi aici. Aş putea veni cu bicicleta, dacă vremea o să fie de partea mea.

-Bine, du-te şi termină-ţi treaba, ca să fii liber pentru discuţia de mai târziu cu Taylor, după ce îi va pleca ultimul pacient.

-Mă exploatezi ca pe un sclav, glumi el, în timp ce se îndrepta spre birou.

Probabil e numai imaginaţia lui. Oricare ar fi fost mesajul preluat de Sue, nu era mai important decât planurile sale pentru seara asta. În această seară va pune bazele viitorului.

Împreună cu Taylor. Cel puţin aşa spera.

*
* *

Sue îşi ascunse faţa în mâini si gemu când Gordon n-o mai putea auzi. Cine dracu' era Jeremy Cole şi de ce venea s-o vadă pe Taylor? Sigur, era logic ca Taylor să aibă un prieten. Era tânără şi atrăgătoare, în definitiv.

- Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

Îşi lăsă din nou ochii pe mesaj şi în colţul buzelor îi apăru un

zâmbet. Dr. Cole va avea nevoie de un ghid, dacă va dori să facă turul oraşului. Sue răsfoi agenda cu programările lui Taylor. Iar dr. Bowen avea un program foarte încărcat. Sau, cel puțin, aşa se va întâmpla, după ce-l va modifica ea.

Notă nişte indicații, mai degrabă imaginare, despre traseul pe care se ajungea în Digby din Denver, apoi îi trimise schema, prin fax, doctorului Cole. Tot aici va ajunge, numai că-i va lua ceva mai mult timp.

După ce foaia trecu prin fax, Sue se rezemă de spătarul scaunului, oftând încântată. Acum trebuia să organizeze itinerarul doctorului Cole. În definitiv, putea măcar să-i arate musafirului lui Taylor împrejurimile oraşului Digby şi să aibă grijă de acesta, să nu se plictisească.

Măcar atât.

* *

Taylor îi prescrise un antibiotic ultimului - spera să fie ultimul - ei pacient pe ziua de azi. Conduse femeia spre uşă.

-Aveți grijă să nu întrerupeți tratamentul, doamnă Odin.

-O să am.

Taylor se rezemă de tocul uşii şi întâlni privirea lui Sue.

-Am terminat? Pot să mă lungesc pe jos şi să mă culc?

Sue râse şi-i înmână un teanc de mesaje, apoi se îndreptă spre uşa principală cu un mănunchi de chei în mână. Închise uşa, apoi stinse luminile din sala de aşteptare şi trase jaluzelele.

-Gata. Acum numai o urgență te mai poate găsi.

Taylor zâmbi şi amintirile o inundară. Ea şi Sue fuseseră, cândva, foarte apropiate. Au râs şi au plâns împreună, începând de la grădiniță până la terminarea liceului. Amintindu-şi că sfârşitul liceului însemnase sfârşitul a toate, lui Taylor i se

strânse inima. N-o putea învinovăți numai pe Sue. Gordon nu era nici pe departe atât de nevinovat.

Închizându-se în sine, Taylor începu să-şi citească mesajele. Ultimul mesaj îi atrase atenția.

- Oh, la naiba, am uitat de Jeremy!

- Taylor, bine că mai ești aici.

Se sperie când auzi vocea lui Gordon, şi scăpă mesajele din mâini. Se aplecară amândoi să le culeagă şi se atinseră accidental, tresărind instantaneu. Privirile li se întâlniră. În ochii lui era ceva deosebit. Ceva mult prea intens.

- Păi, eu am plecat, îi anunță Sue, pornind pe hol cu viteza ei caracteristică. I-am trimis deja doctorului Cole, prin fax, instrucțiunile cum să ajungă în Digby.

- Oh, îți mulțumesc.

Taylor se uită lung după Sue, încruntată. Privi din nou mesajul din mână şi observă că Sue notase pe marginea biletului: *Trimis fax lui Jeremy Cole, azi la 17:40.*

Se auzi uşa din față şi Sue dispăru. Rămăsese aprinsă doar lumina din secretariat.

- Mă bucur că n-ai plecat încă, Taylor, zise Gordon, întorcându-se spre ea. Am ceva foarte important de discutat cu tine. Cred c-a sosit timpul să lămurim neînțelegerile şi să depăşim trecutul.

Trebuia *neapărat* să-i vorbească despre Jeremy. Înghiți cu greu nodul care i se puse în gât şi își umezi buzele.

- Sue a fost foarte amabilă c-a trimis faxul în locul meu. Jeremy este un prieten din facultate. Desigur, *prieten* nu era tocmai cuvântul potrivit. O să vină în vizită.

- Drăguț din partea lui.

Întâlni privirea lui Gordon, însă expresia acestuia era şi mai serioasă. Acum venise momentul. Curând va afla că Jeremy e mai mult decât un prieten.

- Este.

Deodată telefonul începu să sune. Râzând, el ridică receptorul, continuând s-o privească.

- Da? Adică, Clinica Digby. Taylor? Sigur. După câteva momente de tăcere, Gordon spuse: Cred. cred c-ar fi mai bine să vorbiți cu ea. O clipă. Ridicând dintr-o sprânceană, îşi drese glasul şi îi întinse receptorul. Jeremy Cole vrea să ştie dacă trebuie să închirieze o cameră la hotel sau va sta cu tine.

- Oh! Mâna începu să-i tremure când luă telefonul de la Gordon. Eu. ăă. o clipă. Duse receptorul la ureche. Jeremy, spuse ea, sperând ca vocea să nu-i trădeze emoțiile. Când soseşti?

- Ajung vineri, răspunse Jeremy. Mi-a fost dor de tine - vocea îi scăzuse la nivelul unei şoapte, iar Taylor se crispă. Ai o cameră şi pentru un doctor singur, la tine acasă?

Un fior de gheață o străbătu şi îşi îndreptă privirea spre figura crispată a lui Gordon. Fără nici un cuvânt, acesta ieşi. Taylor nu auzi închizându-se uşa, aşa încât presupuse că plecase în biroul lui.

- Taylor, mai eşti acolo?

- Da, Jeremy, sunt aici, zise ea, dregându-şi glasul. Nu cred c-ar fi bine să stai la mine. Digby este un oraş mic.

- Cui îi pasă ce cred moşii ăia?

- Mie. Acum sunt medic în oraş şi nu vreau să provoc un scandal. *Doar dacă ar fi vorba despre medicul veterinar din localitate.* În afară de asta, nu suntem. adică, tu şi cu mine nu suntem. ăă.

- Aşa-i, dar ştii bine că eu sunt pregătit.

- Stiu, însă eu nu sunt.

Răspunsul ei a fost brusc şi crud, dar adevărat. Se uită spre holul pustiu, sperând ca Gordon să nu fi plecat. Era timpul să lămurească neînțelegerile dintre ei, într-un fel sau altul.

- Bine, atunci dă-mi telefonul celui mai apropiat hotel, spuse Jeremy, evident dezamăgit.

- Hotel? Digby nu are un. Stai puțin. Nu putea spune asta, fiindcă atunci va insista să stea la ea. Disperată, găsi cartea de telefon şi răsfoi paginile. Aha, uite. Există un motel, în centrul oraşului, şi câteva căsuțe de închiriat, la periferie. Sun să văd dacă au locuri libere.

- Si dacă n-au?

Taylor îşi şterse de blugi palmele umezite.

- Vom vedea atunci.

- Stii ce sentimente am pentru tine, Taylor.

Nu, de fapt, nu ştia, şi acum nici n-o interesa, fiindcă ea nu simțea nimic pentru Jeremy în afară de iritare. Nu se putea gândi decât la expresia crispată a lui Gordon.

- Am un alt apel, Jeremy, minți ea. O urgență. Ne vedem vineri.

Închise telefonul şi trase adânc aer în piept şi, încet, porni spre biroul lui Gordon. Era ocupat, se uita pe o fişă şi nota ceva.

- Gordon, eu.

- Nu-i cazul. Îşi ridică ochii spre ea, cu o expresie rece pe chip. Trebuia să-mi dau seama că o femeie frumoasă ca tine are un iubit.

- Nu-i chiar iubitul meu.

Sprânceana lui se arcui.

- Nu?

- Păi, ne întâlnim, dar. Oftă. Gordon, trebuie să vorbim.

El clătină din cap şi se rezemă de spătar, oftând.

- Si eu intenționam să vorbesc cu tine, în seara asta. Un râs fals îi ieşi de pe buze şi Gordon începu să învârtească creionul între degete. Când îi întâlni din nou privirea, din ochi îi dispăruse orice căldură. Îmi pare rău, Taylor. Bine, cel puțin, că n-am spus ceva ce-aş fi regretat mai târziu.

- Nu, nu înțelegi.

Se apropie de el, neştiind ce să spună. Reuşi să străbată jumătate din distanță, nereuşind să facă încă un pas. Mândria o împiedica. Gordon Lane o înşelase cu cea mai bună prietenă a ei. Doamne, ce naiba îi trecea prin minte?

- L-am sunat pe Rick Miller, îi spuse Gordon cu o voce lipsită de orice emoție. Îți aduce maşina.

- Mulțumesc. Se întoarse şi porni spre uşă. Îl aştept în fața clinicii.

Aruncă o privire în urmă. Durerea care apăruse în ochii lui Gordon o întrista, dar îşi ascunse sentimentele.

# Capitolul 8

Taylor făcu rezervările pentru Jeremy la motelul din Digby, apoi se îndreptă spre uşă ca să plece la clinică.

Prezenţa lui Jeremy în oraş o va ajuta să nu se mai gândească tot timpul la Gordon, deşi era uşurată că nu va sta la ea acasă. Se întrebă cum îi va organiza lui Jeremy timpul pe parcursul week-endului, dar toate gândurile ei dispărură când văzu urmele de urs de afară.

Furtuna de ieri transformase pământul din curte în noroi, iar acum se zăreau zeci de urme de urs imprimate în el. Alergă până la maşină, descuie portiera şi sări înăuntru. Se uită rapid de jur împrejur, asigurându-se că ursul nu se afla prin zonă.

În sfârşit ajunse la clinică şi îşi parcă maşina lângă jeepul lui Gordon, după care intră, în viteză, în clădire.

Îşi puse halatul şi se îndreptă spre biroul lui Sue, ca să vadă ce programări avea în acea zi. Azi spera să fie mai bine decât ieri. Lui Taylor nu-i veni să creadă când văzu că sala de aşteptare era aproape goală.

- I-ai gonit pe toţi? o întrebă ea pe Sue.

Chicotind, aceasta arătă spre agenda cu programări.

-Doar două programări ai azi, însă majoritatea pacienţilor de ieri au venit neprogramaţi. Mai ţii minte?

-Ah, da. Dar parcă Sue îi spusese, cu o zi în urmă, că avea un program încărcat. Oftând, Taylor îşi consultă agenda. Presupun că, o dată ce oamenii se vor obişnui să mă aibă în oraş, vor suna să se programeze.

- Păi, n-aş fi chiar atât de sigură, dar am să pun un anunţ şi am să fac un pliant cu regulamentul clinicii în ce priveşte programările şi consultaţiile de urgenţă.

- Mulțumesc. O privi lung pe Sue. Gordon are dreptate când afirmă că ești Femeia Fantastică.

Sue roşi şi lăsă capul în jos.

- Îmi fac doar datoria.

- Stii cumva numărul de telefon de la Centrul de protecție a animalelor din Digby?

Sue se încruntă.

- Gordon e Centrul de protecție a animalelor, dar în această dimineață este în sala de operații.

- În această dimineață am găsit din nou urme de urşi în curtea mea.

- Urşi? Atât de departe, în oraş? Sue făcu ochii mari. Din nou? Ce vrei să spui prin „din nou"?

- Asta-i a treia oară când le văd lângă casa mea, zise Taylor, simțind gheara de gheață a fricii în inimă. Nu prea mă dau în vânt după urşi. Mai ales după cei care mă urmăresc.

- Îmi aduc aminte, spuse Sue pe un ton înțelegător. Am să-i spun lui Gordon.

Uşa din față se deschise şi Ryan intră în fugă.

- Bună, mami, spuse copilul. Mi-am uitat pachetul cu mâncare.

- Stiu, răspunse Sue, întinzând mâna după geantă. De ce n-ai zis nimic când ai fost mai devreme aici?

Ryan ridică din umeri.

- Nu ştiu.

Sue îi dădu fiului său câteva bancnote.

- Du-te direct la doamna Lane, după ore, pentru că altfel îşi va face griji.

- Bine. Azi o să facă prăjiturele cu unt de arahide.

Îndesând bancnotele în buzunar, Ryan îi aruncă lui Taylor o privire curioasă, apoi ieşi în fugă, la fel cum intrase, făcând clopoţeii de la intrare să se agite nebuneşte.

-Jur că băiatul ăsta nu merge niciodată normal oriunde s-ar afla, spuse Sue râzând. Băgă geanta într-un sertar al biroului şi îl închise. Aş vrea să am şi eu tot atâta energie, adăugă ea.

Taylor nu se putu abţine să zâmbească. Sue avea mai multă energie chiar şi decât Dumnezeu.

- Lasă că te descurci tu, nu te plânge.

Sue deveni serioasă.

-Taylor, aş dori să avem o mică discuţie, amândouă. Aş vrea să vorbim despre ceva ce trebuia lămurit de mult timp.

Taylor roşi şi i se uscă gura.

- N-avem despre ce vorbi.

- Ba da, avem, şi tu ştii bine la ce mă refer. Amândouă ştim. Sue o luă de mână pe Taylor, privind-o rugător. Te rog. Dă-mi doar o singură seară din viaţa ta, ca să-ţi explic totul, apoi n-am să mai aduc niciodată vorba despre asta.

Taylor văzu tristeţea din ochii fostei sale prietene şi îşi aminti de zilele pe care şi le petrecuseră împreună, în copilărie. Deşi Sue o trădase, Taylor nu-i putea refuza această şansă de a-şi linişti conştiinţa. Indiferent ce i-ar fi spus Sue, n-ar fi schimbat nimic, dar măcar i-ar fi satisfăcut curiozitatea şi i-ar fi prezentat o imagine de ansamblu asupra întregii poveşti.

- Bine. Taylor se aplecă şi deschise agenda cu programări, răsfoind paginile până ajunse la săptămânile următoare. Îmi cunoşti programul mai bine decât mi-l ştiu eu. Vino la cină în seara asta şi vom...

- Nu, e prea devreme.

Încruntându-se, Taylor întâlni privirea speriată a lui Sue.

- Prea devreme pentru ce?

- Luna plină. Adeptă a astrologiei, Sue era convinsă că o va ajuta luna plină. Nu mă lua în seamă, adăugă ea. Aha, uite, marțea care vine ar fi excelent, iar Ryan va fi plecat cu clasa într-o excursie la Denver, de unde se va întoarce abia a doua zi.

- E-n ordine, atunci marți să fie. Taylor observă imensa uşurare care apăru pe chipul lui Sue. De ce oare? Poți veni pe la şapte?

- Sigur, şi am să aduc o pizza şi o sticlă de vin.

- Iar eu am să cumpăr ceva cu ciocolată.

- Mulțumesc, Taylor. Sue îi strânse mâna şi zâmbi. Nu vei regreta. Îți promit.

*Deja regret.* Pe Taylor o cuprinse teama. Va fi obligată să rememoreze evenimentele care o determinaseră să părăsească oraşul.

- Bine. Când vine primul pacient?

Clopoțeii sunară şi doamna Johnson intră, de această dată fără Splendoare. Sue îi zâmbi strâmb lui Taylor.

- Acum.

- Biiine.

Taylor trase aer în piept şi se ridică.

- Doamnă Johnson, ați ajuns exact la timp, spuse Sue. Si cred că o cunoaşteți deja pe doctorița Bowen.

- O cunosc, dar ar face bine să uite toate prostiile alea pe care le învață doctorii în ziua de azi, bombăni bătrâna, privind-o pieziş pe Taylor. Vreau tratament medical naturist, cum făcea doctorul Hardy - odihnească-se în pace.

- O să procedăm aşa cum doriți dumneavoastră, doamnă

Johnson, spuse Taylor, încercând să nu zâmbească.

Porni pe hol împreună cu femeia, conducând-o spre cabinetul de consultații.

*

* *

Lângă jeepul lui Gordon opri un BMW elegant, dar prăfuit, şi din el ieşi un bărbat pe care se vedeau banii.

Hm, probabil s-a rătăcit.

- Scuză-mă, zise tipul.

- Da? Ieşi şi Gordon din jeep, aşteptând ca tipul să-l întrebe despre vreo stradă.

- *Aici* este... Digby?

În glasul acestuia se simțea dezgustul, ceea ce-l făcu pe Gordon să se crispeze.

- Da, Digby este. Aici voiai să ajungi?

Tipul se uită pe o bucată de hârtie.

- Da. Din nefericire. Privi din nou de jur-împrejur, apoi se apropie de Gordon. Poți să-mi spui cum ajung aici? îl întrebă în continuare, arătându-i un punct pe schemă.

Obrajii lui Gordon luară foc.

- Clinica veterinară din Digby?

Ce treabă avea bărbatul ăsta cu clinica lui? N-avea nici un animal în maşină.

- Da, logodnica mea este medic aici, dacă-ți vine să crezi aşa ceva.

Gordon strânse din dinți şi trase adânc aer în piept.

- Logodnica ta?

- Da. Stii unde găsesc locul ăsta?

Gordon îi observă pieptănătura perfectă, costumul perfect, chipul perfect. Din viața perfectă a lui Taylor. Tipul mirosea de

la o poştă a bani. *Mda, perfect.* Dregându-şi glasul, întinse mâna, surprins de fermitatea cu care i-o strânse bărbatul.

-Gordon Lane, medicul veterinar din localitate.

Îl privi pe Gordon cu un mai mare interes.

-Atunci, probabil c-o ştii pe doctoriţa Bowen.

-Cred că da, poţi spune şi aşa, admise Gordon, străduindu-se să zâmbească. Pun pariu că eşti Jeremy Cole.

-Ai dreptate. Nu-i o splendidă coincidenţă să dau aici exact peste tine?

Norocul meu.

-Tocmai am plecat de la clinică. Taylor a mai rămas cu un pacient.

-Poate o să termine până ajung eu acolo.

-Credeam că vii abia mâine, zise Gordon, luptându-se să nu vorbească pe un ton acuzator. Ă... mi-a vorbit despre vizita ta.

- Aşa e. Însă avionul companiei a ajuns la Denver mai devreme cu o zi, aşa încât am închiriat o maşină şi am venit aici azi, în loc de mâine dimineaţă. Se uită din nou pe hârtia pe care încă o mai ţinea în mână. Deşi am impresia că schema asta ar fi putut fi mai exactă.

Gordon privi hârtia pe care i-o întinse Jeremy şi imediat recunoscu scrisul lui Sue.

- Aminteşte-mi să-ţi fac altă hartă pentru drumul de întoarcere. Îşi scoase butonii de la cămaşă şi îşi suflecă mânecile. Ia-o în jos pe Bulevardul Digby cam două cvartale, apoi întoarce pe Drumont. Clinica este pe stânga.

- Minunat, mulţumesc, zise Jeremy, facându-i cu mâna în timp ce se întorcea spre BMW. Sunt sigur c-o să ne mai vedem cât stau pe aici.

-Cu siguranţă.

Gordon aşteptă până dispăru maşina din vedere. Acest tip bogat era tot ce-şi putea dori Taylor de la viață. Nu un prăpădit de veterinar dintr-un mic orăşel de munte. Ea voia să lucreze în cercetare, iar doctorul Cole avea evident banii şi relațiile necesare care s-o susțină.

Gordon îşi privi lung jeepul, mângâindu-i vopseaua cojită. În gât i se puse un nod dureros. Se agățase de trecut prea multă vreme. Era timpul să renunțe la vechitura asta.

Si la Taylor Bowen, de asemenea.

# Capitolul 9

Sue se uită peste programul pe care i-l făcuse lui Jeremy Cole şi clătină din cap. Doar citindu-l, obosea. Cu siguranţă Jeremy nu se va plictisi deloc, dar nici timp pentru Taylor nu prea mai avea. În afară de asta, lui Ryan îi va face plăcere să se ocupe de toate. Va fi ca o vacanţă de vară pentru el, însă totul comprimat într-un weekend.

Uşa se deschise, iar ea îşi ridică ochii căscând, aşteptându-se să vadă vreun pacient neprogramat. În loc de asta, văzu că intră unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi de pe lume.

Era îmbrăcat impecabil, avea părul ondulat aproape negru şi un singur cârlionţ îi cădea pe frunte. Inima ei începu să bată mai repede când el se apropie, aruncându-i cel mai seducător zâmbet din câte văzuse ea.

- Bună ziua, spuse el cu o voce blândă şi profundă.

- Bună ziua, răspunse Sue, întorcându-i zâmbetul. Ce pot face pentru dumneavoastră?

*Oh, te rog, lasă-mă să fac ceva pentru tine.* Nu intra în fiecare zi pe uşă un asemenea bărbat parcă desprins de pe copertele revistelor. Mă rog, de fapt niciodată până acum nu venise în Digby un asemenea bărbat.

- Sunt doctorul Cole. Jeremy Cole.

- Oh! *Oh!* Sue sări în picioare şi îi strânse mâna. Mă numesc Sue Wheeler. Am vorbit la telefon ieri şi v-am trimis faxul. Se opri şi încercă să-şi reamintească discuţia. Credeam că veniţi mâine.

- Schimbare de planuri, zâmbi Jeremy din nou. Taylor e aici?

- Nu, tocmai a plecat la masă.

*Slavă Cerului!* Sue întoarse hârtia pe care notase itinerarul lui

Jeremy.

- Taylor munceşte din greu de când a venit aici.

- Sunt convins, răspunse el privind în jur. Chiar este curat aici pentru... ăăă... o clinică veterinară.

Sue îşi înghiţi replica. Altfel, nu era rău deloc. Pentru ea, nu pentru Taylor. În nici un caz pentru Taylor.

- Din moment ce Taylor a fost atât de ocupată, m-a rugat să-ţi organizez timpul cât vei sta aici, îi explică ea, încrucişându-şi degetele la spate. Nu vrem să te plictiseşti chiar de la prima vizită.

- Aha, înţeleg.

El se încruntă, apoi o fixă din nou cu privirea, ochii lui căprui măsurând-o din cap până-n picioare. Pe Sue o învălui o căldură plăcută şi zâmbi din nou.

- Să sun la motel, să văd dacă te poate primi cu o zi mai devreme. Luă cartea de telefon, sperând ca doamna Llewellyn să nu-i strice planurile. După ce formă numărul, aşteptă să ridice receptorul, dar răspunse robotul telefonic. Doamnă Llewellyn - spuse Sue, ignorând mesajul înregistrat - Jeremy Cole a venit cu o zi mai devreme şi. Îi zâmbi lui Jeremy, care continua s-o privească cu acei ochi incredibili. Cum? Un sconcs? Ce nenorocire! Nu, înţeleg. Da, îi voi transmite doctorului Cole scuzele dumneavoastră. Mulţumesc.

Închise telefonul şi speră să sune destul de convingător ce avea să-i spună.

- Să înţeleg că a intervenit o problemă? îşi înălţă Jeremy o sprânceană, întrebător, făcând-o să-şi dorească să întindă mâna şi să-i ridice acel cârlionţ de pe frunte.

- Da, mă tem că da. Sue trase aer în piept, încercând să-şi

amintească planurile pe care le făcuse. Nu-şi imaginase că Jeremy putea fi atât de chipeş. Emoţionată, închise cartea de telefon şi o puse la loc în sertar. În pivniţa motelului - a intrat un sconcs şi a trebuit să închidă până rezolvă problema.

- Ei bine, atunci va trebui să locuiesc la Tay.

- Nici nu intră în discuţie. Eu am o cameră de oaspeţi, şi asta ne va ajuta în desfăşurarea programului din acest weekend.

- Dar ce-i cu casa lui Taylor?

- Păi n-are nici un fel de mobilă în camera de oaspeţi, şi nu accept un refuz, insistă ea, rugându-se ca Ryan şi Peticel să nu se fi jucat prin acea cameră. Pun în funcţiune robotul şi mergem chiar acum să te instalezi.

- Cred c-ar trebui să vorbesc mai întâi cu Taylor, înainte de a-ţi crea atât de multe probleme.

- Nu-mi creezi nici o problemă. În plus, Taylor este de serviciu la clinică în acest weekend şi abia vei apuca s-o vezi.

- Oh, nu mi-am dat seama, oftă el, băgându-şi mâinile în buzunare. Presupun că n-am de ales şi trebuie să accept oferta ta generoasă.

- Exact, îi aruncă Sue ceea ce credea c-ar fi cel mai sexy zâmbet al ei. N-ai.

Iar eu n-am de ales decât să cred în dragostea la prima vedere.

* *

Weekendul se scurgea greu. Nici o urgenţă, şi nici urmă de Jeremy. Taylor îşi petrecuse acasă ore în şir aşteptându-l s-o sune. Venise s-o vadă, dar era cu Sue.

Sue. Femeia care-i distrusese relaţia cu Gordon. Nu-i ajungea că-i răpise bărbatul vieţii ei?

Cu toate acestea, în dimineaţa zilei de duminică Jeremy o

sună, în sfârşit, ca să stabilească o întâlnire la micul dejun. Abia atunci realiză Taylor cât de liniştită fusese că nu-l avusese în preajmă tot weekendul. Era timpul să-i spună lui Jeremy că n-aveau nici un viitor împreună.

Se întâlniră la un mic restaurant din oraş, unde el îi povesti încântat că plănuise să coboare cu barca pe râu, după-amiază. Ochii îi străluceau de încântare; purta blugi, ghete de munte şi o cămaşă de bumbac. Nu-l văzuse niciodată astfel.

Discutară aproape o oră şi jumătate despre toate aventurile la care luase parte împreună cu Sue şi Ryan, în acest weekend. Taylor era uimită şi deloc geloasă. Tipul rezervat, cu o ținută impecabilă, dispăruse, iar transformarea era una pozitivă.

- Jeremy, mă bucur că-ți petreci agreabil weekendul, spuse ea sorbind din cafea. Sue a fost foarte amabilă că s-a ocupat de tine cât am fost eu la serviciu.

Si Taylor nu putu să nu se întrebe despre motivele lui Sue. Bineînțeles, Jeremy era un tip atrăgător. Poate nu era nimic mai mult.

- Singura dată când am mai fost în Munții Stâncoşi, a fost la Aspen, la schi. Aceasta, însă, este o experiență incredibilă. Sigur, după ce m-am obişnuit cu altitudinea, adăugă el, roşind.

*Jeremy Cole roşea?* Părea atât de uman. Taylor se simțise confortabil cu el, dar revăzându-l acum, i se confirma faptul că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Chiar dacă o putea ajuta să obțină bursa în cercetare pe care şi-o dorise dintotdeauna, gândul de a se căsători cu el n-o încânta. Ar fi însemnat să se prostitueze.

- Deci, te-ai mai gândit dacă mă laşi să-ți cumpăr contractul?

Întrebarea lui o luă prin surprindere, şi începu să-şi roadă buza, îngândurată.

- N-ar fi bine să las Digby fără medic, Jeremy, răspunse ea cu prudență. N-am să fac aşa ceva.

- Taylor, eu.

- Nu, stai un pic. Mai am să-ți spun ceva, zise ea, întinzându-se peste masă ca să-i strângă mâna.

- Bine, te ascult.

Încă nu putea trece peste schimbarea lui, şi spera să fie permanentă.

- M-am gândit mult la relația noastră, şi.

- Nu suntem făcuți unul pentru celălalt, sfârşi el, zâmbind. Însă suntem în continuare prieteni, şi consider că-ți iroseşti talentul aici.

Cuvintele lui o făcură să-şi piardă graiul. Avu nevoie de câteva minute ca să-şi revină. Despărțirea de Jeremy Cole fusese cu mult mai uşoară decât se aşteptase.

- De cât timp ți-ai dat seama de acest lucru?

El clătină din cap şi râse.

- Probabil că de multă vreme, dar vizita asta m-a făcut să-mi dau seama de multe aspecte. Trase adânc aer în piept. Îmi place aici, şi am de gând să mai stau o vreme la Denver, să verific nişte lucruri, pentru tata. Pot să te mai vizitez?

- Dacă poți? O cuprinse un val de căldură, căldură care n-avea nici o legătură cu atracția fizică. Era prietenie. Jeremy Cole era mult mai atrăgător ca prieten, decât ca potențial iubit. Mi-ar face mare plăcere să mă mai vizitezi, şi îți voi da şi numărul de telefon al fratelui meu, la Denver. Am să-l sun şi eu, şi sunt sigură că va putea să-ți arate împrejurimile.

- Îți mulțumesc. Zâmbi din nou. Ce este amuzant, este că înainte de a veni aici, plănuisem să te iau înapoi cu mine chiar

dacă tu n-ai fi vrut. Te legam şi te luam cu mine.

- Si acum?

El râse nervos.

- Îmi place mai mult aşa. Am senzaţia că este. situaţia cea mai potrivită.

- Mda, ai dreptate. Taylor se relaxă pentru prima oară de când primise la clinică telefonul lui. Pagerul ei sună şi ea şi-l scoase din geantă. Scuză-mă un moment. Aici, în munţi, nu funcţionează telefoanele mobile, aşa încât am să merg la telefonul public.

Îi zări pe Sue şi Ryan intrând în restaurant în timp ce ea se îndrepta spre telefon. După ce formă numărul afişat pe pagerul ei, îi privi pe Sue şi pe Ryan cum se aşezau în separeul lui Jeremy.

Le stătea bine împreună. Chiar foarte bine. Pe buzele ei apăru un zâmbet exact în momentul în care o voce feminină agitată răspunse la telefon.

-Sunt doctoriţa Bowen, mi-aţi trimis un mesaj, spuse Taylor.

- Slavă Domnului, răspunse femeia. Mă numesc Laura Kenner. Băieţelul meu a căzut din copac şi mă tem că şi-a rupt braţul.

Taylor mai puse câteva întrebări şi află că mâna puştiului nu sângera, iar tatăl lui îi imobilizase braţul. Taylor le spuse să vină la clinică, să-i facă o radiografie.

Nu mai folosise aparatul radiologic al lui Gordon, aşa încât formă numărul acestuia. Vocea lui tărăgănată şi sexy îi făcu hormonii să danseze. *Cuminte, fetiţo.*

-Gordon, am un pacient cu care urmează să mă întâlnesc la clinică în câteva minute.

Îi descrise cazul şi îi ceru scuze că nu-l rugase să-i arate cum funcționează aparatul. El ignoră scuzele ei şi acceptă să vină la clinică. Apoi Taylor se întoarse la masă, dar nu mai găsi pe nimeni. Jeremy lăsase bani pentru consumație şi un bilet prin care îşi cerea scuze că plecase. Ea zâmbi din nou, satisfăcută că problema cu Jeremy fusese definitiv rezolvată.

Conduse scurta distanță până la clinică şi parcă maşina în spatele clădirii, deschise uşa şi o blocă cu o coadă de mătură, ca soții Kenner să ştie să vină înăuntru.

Sosiră câteva minute mai târziu. Micuțul Adam Kenner era un puşti fermecător, cu cârlionți blonzi şi o fețişoară roşie, înlăcrimată. Taylor îl rugă pe domnul Kenner să-şi urce fiul pe masa de consultații, apoi scoase prosopul pe care îl înfăşuraseră în jurul brațului copilului. Adam începu să suspine şi mai tare.

-Stiu că te doare, spuse ea încet, ridicându-i uşor mâneca pentru a-i putea vedea tot brațul. Dar trebuie să văd cât de grav este.

-Puteți să-i dați ceva contra durerii? o întrebă doamna Kenner gata să plângă. Aş prefera să am eu brațul rupt, decât să-mi văd copilul suferind.

-Până nu vedem radiografia, nu, răspunse Taylor. Dacă osul trebuie pus la loc, nu-i bine să aibă ceva în stomac. Nu mai durează mult.

-Aici totu-i aranjat, spuse Gordon din uşă.

Nu-l auzise venind.

-Mulțumesc.

Soții Kenner îi urmară, pe ea şi pe Gordon, pe hol, până în cabinetul pentru radiografii.

- Salut, Adam - spuse Gordon pe un ton vesel - ce-ți mai face

potaia?

- B-bine, răspunse băiatul plângând.

- Ei bine, la fel vei fi şi tu. Gordon dădu la o parte braţul aparatului, facându-i loc copilului să se aşeze pe masă. Eşti primul om care face aici o poză. Asta te face destul de special, cred.

Adam dădu din cap şi gemu când tatăl lui îl ridică pe masă. Taylor îi arătă lui Gordon la ce oase dorea radiografia şi se lăsă îndrumată de el în folosirea aparatului.

Îi trimise pe soţii Kenner şi pe Adam înapoi în sala de consultaţii până când ea şi cu Gordon developau filmul. După ce scoaseră radiografia, o studie şi văzu că osul era fracturat în două locuri. Decise să-i pună un gips temporar şi apoi să-i trimită la un specialist la Buena Vista, a doua zi dimineaţă, la prima oră.

Domnul Kenner se îndoi de corectitudinea deciziei ei şi se întoarse spre Gordon.

- Tu ce părere ai? îl întrebă el.

Pacientul lui Taylor voia şi o a doua opinie, din partea veterinarului din localitate? Ea îşi control' supărarea şi măsură doza de calmant pe care i-o dădu lui Adam.

- Bill, sunt doar un veterinar, însă de un lucru sunt sigur.

Taylor o urmări pe doamna Kenner cum îi dădea copilului medicamentul, încercând să ignore conversaţia celor doi bărbaţi. Nu reuşi.

- Fiul tău e norocos că doctoriţa Bowen a fost aici ca să-l trateze, şi face exact ce-aş fi făcut şi eu pentru câinele vostru.

Taylor îşi ridică privirea şi îl văzu pe Gordon zâmbindu-i, cu ochii scăpărând. Inima ei începu să bată nebuneşte.

Domnul Kenner râse încurcat şi clătină din cap.

- Îmi cer scuze, doctore Bowen. N-am intenţionat să vă jignesc.

- Nu-i nici o problemă, zâmbi Taylor, luând recipientul cu medicamente de la doamna Kenner. Îşi va face efectul rapid, apoi punem gipsul provizoriu. Se opri în faţa lui Adam şi continuă: mâna nu te va mai durea la fel de tare după ce vom pune gipsul. Vrei să fie roşu, verde sau albastru?

-Albastru.

Gordon o asistă, dându-i la mână materialele şi instrumentarul de care avea nevoie. După ce termină şi familia Kenner plecă, Taylor închise uşa din faţă şi se întoarse în sala de consultaţii să strângă, dar Gordon i-o luase înainte.

-Mulţumesc, îi spuse ea.

- Cu plăcere, zâmbi el. Te porţi frumos cu pacienţii; eşti bună cu ei.

Lauda lui o încălzi mai mult decât ar fi trebuit.

-Mulţumesc. Si tu la fel.

El făcu câţiva paşi spre ea, apoi închise ochii.

-Nu, mai bine nu, şopti.

-Ce nu?

- Se pare că am o problemă, în ultima vreme: nu-mi pot ţine mâinile departe de tine. Vocea lui era răguşită şi încordată.

-Eu. este.

-Ei bine, am face bine să plecăm înainte ca cineva să decidă să fie deschisă clinica şi duminica.

Ea ar fi dorit să-l întrebe de ce-ar fi fost asta o problemă, dar se abţinu.

-Am încuiat uşa din faţă.

După ce verifică toate uşile şi jaluzelele, Gordon stinse

luminile.

- Gata, o anunță el.

- Îți mulțumesc încă o dată c-ai venit.

- Nici o problemă, zise el pe un ton uşor cinic. Acum eşti liberă să te întorci la logodnicul tău.

- La *cine?* Era prea obosită, ca să înțeleagă aluzia. N-am aşa ceva.

Si acesta fusese adevărul chiar şi înainte de discuția pe care o avusese în dimineața asta cu Jeremy.

- Un bărbat care bate atâta drum doar ca să te vadă este serios, Taylor, zise Gordon, ale cărui trăsături erau încordate ca şi cum ar fi suferit enorm. Crede-mă.

- N-am fost niciodată logodiți. În afară de asta, acum este ocupat să hoinărească prin munți cu Sue. Si stă la ea. Stiai asta?

Surpriza îl făcu pe Gordon să înalțe din sprâncene.

- Cred că Sue are motivele ei.

Taylor încuviință.

- De acord cu tine. Se întoarse şi porni spre uşă. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat, Gordon. Ne vedem mâine.

*
* *

Seara de marți veni prea repede. Soneria lui Taylor se auzi la ora şapte fix, iar ea trase adânc aer în piept înainte de a deschide uşa. În prag, Sue părea nervoasă şi strângea o sticlă de vin într-o mână, iar în cealaltă o cutie cu pizza. Era o imagine din trecut. De câte ori sunase Sue exact la aceeaşi sonerie? Înghițindu-şi nodul din gât, luă pizza şi îşi pofti musafira în casă.

- Se pare că va mai ploua, zise Sue, oprindu-se să privească pianul. Ăsta este.

- Mda. Taylor închise uşa şi rămase în spatele fostei sale pri-

etene, uitându-se şi ea la pian, rememorând trecutul. Al mamei.

- Mai ții minte când cântam la patru mâini la chestia asta?

Taylor zâmbi.

- Mama era răbdătoare ca sfântă.

- Iar tatăl tău avea dopuri în urechi.

Amândouă râseră încordat, iar Taylor se îndreptă spre bucătărie.

- Hai să mâncăm înainte să se răcească.

- Unde-i tirbuşonul? întrebă Sue, punând sticla pe masă.

- Păi, nu ştiu exact, ridică Taylor din umeri. N-am avut nevoie de el de când am venit.

- Sertarul numărul. trei. Sue deschise al treilea sertar şi strigă: „Bingo!".

Taylor puse masa în timp ce Sue destupa sticla. Se aşezară la masă față-n față, ciudat de tăcute.

- Jeremy mi-a spus că vrei să lucrezi în cercetare. Luă o bucată de pizza. Ce fel de cercetare vrei să faci?

- Imunologie. Astmul mamei mele se agravează pe zi ce trece şi face injecții contra alergiei de ani de zile.

- La fel ca Peticel.

- Ce? Aşa ceva are Peticel?

- Gordon i-a făcut tot felul de teste, dar câinele e sănătos, zise Sue, ridicând din umeri. Suntem convinşi că suferă de o alergie care-i provoacă neplăceri, mai ales pe vreme rea.

- Respiră greu?

- Exact. Are astm. Sue zâmbi trist. Poate că părinții tăi ar trebui să se mute înapoi la munte. Ar putea să-i fie de folos mamei tale, cu astmul de care suferă.

- Poate. Oricum, sper să fie de folos cercetările mele oame-

nilor care suferă de diverse alergii. Ce-ar fi să-l testăm pe Peticel? N-are ce să-i facă rău şi poate aşa vom afla despre ce-i vorba. Nu ştiu dacă s-au făcut vreodată cercetări pe câini, dar de ce să n-o facem noi?

- E-n ordine. Sue îşi plecă privirea asupra bucăţii ei de pizza, neatinsă.

- Stiu despre ce voiai să discutăm, începu Taylor în timp ce lua sticla şi umplea paharele. Si nu-i nevoie s-o facem.

Sue strânse din umeri şi ridică paharul pentru un toast.

- Pentru adevăr, fie că vrei să-l auzi, fie că nu.

Stomacul lui Taylor se strânse, şi ea sorbi din vin.

- Mmm, bun.

- Bine, tu bea, iar eu vorbesc, zise Sue, sorbind şi ea din vin. Sau şi mai bine, bem amândouă, iar eu vorbesc în acest timp.

Resemnată, Taylor luă o bucată de pizza.

- S-a făcut, se pare că nu accepţi un refuz, aşa că te ascult.

- Mulţumesc. Sue mai luă o gură de vin şi îşi strânse degetele în jurul paharului, privind-o lung pe Taylor. Când ţi-am spus că sunt însărcinată cu copilul lui Gordon, chiar eram convinsă de asta.

Taylor abia reuşi să tragă aer în piept.

- Cât de direct ai spus-o! Nu se îndoise niciodată de sinceritatea lui Sue, acesta fusese şi motivul pentru care a fost distrusă în acea vreme şi nici nu-l întrebase nimic pe Gordon înainte de a părăsi oraşul Digby. Nu m-am gândit niciodată că m-ai minţit, Sue, aşa încât discuţia asta nu-i necesară.

- Ba da, este.

Luă o gură de vin şi îşi drese glasul. Când ridică privirea spre Taylor, ochii i se umpluseră de lacrimi.

- Să nu îndrăzneşti să plângi, Sue. Taylor mai luă o gură mare de vin şi tuşi. Orice, dar nu plânge.

- Nu-ți pot promite, zise Sue cu glasul tremurând. Dar voi încerca. Acum taci şi ascultă-mă. E dificil. Am încercat să-l conving pe Gordon c-ar trebui să vorbească cu tine despre ce s-a întâmplat, dar bărbații sunt teribil de proşti uneori.

*Să nu uităm de încăpățânare.* În ciuda a tot ce se întâmplase, Taylor încă mai simțea acea legătură invizibilă dintre ea şi Sue. Îi fusese dor de prietenia lor mai mult decât crezuse.

- Continuă. Te ascult.

- Mulțumesc. Sue oftă lung. Mai ții minte noaptea absolvirii noastre? Toți tinerii sub douăzeci de ani din Digby erau beți înainte de miezul nopții. Sue mai luă o sorbitură şi clătină din cap. Eu am fost foarte beată şi *foarte* neobişnuită cu alcoolul. Taylor muşcă din pizza şi mestecă încet. Aceea a fost noaptea în care am făcut sex prima dată, râse încordată Sue. Problema este că nu mai țin minte cu cine.

- Ce. ce spui? o întrebă Taylor înțepenind. Mi-ai spus că a fost Gor.

-Aşteaptă. Te rog ascultă-mă până la capăt.

Furia ardea în pieptul lui Taylor. Acum *trebuia* să afle tot adevărul. Absolut tot.

- Te ascult.

-Îmi aduc aminte c-am făcut sex. Oarecum. Stiu că s-a întâmplat, dar nu mai țin minte detaliile, spuse Sue cu un glas tremurat. Si mai țin minte că Gordon m-a condus acasă. A trebuit să vomit de două ori.

Taylor începu să-şi maseze ceafa şi întinse mâna după sticla de vin. Bine că mai cumpărase şi ea una, fiindcă va avea nevoie

de ea. Umplu din nou ambele pahare.

- Atunci de ce-ai crezut că Gordon este. acela? Gordon a fost cu *mine* în acea noapte, Sue. M-a adus acasă târziu. Țin minte că îşi făcea probleme fiindcă părinții mei se vor supăra.

- Mi-a spus mai târziu că m-a găsit la marginea drumului, în dreptul curbei de lângă casa ta, după ce te-a condus. Sue râse din nou, dar era un râs amar. Chestia e că eram atât de beată, încât nu mai țin minte cu cine m-am culcat, fără să mai spun că nu-mi mai amintesc nici cum am ajuns în apropierea casei tale. A doua zi mi-am reamintit doar că am făcut sex şi că Gordon m-a condus acasă. Am presupus. Sue ridică din umeri. Taylor, îmi pare atât de rău.

Aceasta o privi peste buza paharului. O credea pe Sue. Din nou. O credea fără rezerve.

- Când ai aflat că eşti însărcinată, chiar ai fost convinsă că era copilul lui Gordon?

Sue încuviință uşor din cap.

- Ştii bine că da. Eram îngrozită, şi tu erai cea mai bună prietenă a mea.

- Mda, şopti Taylor. Cui altcuiva să-i fi spus?

Fața lui Sue se schimonosi şi lacrimile începură să-i curgă şuvoi.

- Îmi pare rău, dar voi p-plânge, fie că vrei, fie că nu.

Taylor se ridică şi luă o cutie de şervețele, pe care o puse lângă Sue.

- Când ți-ai dat seama că nu putea fi copilul lui Gordon?

- N-am presupus că vei *pleca,* spuse Sue cu glasul pierdut. M-am gândit că vom discuta amândouă cu Gordon şi vom rezolva cumva problema ivită.

A fost rândul lui Taylor să râdă.

- N-ai decât să crezi că sunt cinică, dar atunci n-aveam deloc chef nici de Gordon, şi nici de *tine.*

- Nu, probabil că nu, ai dreptate. Sue mai luă o înghiţitură de vin şi oftă. A trebuit să le spun părinţilor mei despre copil şi mi-au cerut să le spun cine era tatăl.

- Şi le-ai spus că era Gordon? Mama ei încercase să-i vorbească despre asta la multă vreme după ce se mutaseră, dar ea refuzase s-o asculte. Şi după aceea ce s-a întâmplat?

- Tata s-a dus şi a vorbit cu Gordon şi cu ai lui, clătină Sue din cap. A fost destul de neplăcut.

- Pun pariu că Gordon s-a oferit să se însoare cu tine oricum, nu-i aşa? o întrebă pe Sue, zâmbind trist.

- Aşa-i, deşi ne-a spus că nu putea fi el tatăl. Sue luă un alt şerveţel şi îşi suflă nasul. După ce-ai plecat, s-a oferit să se însoare cu mine. Părinţii mei au vrut, dar eu n-am putut să fac aşa ceva. Întâlni din nou privirea lui Taylor. Am crezut. că te vei întoarce acasă. Chiar am fost convinsă de asta. Ţi-am scris zeci de scrisori, dar nu mi-ai răspuns la nici una.

- Nu. Nu le-am deschis niciodată.

- Vai, Taylor. Ochii lui Sue reflectau aceeaşi tristeţe care o chinuia şi pe Taylor. Iar eu am trăit în tot acest timp cu vina de a şti ce v-am făcut, ţie şi lui Gordon.

- Dar când mi-ai spus mie, tu nu ştiai că nu este el tatăl copilului. Iar *eu* n-am avut încredere în Gordon. Închise ochii şi lovi cu palma în masă. Doamne, de ce n-am avut *încredere* în el?

- De-asta îmi pare cel mai rău, zise Sue, luând-o de mână. N-ai avut încredere în Gordon pentru c-ai avut *încredere* în mine. Cea mai b-bună prietenă a ta.

Sue îşi îngropase faţa în mâini şi suspina. Furia, confuzia şi sentimentul trădării se luptau în Taylor, dar lacrimile lui Sue au făcut ca orice altceva să fie lipsit de importanţă. După câteva momente, Taylor o strângea pe Sue în braţe şi plângeau amândouă. Toate lacrimile pe care şi le reţinuse până acum începură să curgă, lăsând-o secătuită şi epuizată.

Dacă cel puţin ar fi vorbit cu Gordon, sau ar fi deschis scrisorile lui Sue, sau ar fi ascultat-o pe mama ei. În sfârşit, îşi bătu uşor pe umăr cea mai bună prietenă - da, cea mai bună prietenă - şi luă două şerveţele, din care unul i-l întinse ei.

- Gata cu lacrimile, zise Taylor, întorcându-se pe scaunul ei. Te-ai învinuit în toţi aceşti ani, dar n-a fost vina ta.

- Ba da.

- Nu. A fost numai vina *mea* c-am fugit. Am fost laşă. Eu am greşit, nu tu. Doamne, când mă gândesc cât a suferit Gordon.

- I-ai frânt inima, zise Sue printre suspine.

- Trebuie să vorbesc cu el, spuse Taylor în cele din urmă.

- După aceea veţi fi din nou împreună, se lumină Sue la faţă.

-Aş vrea eu să fie atât de simplu. El nu va mai avea niciodată încredere în mine.

- Încrederea este foarte importantă pentru Gordon. Dar te iubeşte şi sunt convinsă că te va crede. În definitiv, sper că tu deja m-ai iertat pe mine.

Taylor încuviinţă din cap.

- Ai greşit. De ce să nu te iert?

Şi de ce mi-a luat atâta timp să ascult?

- N-am mai avut niciodată o prietenă ca tine, Taylor, zâmbi slab Sue. Mi-a fost tare dor de tine.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, expiră încet Taylor. Am rănit pe toată lumea, inclusiv pe mine însămi.

- Ar fi trebuit să te determin cu multă vreme în urmă să mă asculți.

- Eram prea încăpățânată, râse Taylor. Ei bine, chiar dacă se vor schimba sau nu sentimentele lui Gordon față de mine, trebuie să vorbesc cu el. Întrebarea este, când şi cum?

- Asta-i uşor, spuse Sue, ridicând paharul. Pur şi simplu, spune-i.

- Da, bine, zise Taylor dându-şi ochii peste cap. De mare ajutor îmi eşti. Şi când ar trebui să-i spun „pur şi simplu"?

Expresia lui Sue deveni mai intensă şi se aplecă mai aproape de ea.

- În perioada lunii pline, desigur.

# Capitolul 10

Lui Ryan nu-i plăcea asta. Absolut deloc. Nu numai că doctorul Cole îşi petrecuse sfârşitul de săptămână acasă la ei, dar tăntălăul o făcuse pe mama lui să râdă, lucru care nu se prea întâmplase în ultimii ani. Apoi, ca să pună capac la toate, Ryan intrase în bucătărie şi îi găsise pupându-se.

Câh!

Si doctorul Cole plănuia să vină şi în weekendul ăsta. Cumva, Ryan trebuia să-l împiedice să facă aşa ceva.

Profesoara care condusese grupul de elevi în excursie tocmai îl adusese acasă în dimineața asta, iar mămica lui se dusese înapoi la culcare după ce îi deschisese uşa. Azi nu mergea la şcoală, aşa că Ryan stătea acum la fereastra dormitorului său şi se gândea, privind cerul dimineții. Gordon trebuia să se însoare cu mămica lui şi să fie noul lui tătic, nu Jeremy Cole. Gordon trebuia să fie cel care s-o facă să râdă. Si, da, chiar şi s-o pupe.

Câh!

Peticel scheună lângă picioarele lui şi Ryan se apleacă să-l scarpine după ureche.

- E numai vina *ei.*

Îşi roti privirea prin cameră şi se fixă pe obiectul de făcut urme de urşi care ieşea de sub patul lui. Dacă o va determina pe doctorița Bowen să plece din Digby, pămpălăul ăla bogat nu va mai avea nici un motiv să se întoarcă. Doamna Lane îi povestise lui Ryan cât de înspăimântată era doctorița Bowen de urşi. Săptămâna asta vor fi şi mai multe urme lângă casa ei.

Mult mai multe.

*

* *

Soneria se auzi la scurtă vreme după răsăritul soarelui şi Taylor deschise un ochi. Îşi simţea limba de parcă ar fi fost îmblănită, iar capul îi pulsa dureros.

Of, Doamne, sunt mahmură.

Gemând, se luptă să se ridice din pat şi îşi aminti cum ea şi Sue terminaseră cu succes o sticlă de vin şi băuseră o bună parte şi din a doua. Sue sunase la un vecin şi-l chemase s-o ducă acasă, refuzând să doarmă la Taylor peste noapte, ca să poată fi acasă când se întorcea Ryan din excursie, în acea dimineaţă.

Soneria se auzi din nou, şi parcă ceva mai tare, de data asta. Mormăind, coborî cu greu din pat şi îşi puse pe ea un halat. Ajunse la uşă chiar în momentul în care soneria se auzea a treia oară.

-Vin, vin! Oh! Îşi prinse capul cu ambele mâini. Sunetul propriei voci aproape făcu să-i explodeze capul. Şi mai sunt şi medic, pe deasupra, şopti ea. Dădu la o parte perdeaua de la fereastra de lângă uşă, şi clipi. Ce căuta Rick Miller pe veranda ei, la ora asta atât de. Oh, nu! Aranjase cu el să-i ia maşina în dimineaţa asta pentru nişte verificări de rutină. O clipă, te rog. Luă geanta şi îşi scoase cheile maşinii de pe inel, apoi deschise uşa. Îmi pare rău, Rick. Am uitat.

Şocul pe care-l avu el, când o văzu cum arăta, era evident.

- O noapte sălbatică? o întrebă zâmbind. Ultima dată când am avut o mahmureală a fost după absolvirea liceului. M-am simţit ca dracu', atunci. Mike, Sue şi cu mine am fost beţi morţi. Nici măcar nu mai ştiu cum am ajuns acasă, în acea noapte.

Era chiar atât de evidentă cauza stării ei?

- Uite cheile, i le întinse. Mă suni când e gata maşina?

- Sigur, doctore, răspunse el, îndreptându-se spre maşină.

Gemând din nou, Taylor se uită la ceas şi se îndreptă spre bucătărie ca să-şi facă o cafea.

După patruzeci şi cinci de minute, o cană de cafea şi un duş, se întoarse în sufragerie, simțindu-se aproape om. O cămaşă verde îndesată în blugi va fi o ținută tocmai bună pentru Digby, după ce îşi va pune şi halatul. Luă trusa medicală şi geanta, după care îşi legă un pulovăr în jurul taliei. Clinica era la câțiva paşi, iar aerul răcoros de munte din dimineața aceea o va ajuta să-şi limpezească mințile. Îi va fi de ajutor şi aspirina pe care o înghițise un pic mai înainte.

Ceața din minte i se risipi brusc când realiză ce-i spusese Rick mai devreme, că fusese cu Sue în noaptea absolvirii lor. În noaptea aceea a fost conceput Ryan.

- Oh, nu se poate!

Îşi scutură capul. Rick fusese aici de la început şi ar fi recunoscut, dacă el ar fi fost tatăl copilului. N-avea nici un sens. Bineînțeles, spusese că nici nu mai ştia cum ajunsese acasă, în acea noapte.

Si mai vorbise şi despre Mike. Îşi propuse să-l sune pe fratele ei şi să-l întrebe ce mai ținea minte despre noaptea cu pricina. Ryan merita să afle cine era tatăl lui, iar Sue va avea un sprijin. Poate că Mike ştia cu cine fusese Sue atunci.

Tyalor deschise uşa şi văzu pe cineva mişcându-se prin grădină. O închise repede şi se uită pe fereastră. Ryan Wheeler ținea în mână un băț lung care avea la un capăt ceva. Fugea prin curte, presânt obiectul în pământ la intervale regulate.

- Ce naiba pui tu la cale? Aşteptă până ce puştiul se urcă pe bicicletă şi plecă cu bățul balansându-se pe ghidon. O singură modalitate de a afla. Taylor ieşi şi încuie uşa în urma ei, apoi se apropie de zona unde se aflase Ryan. Urme de urşi. Zeci şi zeci de urme de urşi. Ba nu, urme *false* de urşi. Năzdrăvan mic ce eşti! Se plimbă de jur-împrejur, observând că urmele începeau şi se sfârşeau în curtea ei. Înainte fusese prea înspăimântată, ca să le cerceteze mai atent, altfel ar fi observat că doar un urs zburător ar fi reuşit să facă aşa ceva. Derbedeule mic! repetă ea, întrebându-se de ce încerca Ryan s-o terorizeze.

Sigur, din moment ce maşina nu mai era în fața casei, copilul probabil crezuse că ea deja plecase la clinică. Râzând încet, Taylor se întrebă ce părere ar avea Sue dacă ar şti ce făcea fiul ei. Tot el îi golise şi rezervorul maşinii? Dar de ce?

Va trebui să vorbească cu Sue.

*
* *

Norii se adunau pe cer pe măsură ce ea conducea pe drumul întortocheat spre cabana lui Gordon. Se auzi un tunet şi cerul fu luminat aproape instantaneu de un fulger. De obicei, iunie era ploios şi rece, la munte. Nici anul acesta nu făcea excepție.

Pe şosea apăru brusc un bolovan care cobora de pe munte, iar ea abia reuşi să-l evite. Privind în sus, pe versant, îşi cântări opțiunile. Ar trebui să se întoarcă, dar era timpul să clarifice lucrurile cu Gordon. Şi să lase trecutul în urmă.

Adrenalina o împinse să acționeze. Porni maşina şi îşi continuă traseul. Câteva secunde mai târziu urcase dealul. Opri şi se uită în urmă. Un morman de noroi şi bolovani acoperea acum ceea ce înainte fusese un drum. Totul rămăsese nemişcat.

Încremenit.

Îşi rezemă fruntea de volan, ordonându-şi să se liniştească. Mai privi o dată în urmă. Nu-şi imaginase că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Drumul era complet îngropat.

Dacă n-ar fi hotărât să-şi continue traseul spre Gordon, acum maşina ei ar fi fost prinsă sub noroi, şi ea ar fi fost înăuntru.

Mâinile îi tremurau, în timp ce conducea mai departe spre cabană, rugându-se ca Gordon să fie acasă. Ar fi trebuit să-l sune, înainte. Dacă plecase mai devreme la clinică, în acea dimineaţă?

-Mare prostie ai făcut, Taylor, îşi zise ea, în timp ce dădea curba.

Răsuflă uşurată. În faţa cabanei erau două jeepuri. Unul albastru, nou-nouţ şi. Henrietta.

Zâmbind, îşi parcă maşina între ele. Albastrul i se potrivea lui Gordon. Si nici pe Henrietta n-o vânduse. Asta însemna că totuşi nu putea uita trecutul?

- Calmează-te, îşi spuse.

Lăsă trusa medicală în maşină şi se îndreptă spre uşă. În momentul în care ridică mâna la sonerie, uşa se deschise brusc şi Gordon o privi, surprins şi suspicios.

- Taylor? Se uită dincolo de ea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai fi venit cu cineva. Ai condus până aici singură?

Ea încuviinţă din cap şi spuse, amintindu-şi de avalanşa de bolovani şi noroi:.

- S-a produs o alunecare de teren. Drumul a dispărut.

El se încruntă.

- Puteai să *mori.* Deschise larg uşa şi-i făcu loc să intre. Am să fac nişte cafea proaspătă. Probabil c-ai avut motive întemeiate să

urci până aici.

-Da, e-adevărat. Trase adânc aer în piept şi îl urmă înăuntru. În încăpere era puțină mobilă şi de bun-gust. Max era ghemuit pe o pernă, în fața şemineului neaprins încă. Uitându-se în jur, îşi spuse că spațiul era tipic pentru Gordon. Îi plăcea. Oh, Doamne, murmură ea, iar el se întoarse s-o privească din uşa bucătăriei. Oh, Doamne!

I se făcuse frig, iar capul i se învârtea. Era din cauza mahmurelii sau a faptului că scăpase ca prin urechile acului de alunecarea de teren? Sau aflarea adevărului îi provoca aceste stări?

Ridică ochii şi întâlni privirea lui Gordon, apoi pur şi simplu se aşeză pe jos, în mijlocul camerei. El se apropie repede de ea.

-Te simți bine? Îi luă mâna şi-i verifică pulsul. Ai pulsul cam slab. Hai în bucătărie să bei nişte cafea caldă. Trebuie s-o sun pe Sue şi s-o anunț că suntem blocați aici, şi să anunț şi primăria în legătură cu drumul, altfel nu mai putem pleca de aici.

Taylor îşi înclină capul, iar el o ajută să se ridice şi o conduse în bucătărie. Se simțea foarte slăbită. Şi toate astea din cauză că era încă îndrăgostită de Gordon.

El se duse la telefon şi anunță primăria despre alunecarea de teren. Ultima oară le luase o săptămână să elibereze drumul. Dacă ar fi fost vreme bună, ar fi putut coborî pe jos.

După ce-a fost asigurat că se va elibera traseul cât mai curând posibil - cât timp însemna asta - sună la clinică. Îi răspunse Sue, care era cam mahmură.

-Bună, Sue, sunt din nou blocat aici.

Ea oftă.

- Când ai de gând să te muți de acolo, ca să nu se mai întâmple aşa ceva?

- Niciodată.

- Păi, iarna este zăpadă, iar acum este. ce este?

-Alunecare de teren. Gordon se uită la Taylor, care privea pe fereastră. Îşi coborî vocea şi spuse: A fost cât pe ce s-o prindă pe Taylor, când venea încoace.

- Taylor? Tonul lui Sue se înveseli considerabil. E acolo? Cu tine? Amândoi sunteți blocați?

- Păi, da, cred că se poate spune si aşa. El îşi drese glasul, observând că Sue era mult prea încântată de derularea evenimentelor. Oricum, am anunțat primăria şi mi-au spus că vor elibera drumul cât.

- Mai curând posibil.

Gordon râse.

- Exact.

- Îți voi reprograma consultațiile.

- Mulțumesc.

- Nu-ți face probleme, spuse ea, mult prea încântată.

Se auzi un tunet şi ploaia începu în rafale. Oftă.

-Dacă se va opri vreodată ploaia, vom coborî muntele pe jos până în oraş, iar eu am să locuiesc la mama până se eliberează drumul.

- Nici o grabă, spuse Sue.

- Îhm. Am să te țin la curent.

- Aşa să faci, şi ai grijă să nu cobori de acolo decât după ce trece luna plină.

- Poftim? Încruntându-se, îi aruncă o privire piezişă lui

Taylor, care continua să se uite lung pe fereastră, la diluviul de afară. Care-i treaba cu luna plină?

- Ai încredere în mine, Gordon, mai spuse Sue cu emfază. Este foarte important ca tu şi Taylor să rămâneţi acasă până trece luna plină.

El râse şi clătină din cap.

- Eşti nebună, Sue. Când e lună plină?

Taylor se întoarse mirată spre el, iar Gordon ridică din umeri.

- Este. ori în noaptea asta, ori mâine noapte. Nu scrie în calendarul tău? În telefon se auzi foşnet de hârtii. Încearcă doar să stai acolo până vineri. Promiţi?

- Sunt sigur că deblocarea drumului va lua mult mai mult timp decât atât, spuse el. În plus, după cum plouă, nici măcar nu cred că se va putea începe lucrul la drum azi.

- E bine.

- Eşti complet nebună.

- Ai grijă de Taylor. Pa!

Gordon închise telefonul şi se scărpină pe bărbie, întrebându-se ce-i mai trecea acum lui Sue prin minte.

- Sue a înnebunit, îi spuse lui Taylor, zâmbind.

- O nebună drăguţă, totuşi, zâmbi şi ea.

S-a schimbat ceva.

- Cafeaua e gata. Cum o bei?

Luă două ceşti dintr-un dulap, încercând să nu se mai gândească în ce fel se schimbase Taylor.

- Puţin lapte, dacă ai. Fără zahăr.

Taylor se ridică şi veni lângă el. Acesta se întoarse şi luă

cutia cu lapte din frigider. Când reveni la masă, o găsi privindu-l lung, cu ochii umezi şi o expresie pierdută.

-Ce s-a întâmplat, Taylor? o întrebă, temându-se că se întâmplase ceva grav. De ce ai venit până aici?

Ea îşi drese glasul şi luă cutia de lapte din mâna lui, apoi îşi turnă în ceaşcă. Când se întoarse din nou spre el, spuse:

-Am venit să-mi cer scuze.

El clătină din cap, încercând să-şi amintească de ce îşi cerea ea scuze.

-Nu cred că.

- O să-mi ia ceva timp. Oftă şi zâmbi, tristă. Stăm aici sau mergem în sufragerie?

- Se face răcoare, zise el, înghițindu-şi nodul din gât. Am să fac focul. Mai turnă cafea în ceşti, apoi o conduse în sufragerie. E ca un fel de vacanță forțată.

- Hm. Cam aşa. Se aşeză într-unul din fotoliile din fața şemineului, ținând cu ambele mâini ceşcuța cu cafea. Luă câteva înghițituri şi comentă: Faci cafea bună, Gordon. El rămase paralizat câteva secunde, admirând-o, apoi îşi aduse aminte că trebuia să aprindă focul. Îşi puse ceşcuța pe masă şi se apucă să aranjeze lemnele în şemineu. Câteva minute mai târziu focul ardea vioi. E plăcut, spuse ea, cu chipul luminat de flăcările portocalii.

- Se spune că ploaia va mai continua ceva vreme. Se aşeză lângă ea, pe canapea. Ar fi putut s-o atingă, dacă ar fi vrut. Si chiar voia, dar n-ar fi făcut-o. Jurase să lase-n urmă trecutul.

-Gordon, am venit până aici ca să-mi cer scuze.

-Mi-ai mai spus asta. Încearcă să fii mai explicită, zise el.

- Ca să-mi cer scuze.

- Pentru ce?

- Pentru că n-am avut încredere în tine.

El se încruntă, neînțelegând.

- Îmi pare rău, dar nu. Închise ochii, apoi şi-i redeschise pentru a căuta pe fața ei vreun indiciu. Sue?

Taylor confirmă.

-A venit pe la mine, seara trecută, şi am discutat.

El îşi ținu respirația un moment, apoi expiră foarte încet.

- Deci, acum ştii.

- Da, ştiu cât am greşit că n-am avut încredere în tine. Ar fi trebuit.

-Acum nu mai are importanță, Taylor. E o poveste veche.

- Pentru mine mai are importanță.

El clătină din cap şi o privi.

- De ce?

- Contează pentru mine pentru că.

- Pentru că ce? El îi întâlni privirea şi i-o susținu, citindu-i tulburarea din ea. Vină?

- Şi asta, recunoscu ea. Am stricat o mulțime de lucruri prin lipsa mea de încredere. Dacă măcar aş fi venit să vorbesc cu tine .

-N-am iubit niciodată o femeie cum te-am iubit pe tine, Taylor.

Gordon se lupta să-şi păstreze controlul. Ea voia acum adevărul, iar el era hotărât să i-l ofere. Pe de-a-ntregul.

- Eu. Lacrimile invadară obrajii lui Taylor.

- Doamne, nu plânge. Te rog, nu.

Nu suporta să vadă o femeie plângând. Ea îşi şterse lacrimile

cu mâneca bluzei şi îşi trase nasul.

- Îmi pare rău.

- Te ascult. Hai să terminăm odată cu povestea asta!

Îşi dorea atât de mult s-o strângă în braţe. Ar fi vrut s-o strângă cu putere, ca niciodată să nu-l mai părăsească. Dar ea va pleca. Peste trei ani.

- M-a durut cumplit când a venit Sue şi mi-a spus că este însărcinată şi poartă copilul tău, continuă ea. Dacă mi-ar fi spus asta orice altă fată, n-aş fi crezut-o niciodată. *Niciodată!*

El dădu din cap, ştiind că era adevărat.

- Pur şi simplu ai plecat. Nici măcar nu ţi-ai luat rămas bun. Ai lăsat totul în urmă fără nici cea mai mică şovăială.

Se uită în ochii ei şi gâtul i se uscă, iar capul începu să-i pulseze. Plânsese după ea cu mulţi ani în urmă. N-o va mai face şi acum.

- Bine, ţi-ai cerut scuze.

- De-asta am venit aici în această dimineaţă, Gordon, continuă ea cu voce tremurată. Îmi pare rău, nu pot rescrie trecutul, dar vreau ca tu să ştii că-mi pare tare rău, mai rău ca niciodată în viaţa mea.

- Bine, îţi pare rău. Îşi întoarse privirea, incapabil să mai vadă durerea din ochii ei. Se înfăşură în furia lui ca într-un scut protector, ca să nu mai fie iar victima farmecelor ei. Ţi-ai cerut scuze. Felicitări.

- Se pare că n-am nici o şansă să mă ierţi vreodată.

- Să te iert? se răsti la ea, nevenindu-i să creadă.

- Nu contează. Îţi cer prea mult, clătină ea din cap, şi lacrimile îi străluciră din nou în ochi.

Gordon continua s-o privească lung, durerea din inima lui începând să se întindă. Îi frânsese inima o dată, nu mai putea risca şi a doua oară. Dac-ar ierta-o, s-ar elibera. Apoi va putea pretinde că nu mai contează nimic. Era unica lui protecție împotriva adevărului.

- Te iert, Taylor.

- Da? Chiar mă ierți? se întoarse brusc spre el, privindu-l cu interes.

- Cu o condiție.

- Ce condiție? Îl privea cu ochii mari şi buzele uşor întredeschise.

- Să nu mai pomeneşti niciodată nimic despre asta.

Taylor venise până aici să-şi ceară scuze, şi asta făcuse. Acum el îi oferea iertarea.

Pentru un preț.

Sufletul ei.

El voia să îngroape trecutul şi să pretindă că nu se întâmplase niciodată nimic, în timp ce ea voia să examineze trecutul şi să-l înțeleagă. El ştiuse adevărul în tot acest timp, dar ea abia acum îl aflase. Cum se putea aştepta s-o ierte acum?

-Am greşit. Am greşit enorm, zise ea, clătinând uşor din cap. Dar ignorarea trecutului nu-i acelaşi lucru cu iertarea.

- Nu, Taylor. Nu mai reînvia trecutul. Dă-i pace. Doare al naibii de tare, şi nu-l putem reface. Expresia de pe chipul lui reflecta durerea din inima ei.

- Vreau să mă ierți, Gordon. Dar vreau să mă ierți *cu adevărat,* nu doar să te prefaci.

El râse nervos şi se aplecă să-l scarpine pe Max după ureche.

- Acesta-i singurul motiv pentru care-ai venit până aici?

- Nu, mai este unul.

- Care? Gordon mai luă un buştean şi îl aruncă în foc.

- Ryan.

Gordon făcu ochii mari.

- Ce-i cu Ryan?

Taylor îi explică ce văzuse în dimineaţa aceea, iar Gordon se amuză.

- Nu cred că-i distractiv, spuse ea.

- Nu, presupun că nu-i, dar e numai un puşti de zece ani, continuă Gordon, ridicând din umeri. Apoi expresia îi deveni solemnă. Şi.

- Şi ce?

- Vrea să mă însor cu mama lui şi să-i fiu tată, spuse el, trecându-şi mâna prin păr, încurcat.

Taylor dădu încet din cap, suspiciunile ei fiind acum confirmate.

- Şi mă consideră o ameninţare.

- Poate. Pe chipul lui Gordon se lăsă din nou masca.

- Sue este interesată de Jeremy.

- Serios? Credeam că sunteţi logodiţi. În ochii lui licări surpriza şi speranţa.

- N-am fost niciodată logodiţi şi ne-am dat seama amândoi c-ar fi fost o greşeală, zise ea oftând. De altfel, părea o cu totul altă persoană, când l-am văzut duminică.

Lampa din colţul camerei pâlpâi şi se stinse.

- S-a întrerupt curentul, ca şi telefonul, probabil, explică Gordon. Mă duc să pornesc generatorul.

Ieşi din cameră înainte ca Taylor să-i răspundă. Gordon n-avea intenția de a discuta cu ea. Se duse la fereastră şi privi norii groşi. Un fior o străbătu, determinând-o să-şi înfăşoare brațele în jurul corpului.

Un lucru era sigur: noaptea asta va fi cea mai lungă noapte din viața ei.

# Capitolul 11

Noaptea asta va fi cea mai lungă noapte şi din viața lui Gordon.

Dădu drumul radioului din bucătărie ca să asculte ultimele ştiri şi starea vremii. Prognoza meteo prevedea că furtuna va mai continua ceva timp.

- Pot dormi pe canapeaua din sufragerie, spuse Taylor, în timp ce-l ajuta să curețe masa după cină. E enormă.

- Nu, tu te culci în dormitor, iar eu am să dorm pe canapea.

- Nu vreau să-ți creez probleme, continuă ea, spălând farfuriile.

El închise radioul şi acoperi salata cu o folie de plastic. Voia să facă economie cu carburantul generatorului pentru lucruri mai importante, cum era frigiderul, aşa încât mai scoase două lămpi cu kerosen din dulap şi se asigură că erau pline şi funcționau. Una ardea deja pe masa din bucătărie.

- Nici o problemă. Îmi place canapeaua. Îi dădu o lampă. Ai să găseşti chibrituri pe măsuța de lângă pat.

- Încerci să scapi de mine, doctore?

Fii sigură de asta.

- Nu, dar nu e lumină suficientă ca să poți citi. N-avem nimic altceva de făcut decât să ne culcăm. Îşi drese glasul, dându-şi seama ce spusese. Ea clipi, privindu-l lung mai multe secunde.

- Dar putem discuta. *Nu, orice altceva, în afară de asta.* Trăsnetul lovi undeva în apropiere, iar podeaua tremură sub picioarele lor. Gordon, chiar trebuie să vorbim.

- N-am chef acum. Dă-mi timp să mă obişnuiesc cu ideea, clătină el din cap.

- Să te obişnuieşti cu ideea c-am aflat adevărul? Ridică din

umeri. Tu ai ştiut adevărul în tot acest timp, dar eu abia l-am aflat acum.

-Nu vreau să discut despre asta. Atunci tu n-ai vrut, iar acum eu nu vreau să discut despre asta. Luă o lampă de pe masă şi porni spre sufragerie. Ar fi bine să mai aţâţ un pic focul din şemineu. Dacă temperatura va continua să scadă, mâine dimineaţă vom găsi zăpadă afară.

- Îmi aduc aminte că într-un an, când eram mică, a nins de patru iulie. El se opri în faţa şemineului şi se întoarse spre ea. Expresia care se ivise pe chipul ei îl tulbură. Ea îşi duse degetele la buze şi făcu ochii mari. Ţin minte. ultima oară când ne-am petrecut ziua de patru iulie împreună, şopti.

- Nu. Gordon lăsă lampa pe poliţa şemineului şi mai puse nişte lemne pe foc. Îţi aduc o pătură, dacă insişti să dormi aici.

Ea nu-i răspunse, aşa încât el îi luă tăcerea drept răspuns afirmativ şi îşi luă lampa, plecând spre dormitor. Deschise uşa şifonierului.

-Gordon? zise ea din uşă.

El luă de pe un raft o pătură, o pernă, o faţă de pernă şi i le întinse.

- Ultima ta şansă să te răzgândeşti şi să dormi în pat, spuse el, zâmbindu-i încordat.

-Ai un tricou vechi pe care să-l îmbrac în loc de cămaşă de noapte? Fără nici un cuvânt, el apucă un tricou galben dintr-un sertar şi-l adăugă la mormanul din braţele ei. Mulţumesc. Privirea i se întunecă şi îşi strânse buzele. N-ai decât să te prefaci că nu-ţi pasă, continuă ea ridicându-şi sfidător bărbia. Dar mâine dimineaţă vreau să fii pregătit să discutăm. Nu accept un refuz. Se întoarse şi plecă în sufragerie, lăsându-l pe Gordon singur cu

amintirile lui.

El închise uşa în urma ei şi păşi ţeapăn spre pat, aruncându-se cu faţa în jos pe el. Adevărul era că voia s-o ierte pe Taylor. Cu disperare. Însă nu putea avea încredere în ea.

Dacă ar fi crezut-o iar, ea ar fi avut din nou puterea de a-l răni. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu-i putea acorda din nou această putere. Însă astfel îşi refuza şi lui însuşi lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult.

Cu uşa închisă, camera se răci imediat. Se dezbrăcă şi se băgă sub plapumă. Dacă va putea să aţipească un pic în această noapte, va fi un miracol. Ar fi trebuit să stingă lampa, dar, în loc să facă asta, continuă să privească formele şi umbrele proiectate pe tavan de flăcări.

Femeia pe care o dorea cel mai mult era în camera alăturată. De ce tremura singur în acest pat?

Pentru că eşti un prost!

Orele treceau, iar el aţipea şi se trezea, dar gândurile şi visele continuau să fie legate de femeia de alături. Oare ea dormea? Mai purta ceva pe sub tricoul acela galben?

Gândul îl excită şi se strâmbă dezgustat. Va înceta vreodată s-o dorească pe Taylor Bowen?

- La naiba!

Podeaua trosni chiar în spatele uşii, iar el îşi ţinu respiraţia când aceasta se deschise. Inima îi bătea puternic în piept şi voia cu disperare s-o strige.

Încet, uşa se deschise şi ea apăru în prag, încadrată de lumina focului din şemineu. Părul îicădea liber pe umeri, în cârlionţi întunecaţi.

*Doamne-Dumnezeule!* Privirea îi alunecă pe corpul ei,

savurând fiecare centimetru al picioarelor neacoperite de tricou. Corpul lui se trezi la viață, în timp ce buzele articulau:

-Taylor, nu.

-Nu puteam adormi. Nu puteam să nu-mi aduc aminte. Lipăi desculță spre patul lui. Gordon, uită-te la mine. El își ridică privirea și îi întâlni ochii. În ei ardea ceva strălucitor, fierbinte și periculos. Știi cât. Gordon își mușcă buzele să nu spună mai multe. Ea își puse un genunchi pe pat și îi cuprinse obrazul cu o mână, apoi își puse și celălalt genunchi pe patul lui și-i încadră chipul cu ambele mâini. Știu doar asta, șopti ea, aplecându-se să-l sărute.

Gordon își ținu respirația când ea îl trase mai aproape, atingându-i ușor buzele cu vârful limbii până când el gemu și o îmbrățișă, strângând-o cu putere la piept.

Era dulce și caldă, și era Taylor. Era strălucirea soarelui și tot ce era mai frumos pe lume.

Se abandonară amândoi unul în brațele celuilalt, savurând fiecare clipă petrecută împreună, încercând să recupereze timpul pe care și-l pierduseră departe unul de celălalt.

*

* *

Sue reuși să reprogrameze toate consultațiile lui Taylor și Gordon pentru săptămâna următoare și aranjă ca în acest timp un medic și un veterinar din Buena Vista să preia urgențele. Acum totul mergea în direcția dorită de ea. Cu puțin noroc, Gordon și Taylor se distrau de minune împreună.

În timpul lunii pline.

Telefonul sună, iar ea răspunse la primul apel.

- Sue, sunt Priscilla.

- Bună. Ryan îți face deja necazuri? Școala era închisă azi din

cauza furtunii, iar Priscilla Lane îl supraveghea pe Ryan. Va intra în vacanța de vară peste două săptămâni. Iar a adus cu el potaia? I-am spus.

- Nu, nu-i vorba despre asta, zise bătrâna, care părea îngrijorată. S-a dus acasă după un joc.

- Bine.

- Dar încă nu s-a întors, Sue, şi afară plouă cu găleata.

- Poate s-a hotărât să aştepte până va ploua mai tare, încercă Sue să glumească. Ai sunat acasă?

- Da, şi nu răspunde.

- Nu-i nimeni azi aici, aşa că am să-l caut eu. Ryan avea aproape zece ani. Era destul de mare ca să se mişte nesupravegheat printr-un orăşel ca Digby, dar suficient de mic pentru ca mama lui să se îngrijoreze. Te sun imediat ce-l găsesc.

- Iar eu am să te sun acasă, dacă apare aici. Ştii, acum, când mă gândesc mai bine, a devenit foarte tăcut după ce i-am spus că Taylor şi Gordon au rămas blocați la cabana lui.

- Oh? Sue îşi masă tâmplele, întrebându-se de ce l-ar afecta pe Ryan această informație. Desigur, fiul ei se gândea la Gordon ca la un tată. Oh, nu, sper că nu.

- Sunt sigură că Ryan n-ar face nimic prostesc, draga mea, spuse Priscilla. Am să te sun acasă, dacă apare aici.

- Să-mi laşi mesaj pe robot. Mulțumesc.

Sue închise telefonul, îşi luă geanta şi umbrela şi se pregăti să iasă. Exact atunci clopoțeii de la uşă răsunară. *Să fie Ryan*,îşi spuse ea, apoi ridică privirea şi văzu chipul zâmbitor al lui Jeremy Cole. Un alt bărbat stătea în spatele lui, şiroin de apă pe podeaua sălii de aşteptare.

-Jeremy. Sue se încălzi de plăcere, când îl văzu. Ai venit cu o

zi mai devreme.

- Sper că nu te deranjez, zâmbi el larg. Voiam să te văd din nou. Mi-am făcut nişte planuri şi voiam să le discut cu tine.

Inima lui Sue tresări, deşi îşi ascunse cu grijă curiozitatea. Dragostea la prima vedere era neproductivă şi prostească, dar când era vorba de Jeremy Cole, nu se putea abţine. Era îndrăgostită nebuneşte de el.

- Sue Wheeler, tu eşti? Celălalt bărbat îl ocoli pe Jeremy şi o privi cu ochii mari. Nu-mi vine să cred că eşti tu.

Păr grizonant, mustaţă, şi era ceva în legătură cu ochii lui. Sue clătină din cap.

- Am o memorie foarte proastă. Poţi, te rog, să mă luminezi?

- Nu mă mai ţii minte? Bărbatul îşi duse mâinile la inimă şi suspină. Sunt zdrobit, Roşcato.

*Roşcată?* Tresări când îl recunoscu şi se grăbi să iasă din spatele biroului ca să-l îmbrăţişeze pe fratele lui Taylor.

- Mike, tu eşti? Cu chestia asta sub nas şi cu părul cărunt, nu eram sigură.

- Chiar el. Taylor i-a dat lui Jeremy numărul meu, şi m-am decis să vin şi eu în vizită în perioada în care soţia mea şi copiii îşi vizitează bunicii, în Texas. Fiindcă veni vorba de surioara mea, unde e? Sue se depărtă de el şi îl privi mirată. Nu-l mai văzuse pe Mike Bowen de când venise de la colegiu, la petrecerea de absolvire a lui Taylor. După aceea, familia Bowen se mutase în Florida, iar Taylor... Ei bine, asta era de domeniul trecutului. Am trecut pe acasă, dar nu era acolo, continuă Mike. E pe aici?

- Nu, s-a dus până la Gordon şi a avut loc o alunecare de teren pe munte, care a blocat drumul.

- E teafără? o întrebă Mike, cu ochii întunecați.

- Da, fii liniştit. E cu Gordon.

Şi el şi Jeremy spuseră la unison „Oh?“. Obrajii lui Sue se înroşiră şi se întrebă dacă Jeremy se mai gândea cumva la Taylor. Ar fi culmea ghinionului.

- Am impresia că între cei doi e o poveste de dragoste, spuse gânditor Jeremy.

- Oh, da, serioasă de tot, spuse Mike, rotindu-şi ochii. Taylor n-ar vorbi niciodată despre motivul plecării ei atât de grăbite de acasă, şi nici n-a vrut s-o asculte pe mama când a încercat să vorbească, mai târziu, cu ea despre Gordon. Ridică din umeri şi întâlni privirea lui Sue. Sunt din nou împreună?

Sue îi aruncă lui Jeremy o privire întrebătoare, apoi oftă.

- Nu. nu sunt sigură, dar sper să fie.

Jeremy dădu uşor din cap; atât de uşor, încât ea crezu că fusese doar imaginația sa.

- Vreau numai ca Taylor să fie fericită, spuse el.

Uşurată, Sue le zâmbi amândurora.

- Am de găsit un fiu dispărut.

- Dispărut? întrebă Jeremy, apucând-o de mână.

Rapid, Sue le explică situația, încercând să minimalizeze gravitatea situației, deşi îngrijorarea ei creştea cu fiecare clipă care trecea.

- Te ajutăm să-l găseşti, spuse Mike. Nu ştiam că ai copii, Sue.

- Am un puşti zburdalnic, de zece ani, care va da de un mare bucluc dacă mai întârzie, spuse ea zâmbind.

Jeremy o îmbrățişă.

- Ryan e norocos că are o mamă ca tine. O sărută pe obraz. Hai să-l găsim pe hoinarul ăla mic.

Sue întâlni privirea lui Mike. Ce era cu ochii lui.?

Jeremy şi Mike veniseră cu maşina lui Mike, o maşină de teren, parcă anticipând vremea. Mult mai bună decât un BMW. Sue îşi spuse că-i plăcea tare mult această latură a lui Jeremy. Se adaptase perfect la stilul comod din Colorado şi acum părea în largul lui în Digby. Şi cu ea.

Mai întâi se duseră la Priscilla. Dar ea tot nu-l văzuse pe Ryan. Îngrijorată, Sue îi arătă lui Mike drumul spre casa ei, unde totul era tăcut, ceea ce însemna că nici Peticel nu era acasă. Urmându-şi intuiția, se uită pe frigider unde-şi lăsau ei mesaje.

-Aha, spuse ea, aprinzând lumina ca să poată citi mesajul de la fiul ei. Oh, nu!

- Ce s-a întâmplat? Jeremy veni lângă ea şi citi mesajul. S-a dus la Gordon. Cât de departe e?

- Nu-i departe, dar a fost o alunecare de teren. Drumul e blocat.

- O să-l găsim, Sue, spuse Mike încruntat. Nu-ți face griji.

- Nu putem să închiriem nişte cai, ca în weekendul trecut? întrebă Jeremy, îndreptându-se spre cartea de telefon de pe tejghea. Putem ajunge aşa la Gordon?

-Da, şi dacă Ryan este pe bicicletă, probabil tot pe acolo o va lua.

Mike se apropie de fereastră.

- S-a oprit ploaia şi se pare că norii se risipesc. Îl sun pe şerif să-i spun despre Ryan. Ai o poză recentă de-a lui?

- Toți îl cunosc pe Ryan. Este un oraş mic.

- Scuză-mă.

Sue îşi înghiți un nod dureros din gât, când Mike se întoarse. Era ceva în legătură cu ochii lui, care nu-i dădea pace. Ce?

- Cineva ar trebui să rămână aici, în caz că se întoarce Ryan, spuse ea. Şi s-o ţină la curent pe Priscilla cu evenimentele.

- Stau eu, dacă crezi că n-ai nevoie de mine, spuse Mike.

- Mulţumesc, Mike. Se întoarse spre Jeremy. Mă duc să mă schimb până dai tu telefon la grajduri, şi îi aduc şi lui Mike o fotografie a lui Ryan, din moment ce el nu-l cunoaşte.

- Dacă nu închiriază azi cai, am să cumpăr tot grajdul, promise Jeremy.

Ea zâmbi şi urcă scările în fugă, rugându-se ca fiul ei să fie teafăr. Era tot ce avea pe lume. N-ar putea îndura să-l piardă pe Ryan.

În camera ei, îşi puse o pereche de blugi, un pulovăr de lână şi ghete de munte. Şi Jeremy şi Mike erau la fel echipaţi. Când se aplecă să-şi lege şireturile, privirea îi căzu pe una din fotografiile recente de la şcoală. Sue se ridică şi luă fotografia înrămată de pe măsuţa de lângă pat, pentru Mike, şi înghiţi un nod care i se puse în gât. Ochii lui Ryan.

Nu, era imposibil!

# Capitolul 12

Ryan îşi parcă bicicleta lângă veranda casei lui Gordon şi se aplecă să-l mângâie pe Peticel. Cu limba atârnându-i pe-o latură a botului, câinele gâfâia. Ryan se aplecă şi mai mult, ca să-l vadă mai bine. Respira normal.

Uşurat, se ridică şi se uită de jur-împrejur. Nici un semn c-ar fi cineva pe aproape, dar cele două jeepuri şi maşina doctoriței Bowen erau parcate în fața casei. Oftând, Ryan se apropie de uşă şi bătu. Nici un răspuns. Mai bătu o dată şi ascultă. Îl auzi pe Max lătrând şi zgâriind uşa, schelălăind.

- Salut, Max, eu sunt, spuse Ryan. Peticel mârâi. Oh, potoleşte-te, Peticel!

Ryan îşi propuse să decoreze curtea lui Gordon şi mai ales în jurul maşinii doctoriței Bowen cu urme de urşi, apoi să coboare muntele înainte ca ei să se întoarcă. Probabil că plecaseră la plimbare pe munte, din moment ce maşinile erau aici, iar drumul era încă blocat. Se uită pe cer. Norii se adunau din nou. Ar face bine să se grăbească.

Dezlegă de pe ghidon unealta cu care făcea urmele şi se apropie de maşina doctoriței Bowen, dar pe pământ erau deja urme de urşi. Lui Ryan i se făcu pielea de găină.

- Hei, şmechere! îl strigă Gordon care se apropia din spatele cabanei.

Ascunzându-şi la spate ustensila, Ryan se întoarse spre Gordon şi doctorița Bowen.

- Salut, Gordon, ursul ăla a fost din nou pe-aici. Gordon ridică privirea, iar doctorița Bowen zâmbea. Şi se țineau de mână. Vezi? continuă Ryan, arătând spre perimetrul din jurul maşinii lui Taylor. Şi acolo la fel, adăugă el arătând undeva lângă

cabană.

- Las-o baltă, Ryan, zise Gordon întinzând mâna. Dă-mi chestia aia.

- Ce chestie? îl întrebă Ryan, înghițind în sec.

- Cea pe care o ții la spate.

*Am încurcat-o!* Ryan aproape că uitase de ustensila lui. O scoase de la spate.

- N-am apucat încă s-o folosesc, spuse el. Astea sunt urme adevărate.

- Sigur, Ryan, spuse doctorița Bowen. La fel ca şi cele de lângă casa mea?

Ryan roşi.

- Păi. Ridică din umeri şi îi dădu lui Gordon obiectul. Dar astea sunt reale.

- Ştii povestea băiețelului care a strigat de prea multe ori „Săriți, lupul!“, Ryan? îl întrebă Gordon pe un ton supărat. Ai strigat de prea multe ori „Ursul!“.

Ryan nu putea suporta ca Gordon să fie supărat pe el.

- Eu. eu.

- De ce, Ryan? îl întrebă Taylor, apropiindu-se de el. Ce ți-am făcut eu, de vrei să mă înspăimânți?

Ryan strânse din dinți şi îşi ridică bărbia sfidător. Va vorbi doar cu Gordon, nu cu *ea.*

- N-ai decât să fii încăpățânat, zise Gordon, ridicând din umeri, în timp ce-i înapoia instrumentul. Aruncă chestia asta şi încearcă să nu mai minți.

Furia se strânse în stomacul lui Ryan şi ar fi vrut să strige în gura mare acele cuvinte care nu-i plăcea mamei lui să-l audă spunându-le, sau să plângă, dar n-o făcu. Îl durea prea mult că-l

vedea pe bărbatul pe care şi-l dorea ca tată privindu-l astfel.

- Îmi pare rău, murmură el.

Doctoriţa Bowen îşi puse o mână pe umărul lui şi îl sărută pe obraz. El se şterse imediat ce ea se depărtă râzând.

- De ce ai făcut asta?

Gordon râse şi el şi spuse:

- Într-o bună zi vei aprecia când o femeie frumoasă te va săruta, amice.

- Mă îndoiesc, răspunse Ryan, şi se mai şterse o dată. Fetele au păduchi.

Doctoriţa Bowen şi Gordon râseră; apoi Gordon spuse:

- Să verificăm dacă funcţionează telefonul, ca s-o sunăm pe mama ta, să-i spunem că eşti teafăr.

- I-am lăsat eu un bilet.

- Da, sigur. Precis că atunci când va găsi biletul în care i-ai scris că ai plecat singur pe munte după o alunecare de teren, va avea o senzaţie. aşa. caldă, ameţitoare, zise Gordon ridicând dintr-o sprânceană. Nu?

- Mda, mai bine s-o sunăm.

Ryan nu dorise s-o îngrijoreze pe mama sa ori să-l supere pe Gordon, ori altceva de acest fel. A vrut doar să. să. O privi din nou pe doctoriţa Bowen în timp ce Gordon se scotocea prin buzunare după chei. De ce trebuia să fie atât de drăguţă? se întrebă Ryan, oftând.

- Îmi pare foarte rău.

- Te-am iertat, spuse ea.

- Ei bine, se pare că mi-am pierdut cheile, zise Gordon, scotocindu-se în ambele buzunare. Mama şi Sue mai au câte un rând.

- Probabil că ți-au căzut din buzunar pe drum.

- Îhm, făcu Gordon uitându-se pe cer. Şi curând va începe din nou ploaia. Păcat că Max nu poate deschide uşa. Se pare că va trebui să sparg un ge.

Un mârâit ciudat şi care nu semăna cu cel al unui câine se auzi de pe o latură a cabanei. Peticel țâşni în direcția din care venise sunetul. Ryan vru să fugă după câine, dar Taylor îl prinse de mână. Gordon deschise portiera vechiului lui jeep.

- Intrați.

- Peticel! strigă Ryan, în timp ce Gordon şi Taylor îl băgau în jeep. Prostul de câine dispăruse după colț. *Peticel!*

Se auzi un alt mormăit, urmat de un schelălăit ascuțit. Câinele reapăru în goană. Se înghesuiră toți în jeep - Gordon şi Taylor în față, Peticel şi Ryan în spate.

Gâfâind, urmăriră ursul cum se plimba pe veranda casei, mirosind şi mormăind. Se opri lângă bicicleta lui Ryan şi o mirosi, apoi se întoarse spre Henrietta.

Taylor se făcu mică în scaun, iar Gordon o îmbrățişă. Dezgustat, Ryan închise ochii şi oftă din suflet.

- Suntem în siguranță aici, spuse încet Gordon. Nu-ți face griji. Ryan îşi încrucişă brațele pe stomacul care începu să-i chiorăie.

- Ai ceva de mâncare?

- Brânză şi vin, în rucsac, spuse Gordon râzând..

- Vin? întrebă Ryan plin de speranță.

Gustase o dată vin, când doamna Lane nu-şi supraveghease prea atent paharul.

- Nu-i pentru tine, şmechere, răspunse Gordon, arătând spre verandă. În afară de asta, rucsacul meu e acolo.

Jeepul se clătină şi Ryan văzu capul ursului apărând deasupra capotei şi privindu-i prin parbriz. Taylor îşi îngropă fața în umărul lui Gordon.

- Băi, ce naşpa!

- Vezi cum vorbeşti, tinere, spuse Gordon, şi claxonă.

Ursul se depărtă de maşină şi se întoarse pe verandă.

- Un urs. Un urs *real.*

- El este afară, iar noi înăuntru, Taylor. Gordon o strânse şi mai tare în brațe, şi Ryan îşi păstră părerile pentru sine.

- Ei bine, uite-aşa s-au dus brânza şi vinul, zise Taylor, şi râse nervos. Poate o să se îmbete şi o să adoarmă.

- Pun pariu că el este o *ea,* spuse Ryan.

- Nu contează, zise Gordon. Rucsacul cu mâncare s-a dus. Ryan văzu ursul sfâşiind rucsacul cu ghearele şi scoțând lucrurile din el cu dinții. Se oprise să mănânce ce găsise în el.

- Probabil c-a găsit brânza.

- Nu ştiam că urşii mănâncă brânză, spuse Taylor, mai calmă acum, când ursul se depărtase de jeep.

- Urşii mănâncă aproape orice, ridică Gordon din umeri. Uite şi vinul.

Sticla se rostogoli din rucsac şi căzu de pe verandă, spărgân-du -se. Lichidul roşu se vărsă pe jos.

- Acum poate va termina şi va pleca de aici.

Peticel mârâi şi lătră prin geamul închis.

- Sst, încercă Ryan să-l potolească.

Ursul trecu din nou pe lângă jeep, oprindu-se să se uite la cei dinăuntrul lui, apoi porni spre râu.

- Era şi timpul. O să intrăm în cabană cât ai clipi, zise Gordon, deschizând portiera. Voi doi rămâneți aici până deschid

eu uşa. Ca să fim siguri.

- Nici o problemă, spuse Taylor.

Ryan nu scoase nici un cuvânt. Ar fi preferat să se măsoare cu ursul decât să rămână aici, cu doctorița Bowen. Dacă ea n-ar fi venit, poate că Gordon s-ar fi însurat cu mămica lui. Resentimentele îl asaltară, făcându-l să strângă din dinți.

- Uite, îi arătă Taylor spre pădure.

- Mami? Ryan îi văzu pe mama lui şi pe doctorul Pămpălău ieşind din pădure, călare.

- Cu siguranță a fost foarte îngrijorată, zise Taylor, privindu-l, apoi le făcu cu mâna noilor-veniți.

Ryan văzu calul mamei sale cabrându-se. Ea se clătină şi căzu, iar calul o luă la fugă.

- Mami! Vru să deschidă portiera să fugă la ea, dar Taylor îl opri.

- Nu, Ryan!

Înspăimântat din cauza mamei sale, Ryan se uită din nou pe geam şi văzu că şi calul doctorului Cole devenise agitat, când descălecase. Apoi Ryan zări motivul agitației cailor. Ursul ăla tâmpit se întorsese.

Taylor deschise uşa, dar nu-i dădu drumul lui Ryan.

- Grăbiți-vă, veniți aici.

Pămpălăul o ridică pe mama lui în brațe de parcă ar fi fost un fulg şi fugi cu ea spre jeep. Deschise portiera din spate şi intrară amândoi lângă Ryan şi Peticel. Câinele mârâi.

- Sue, eşti teafără? o întrebă doctorul Cole, dându-i părul de pe față. Părea sincer îngrijorat. Mama lui zâmbi.

- Acum sunt.

Şi stătea în brațele doctorului Pămpălău, cu acea expresie dezgustătoare, de îndrăgostită, pe chip. Ryan se trase mai aproape de uşă, aproape preferând să-şi încerce şansele cu ursul, care acum era preocupat din nou de rucsacul lui Gordon.

- Ryan, zise Sue cu acea voce pe care el o ura mai mult decât orice altceva. Ce ți-a venit ca să faci ceva atât de. de.?

Se ridică din brațele doctorului Cole şi îi îmbrățişă cu dragoste pe Ryan şi pe Peticel. Ryan o lăsă să-l acopere cu sărutări, ştiind că imediat va începe să țipe la el. Dar măcar nu mai stătea în brațele Pămpălăului.

- Unde-i Gordon? întrebă Taylor.

Asta distrase, pentru moment, atenția lui Sue.

- Ce i s-a întâmplat? E în cabană?

- Şi-a pierdut cheile şi n-am putut să intrăm. Bine că n-a fost încuiată şi Henrietta.

- Aşa e, spuse Pămpălăul, lipindu-şi fruntea de geam să urmărească ursul. Până acum am văzut urşi doar la grădina zoologică.

- Din păcate eu am văzut prea mulți, spuse Taylor cu un glas stins. De s-ar întoarce odată Gordon!

- Unde e? o întrebă din nou Sue.

- Încearcă să intre în casă.

- Hm, făcu Sue, clătinând din cap. Țin minte că atunci când a construit cabana a vrut s-o facă să reziste o mie de ani. Nu cred că va putea intra cu forța în ea.

Un moment mai târziu, Gordon apăru după colțul cabanei, uitându-se după urs. În timp ce acesta era preocupat de ceva ce se aflase în rucsacul distrus, Gordon făcu un sprint până la jeep şi nu se opri decât când se aşeză la volan, gâfâind.

- Aminteşte-mi să nu-mi mai fac din casă o. Se întoarse brusc spre noii sosiţi. Voi doi cum aţi ajuns aici?

- Călare, zise doctorul Cole, întinzându-i mâna lui Gordon. Ne întâlnim din nou.

- Doctor Cole, zise Gordon, strângându-i mâna.

- Jeremy, te rog.

- Bine, mie spune-mi Gordon. Sue, ai cumva la tine dublura cheii mele?

Ea clătină din cap şi ridică din umeri.

- Îmi pare rău, dar nu m-am putut gândi decât la acest delincvent minor, aici de faţă.

- Of! făcu Ryan.

- Încă mai aştept o explicaţie; spune-mi de ce te-ai hotărât să mă sperii de moarte, dispărând, Ryan? îl întrebă Sue, întinzând mâna şi luând instrumentul lui de făcut urme de urşi. Şi presupun că ai o explicaţie şi pentru chestia asta, nu?

Gordon şi Taylor se uitau amândoi la el, aşteptând. Era într-o mare belea.

Pe Taylor o durea inima pentru Ryan. Ştia de ce încerca s-o gonească din Digby. Întâlni privirea lui Gordon, iar acesta o prinse discret de mână.

- Ei bine, Ryan? îl întrebă Sue. Ryan roşi şi murmură ceva complet neinteligibil. Poftim? făcu Sue, ducându-şi mâna pâlnie la ureche. Nu te-am auzit.

- Pen' că vreau ca *tu* să te căsătoreşti cu Gordon, aruncă Ryan, întorcându-şi apoi privirea spre geam. D-aia!

Peticel linse urechea băiatului. Ryan îşi îngropă faţa în blana căţelului şi amuţi.

La fel ca toţi adulţii din jeep, Taylor se uită de la Sue la

Gordon, apoi la Jeremy, care era consternat. Ce-ar mai fi putut spune? Îi ceruseră lui Ryan o explicație, iar el le-o dăduse succint.

- Ryan, spuse Sue, atingându-l pe umăr. Gordon şi cu mine suntem prieteni. Aproape ca frații, după atâția ani.

Copilul rămase tăcut, cu fața ascunsă în blănița alb-negru.

-Mama ta are dreptate, Ryan, continuă Gordon, întorcându-se spre el. Ştiai că i-am propus, cândva, mamei tale să ne căsătorim, dar ea a refuzat?

Ryan ridică fața şi-şi trase nasul, privindu-l pe Gordon.

- Da?

- Mda. Mi-a spus c-ar fi ca şi cum s-ar căsători cu fratele ei.

- Câh! spuse Sue.

Ryan dădu din cap. Aparent, această explicație avea înțeles în percepția unui puşti de zece ani.

- Aha, înțeleg, spuse el, întorcându-se din nou să privească pe geam. I-am spus doctoriței Bowen că-mi pare rău c-am încercat s-o sperii.

- Da, aşa este, confirmă Taylor. Şi l-am iertat.

Se lăsă din nou o tăcere încordată între ei, iar Taylor îşi dori ca cineva să spună ceva, *orice.*

- Ei bine, acum, c-am lămurit nişte probleme, zise Jeremy pe un ton jovial, am şi eu un anunț de făcut. Taylor întâlni privirea curioasă a lui Sue, dar aceasta clătină din cap. N-avea nici o idee despre ce voia Jeremy să-i anunțe. Taylor, când am fost la Denver, mi-a spus fratele tău că a găsit pentru tine o bursă în cercetare, la spitalul de copii, zise el zâmbind. În imunologie.

Lumea începu să se învârtească cu ea.

- Cum? Gura i se uscă şi încercă să înghită nodul care i se

pusese în gât. Îl simți pe Gordon crispându-se, lângă ea. Dar nu cred că vor aştepta trei ani, până.

-Aşa-i, dar aici intervin eu, spuse Jeremy, continuând să zâmbească. L-am sunat pe primar şi l-am întrebat dacă mă acceptă pe mine în locul tău.

- Ce-ai făcut?! întrebă Sue. Vrei să locuieşti în Digby?

Ryan oftă lung, urmat de Peticel.

- Mai mult decât orice altceva, continuă Jeremy. Şi, Taylor, primarul a acceptat. Imediat ce semnăm contractele, eşti liberă să pleci la Denver.

- Înțeleg.

Taylor nu îndrăznea să se uite la Gordon. După incredibila lor împăcare, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l părăsească. Dar cum rămânea cu visul ei? Aceasta era o oportunitate enormă şi incredibilă. Cum putea s-o refuze?

Se uită apoi la Jeremy şi la Sue, realizând că trebuia să accepte. În definitiv, era tot ce-şi dorise ea dintotdeauna.

# Capitolul 13

Gordon îşi aranja cravata în oglinda din biroul său. Va întârzia la nuntă, dacă nu va pleca chiar acum. O bătaie uşoară în uşă îl sperie. Deschise şi-l văzu pe Mike Bowen privindu-l foarte serios.

- Mike, nu trebuia să fii la biserică?

- Ba da, la fel ca şi tine. Ai un minut liber?

Gordon încuviinţă din cap.

- Intră. Nu pot începe fără noi. Mike se aşeză pe scaunul de la birou, iar Gordon se rezemă de birou. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Am vorbit aseară cu Taylor, spuse Mike. Mi-a povestit despre.

- Noi doi?

- Nu, dar am să ajung şi la asta, zâmbi Mike, apoi clătină din cap. Mi-a povestit despre Ryan - despre cum a rămas Sue.

- Însărcinată? Continuă. Te ascult.

Mike râse încordat şi îşi trecu degetele prin păr.

-Am venit de la colegiu special pentru ziua absolvirii voastre.

- Da, îmi amintesc.

- Sue s-a distrat cu mine şi cu Rick Miller, în acea noapte.

- Vrei să spui că Rick.

- Nu, şi-ar fi asumat responsabilitatea. Ştii bine asta. Mike clătină din cap. Eu am fost acela, Gordon. Amândoi eram beţi morţi şi după ce Rick a plecat acasă, Sue şi cu mine am. Iar ea nu-şi aminteşte.

- Of, Doamne, oftă Gordon. Habar n-am avut.

- Iar eu n-am ştiut că este însărcinată, zise Mike, ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră. Cum să fi ştiut? Familia mea s-a mutat. Taylor n-a vrut să mai vorbească despre asta după ce-a plecat, dar imediat ce-am aflat cum a rămas Sue însărcinată.

- Ți-ai dat seama.

Mike încuviință.

- Şi cum să-i spun acum?

-Acum ai o familie, Mike, spuse Gordon foarte serios. Şi Sue are dreptul la aşa ceva, dar are, de asemenea, dreptul să afle adevărul.

- Da, iar Ryan e fiul meu, străluciră ochii lui Mike. Fiul *meu.*

- Păi, atunci, după ce Sue şi Jeremy se vor întoarce din luna de miere, va trebui să le spui adevărul, apoi să-i laşi pe ei să găsească o modalitate de a-i spune lui Ryan.

Mike încuviință.

- N-aş fi lăsat-o să treacă singură prin toate astea dacă aş fi ştiut.

- Bineînțeles că nu, confirmă Gordon bătându-l amical pe umăr. Asta înseamnă că Ryan va avea un tată vitreg, un tată biologic şi o mătuşă.

Taylor.

- Şi bunici în Florida, râse din nou Mike, apoi zâmbi. Vor fi încântați.

- Şi soția ta?

Expresia lui Mike deveni serioasă.

-Va accepta şi ea. Avem o căsnicie solidă, iar povestea cu Sue s-a întâmplat cu multă vreme înainte de a o cunoaşte pe ea.

Mulțumesc, Gordon.

-Ai venit cu familia ta? îl întrebă Gordon când porniră spre ușă.

-Da, sunt deja la biserică. Taylor a venit singură.

După o scurtă pauză, Mike adăugă, privindu-l întrebător pe Gordon:

-Se simte mizerabil, să știi.

Nu-i singura.

-Ăsta-i visul ei, Mike, clătină el din cap. N-avea rost să fie evaziv cu Mike. Acesta știa cât de mult însemna Taylor pentru Gordon. Trebuie să-i dau drumul, dac-o iubesc cu adevărat.

- Las-o dracului de noblețe, spuse Mike. O dată în viață fii egoist, Gordon. Sunteți nebuni unul după celălalt, și e vremea ca unul dintre voi să nu mai facă sacrificii, și să ia ce vrea de la viață. Parcă ați fi o pereche de martiri.

Luat prin surprindere, Gordon îl privi lung pe fratele lui Taylor.

-Mda, ai dreptate, și îți mulțumesc pentru sfat. Și îți promit c-am să mă mai gândesc la asta după nuntă. Cu adevărat.

-Taylor va rămâne aici să-i țină locul lui Jeremy cât vor fi ei în luna de miere. Mike oftă și își privi ceasul. Dacă nu plecăm acum, Sue ne va omorî, și nu va mai fi nevoie să ne facem vreodată griji pentru ceva.

Gordon râse și se urcă în Henrietta ca să-l urmeze pe Mike până la biserică. Cuvintele lui Mike îi persistară în minte tot timpul ceremoniei.

Îl privi pe Ryan cum o conducea pe Sue la altar. Puștiul hotărâse că Jeremy nu era chiar atât de rău, după ce aflase că știe

să pescuiască *şi* să călărească. Jeremy o ajutase chiar şi pe Taylor să găsească sursa alergiei lui Peticel. Descoperiseră că era alergic la fulgii din perna pe care dormea. Ce mai câine de vânătoare!

Şi cel mai important, Ryan anunţase pe un ton foarte serios că doctorul Jeremy o făcea pe mama lui să zâmbească.

Ce putea fi mai perfect de atât?

Gordon era cavaler de onoare, dar privirea continua să-i alunece în cealaltă parte, spre Taylor. Era cea mai frumoasă domnişoară de onoare din câte existaseră vreodată.

După ceremonie, o luă de braţ şi urmară cuplul proaspăt căsătorit afară din biserică. Mama lui îl surprinse făcându-i semn cu degetul mare că totul e-n regulă, când trecură pe lângă ea. Priscilla Lane era plină de entuziasm, jucând rolul de înlocuitor de mamă pentru mireasă, întreţinându-se, în acelaşi timp, şi cu părinţii bogaţi şi dezaprobatori ai lui Jeremy. Semnul ei se referise la ceremonie sau la Taylor şi el?

Era minunat s-o poată ţine pe Taylor de mână. Îi fusese cumplit de dor de ea de când plecase din Digby, cu aproape o lună în urmă. Slavă Cerului că venise în oraş cu ocazia căsătoriei lui Sue cu Jeremy, chiar dacă numai pentru două săptămâni.

Se simte mizerabil, să ştii.

La fel se simţea şi el. Poate că Mike avea dreptate.

*

* *

Taylor îi conduse pe soţii Kenner în sala de aşteptare a clinicii Eddington, după ce scoase gipsul lui Adam. Puştiul o îmbrăţişa şi îi dădu un pupic lipicios, la uşă. Lacrimile se adunară în ochii ei, dar şi le îndepărtă clipind.

- Să ai grijă în viitor, spuse ea, zâmbindu-i liniştitor mamei.

Fără cățărări în copaci şi fără mers pe bicicletă cel puțin încă o săptămână.

Doamna Kenner dădu ochii peste cap şi îi mulțumi lui Taylor, apoi plecară. Pe Taylor o cuprinse invidia, văzând mama şi fiul urcându-se împreună în maşină. Va avea oare şi ea un copil al ei?

Oftând, se întoarse şi o văzu pe noua secretară a lui Jeremy răspunzând la telefon. O angajase pe Sally Bradshaw să se îngrijească de biroul lui de la clinică, şi aceasta se descurca de minune. Blondi deschise un ochi şi clipi spre Taylor, apoi se culcă la loc.

- Ai o urgență, doctore Bowen, zise Sally, pipăind cu vârfurile degetelor marginile carnetului de notițe din care rupse o foaie.

- Spune-mi dacă nu înțelegi ce-am scris aici şi-ți voi traduce.

- Eşti nemaipomenită, Sally, zise Taylor, apucând biletul şi încruntându-se. Este cumva.?

- Mda, este cabana lui Gordon. Nici o altă casă nu se află în acea zonă.

- Ştiu. În suflet i se strecură îngrijorarea când citi mesajul: „O chestiune de viață şi de moarte - vino imediat!". Asta-i tot? Ce fel de urgență? o întrebă Taylor, împăturind biletul şi punându-l în buzunar. Gordon a sunat?

- Nuuu, făcu Sally, muşcându-şi buza. Cred că era Ryan.

- Ryan? Priscilla avea grijă de Ryan. Poate că băiatul se dusese la cabana lui Gordon şi avusese vreun accident. Nepotul ei. Ryan. Am plecat. Ai grijă aici!

- Aşa am să fac.

Sally îi făcu cu mâna, când Taylor trecu rapid pe lângă ea. Se grăbi în biroul lui Jeremy, îşi smulse aproape halatul, îşi luă geanta şi fugi la maşină. Tot drumul până la cabana lui Gordon inima îi bubui în piept.

Ori Gordon, ori Ryan era rănit. Ryan n-ar fi sunat-o pentru altceva.

Ambele jeepuri erau parcate în faţa cabanei când sosi ea, dar nici un alt vehicul. Taylor îşi luă trusa medicală şi sări din maşină, apoi dădu buzna în cabana lui Gordon, fără ca măcar să se mai obosească să bată la uşă.

El îşi ridică privirea, făcând ochii mari.

- Taylor?

- Unde-i Ryan? îl întrebă ea. E rănit?

Gordon se ridică, clătinând din cap.

- Ryan nu-i aici, zise el încruntându-se. Ce te-a făcut să crezi. Telefonul sună, iar el se grăbi să răspundă: Da, e aici, Sally. O clipă. Îi întinse receptorul. Te caută de la birou.

Ea luă telefonul şi răspunse:

- Doctor Bowen.

- Mi s-a cerut să-ţi comunic şi restul mesajului după ce ajungi acolo, spuse Sally solemn. Eşti atentă, doctore? Suspicioasă, Taylor îl privi pe Gordon în timp ce asculta mesajul. Acesta părea complet nevinovat. Ryan a spus: „Spuneţi-i doctoriţei Bowen că Gordon are inima frântă şi numai ea i-o poate vindeca".

Taylor aproape că rămase fără grai. Într-un târziu reuşi să îngaime:

- Serios? Îi mulţumi lui Sally înainte de a închide. Ryan e

fenomenal.

- O trăsătură de familie, confirmă Gordon aprobator. Din ambele părți.

- Mda, așa e, zâmbi ea. M-a sunat să-mi spună că e o urgență medicală la adresa ta.

- Serios? Ce fel de urgență? o întrebă Gordon în timp ce se apropia de ea.

- Ceva foarte grav - o chestiune de viață și de moarte, oftă ea dramatic. Și mă tem că și eu sufăr de aceeași boală.

- Taylor. Ce s-a întâmplat?

- Păi. Își mușcă buzele care-i tremurau. Ryan a spus că ai inima frântă și numai eu ți-o pot vindeca.

El zâmbi în colțul gurii.

- Ce șmecher e!

- E un puști isteț, spuse ea tulburată. Gordon, mi-a fost tare dor de tine. Într-o clipă se trezi în brațele lui.

- Și mie mi-a fost dor de tine, și voiam să te sun astă-seară, murmură el în părul ei. Voiam să-ți văd fața când îți voi spune asta, zise el, depărtându-se puțin de ea ca s-o poată privi.

Inima ei începu să bată nebunește.

- Ce să-mi spui?

- *Te iubesc,* Taylor Bowen. O sărută, apoi o depărtă din nou. Ești parte din mine. Mă faci să mă simt întreg. Mă simt mizerabil fără tine.

Pe obrajii ei lacrimile începură să curgă șiroaie.

- Și eu te iubesc, Gordon. Atât de mult. Și îți promit un lucru.

- Nu trebuie să-mi promiți nimic, Taylor, zise el. Iubește-mă

doar, şi atât.

- Oh, dar te iubesc!

O strânse în brațe şi o sărută cu pasiune. Când se opriră, el spuse:

- Şi îți promit că vei păstra şi serviciul ăsta. Ți-o jur.

Ea dădu din cap.

- Am să fac naveta.

- Voi preda la Universitatea din Denver trei zile pe săptămână, spuse el zâmbind. Ne vom lua un apartament în oraş şi vom veni aici în weekenduri. Voi lucra la clinica de aici vineri şi luni, şi cred că atât este suficient.

- Gordon, dar e minunat, şopti ea. E perfect. Eşti perfect.

- Nu, nu sunt perfect, spuse el încet. Dar sunt bărbatul care te iubeşte. Să nu uiți asta niciodată.

- Iar eu îți promit că voi avea tot atâta încredere în tine, cât de mult te iubesc. Întotdeauna te voi iubi.

El o luă în brațe şi alergă cu ea prin cabană, sări peste Max care dormea, şi sfârşiră îmbrățişați pe patul lui.

- Să-l sun pe Ryan şi să-i spunem că diagnosticul lui a fost corect, spuse Taylor, întinzându-se peste Gordon.

- Îhm, bună idee. Şi cred că am şi o slujbă pentru el, în viitorul nu prea îndepărtat.

- Care anume? îşi ridică ea capul ca să-l privească pe bărbatul iubit.

- O să-l pun să-şi folosească instrumentul ăla de făcut urme de urşi în jurul cabanei pe perioada lunii noastre de miere.

- A lunii de miere?

- Bineînțeles. Aş zice că eşti cu adevărat un miracol medical,

doctore. M-ai vindecat complet.

Ea zâmbi.

- Dar tratamentul trebuie aplicat şi în viitor, ca să aibă efect. Cât mai des cu putinţă, îl sărută ea zgomotos.

El mormăi din gâtlej şi şopti:

- Totdeauna de acum înainte.

# Sfârşit

*

* *

Gordon îşi masă tâmplele, ştiind ce va urma. Sue avea acea expresie pe care o afişa când urma să-i ţină o predică. Partea cea mai enervantă a predicilor ei era că aproape întotdeauna avea dreptate. *La naiba!*